

ÜSTAD'LA HASBİHAL

Mahmut AÇIL

Copyright © Şahdamar Yayınları, 2013

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Ali BUDAK

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj

Necmi TOPAL

DİJİTAL ISBN

978-605-5119-20-1

Yayın Numarası

44

Şahdamar Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.sahdamaryayinlari.com

facebook.com/kitapkaynagi

İthaf
Büyüğüm ve ağabeyim Tahir Taner'e...

TAKDİM

Mahmut Açıl'ın Bediüzzaman'ın hayatından kesitleri konu alan eseri, coşkulu ve âhenkli bir anlatımla içimizi ısıtıveriyor. Bir iman ve aksiyon adamının henüz küçük yaşlardan itibaren gösterdiği olağanüstü haller ve ortaya koyduğu cesaretin, davasına inanmışlığın, teslimiyetin mânidar örnekleri, kitabı bir hikmetler mecmuası haline getirmiş. Okuduğumuz her sayfada hayatını insanlığa adanmış ve başkasının mutluluğu için yaşayan bir karakter nümûnesi çıkıyor karşımıza.

Bu eser, hayatını davasına feda etmiş büyük bir insanı yeniden keşfetmiş olmanın heyecanını tattırıyor. Eserin Bediüzzaman'ın gerçek hayat hikâyesinden oluşan anekdotlarla örülmesi, kolay okunabilirlik imkânı sağlamaktadır. Yazarın manzum-mensur bir anlatım tercih etmesi, esere baştan başa bir şiirsellik katmıştır. Böylece bir hayat hikâyesi, heyecanlı ve âhenkli bir anlatımla yepyeni bir üslûp kazanmış. Şiirin zihni sarsıcı ve kalbi, gönlü harekete geçiren sesiyle bizi farklı bir zamana taşıyor yazar. Uzun yürüyüşler, sarsıcı ifadeler, savaşlar, hapisler, sürgünler arasında engin bir ruhun, büyük bir azim ve dirayetle yoluna devam ettiğini seyrediyoruz. Savaşlar insanları ümitsizliğe itiyor, oysa Bediüzzaman insanlara ümit pınarından testiler dolusu su sunuyor. Mapushaneler, onun gelişiyile birer Medrese-i Yusufiyeeye dönüyor, mektep haline geliyor. Sürgünler, bir ağacın sürgün vermesi gibi, ümidi ve aşkı başka diyarlara da taşıyor. İnsanlar fevc fevc Kurân'ın nuruna doğru koşuyorlar. Nurlar, bağı yanıklara ebedî hayat bahşeden bir şerbet oluyor. Bediüzzaman, yeni çağın maddeciliğini eriten bir iksirle insanlığa vaazda bulunuyor. Kuran tefsirleri olan Risâle-i Nur'lar, hasta bir asra şifa oluyor, garipleri, düşkünleri, ümitsizleri, hastaları, kadın, çocuk, genç, yaşlı, herkesi yeniden hayata bağlıyor. Ve medeniyetin kopan telini, yıkılan köprüsünü onarıp gelecek nesillere ebedî saadet iksirini tattırıyor Üstâd!...

Mahmut Açıl'ın bu eseri, yeni bir anlatım tarzı ve rahat, etkili, inandırıcı bir üslûbun da müjdesi. Bu güzel eseri bize kazandırdığı için kendisine teşekkür ediyorum.

Dr. Selim Hancıoğlu

ÖNSÖZ

“Bahtiyar bir ihtiyar var. Etrafı, sekiz yaşından seksen yaşına kadar bütün nesiller tarafından sarılmış. Yaşlar ayrı, başlar ayrı, işler ayrı... Fakat bu ayrılıkta gayrilik yok! Hepsi bir şeye inanmış... Allah’a!.. Âlemlerin Rabbi olan Allah’a... O’nun Ulu Peygamberine... O’nun büyük Kitabına... Kur’ân henüz yeni nazil olmuş gibi, herkes aradığını bulmuş gibi bir hal var onlarda. Said Nur ve talebelerini seyrederken, insan kendini âdeta Asr-ı Saadette hissediyor. Yüzleri nur, içleri nur, dışları nur... Hepsi huzur içindeler. Temiz, ulvî, sonsuz bir şeye bağlanmak, her yerde hâzır, nazır olana, Alemlerin Yaratıcısı’na bağlanmak, o yolda yürümek, o yolun kara sevdalısı olmak... Evet!.. Ne büyük saadet!” (O. Y. Serdengeçti)

O’na talebe olmak, bu dünyada ve öteley ötesi âlemlerde verilebilecek mükâfatların en güzellerinden birine lâıyk olmak... Ne büyük saadet!

O’nun yanında olmak... O’nu yanımda bulmak... Ne büyük bir saadet!

O’nun dizinin dibinde oturmak... Ne büyük saadet!

Bize madden nasip olmadı, ama O’nu hep yanımda, düştüğümüzde elimizden tutup kaldırıyor gibi, coştüğümüzde sırtımızı sıvazlıyor gibi hissettik, sımsıcak, taptaze...

Bu duyular aşkımıza aşk, şevkimize şevk kattı. Bir üveyik gibi kanatlandık adeta, onun nurlu ikliminde seyran eyledik. İliklerimize kadar huzur duyduk, nur yudumladık.

O, gam soludu, ama bize nur takdim etti.

O, zehir yudumladı, ama bize nur, bize huzur bahşetti.

O’nun yolunda olmak ne büyük saadet! Bunu böyle duyduk, böyle bildik.

Asrımızın ve gelecek zamanların ışığı ve nuru olan Büyük Çilekeş’in, Tarihçe-i Hayat’ını okurken, hayatı, kutsi dava uğruna binbir türlü sıkıntılarla, meşakkatlerle geçen, ama hep sabreden, tebessüm eden, sadece ve sadece nefsinden şikayet eden, talebeleriyle beraber olduğunda her an, “Ben de bir talebeyim!” diyerek ders halkasına oturan bu büyük zâtın, dizinin dibine oturup, onunla karşılıklı sohbet etmeyi tarifi imkansız bir iştiyakla arzu etmişim.

O, hiçbir zaman kendini öne çıkarmamış, her fırsatta ve her yerde ve her zaman, “Ben bir hiçim! Nazarlarınızı Risale-i Nur’a çeviriniz. Bana bağlanmayınız. Risale-i Nur’a bağlanınız. Ben âciz bir insanım, kusurlarım var. Risale-i Nur, Kur’an’ın malıdır, O’na bağlıdır. O size yeter. Ben de sizin gibi bir ferdim. Beni büyük bir zattır diye tanımayınız. Risale-i Nur’da konuşan delil ve bürhan, hakikattir.” diye haykırmişti.

O, hep başkaları için yaşamış, benliğini iman hizmetinde eritmiş, bereketli ömrünü Nurlara adamıştı.

Dünyevi en küçük bir beklentisi, en küçük bir arzusu yoktu. Ne bilinmek, ne görülmek, ne de hürmet görmek istiyordu. Tevazu, hayatının üfûl üfûl tüllenen rengiydi. Hatta mezarının yerinin bile bilinmemesini arzu ediyordu.

Ben ise tahammülü imkansız olan arzumu yerine getirmek için yanıp tutuşuyordum. Bu dünyada madden gerçek olmayacak bir arzuydu bu. Büyük Üstad’ımın ve onun sadık, çilekeş talebelerinin

affına sığınarak, “Ey bakışları alev saçan yürek ve kartal bakışlı yiğit!” diye seslendim, Asrın Çilekeşi’ne...

O’nun engin af ve hoşgörüsüne sığınarak bu cesareti gösterdim.

Cahil, cahilliğine yakışanı, Üstad ise kendine yakışanı yaptı.

Kızmadı, darılmadı bana. Ümidim ve cesaretim bir kat daha arttı.

Ben de devam ettim konuşmaya, kendi küçük dünyamda, büyük Üstad’ımla...

Dünyaya teşrifinden, ötelere ötesi âleme göçüşüne kadar yaşadıklarını anlattım kendine bir bir. Naz makamında ve farklı bir üslûpla...

Hayatından kesitler sunmaya çalıştım. Ben anlattım, O dinledi. Bu çalışmamız akademik olmaktan çok uzak oldu. Asrın muallimiyle, edep sınırlarını aşmadan, senli benli bir sohbet oldu.

Hummalı çalışmalarımızın devam ettiği bir gece yarısında, ilk okuma ve tashihte yardımlarını hiç esirgemeyen arkadaşım, dostum Adnan Kızıloğlu’yla konuşurken “Sultanım!” diye seslendik O’na...

“Sultanım!”

Oysaki etrafındakiler O’na “Seyda!” demişlerdi, “Üstad!” demişlerdi, “Bediüzzaman!” demişlerdi.

O akşam biz “Sultanım!” dedik doya doya...

Tashihlerin bitmesine yakın Adnan Bey koşa koşa geldi yanıma. Heyecandan kalbi kabına sığmıyordu. Elinde bir kağıt, mahcup ve kısık bir sesle, “Ağabey!” dedi. “Ağabey, bir şiir yazdım, ama adını koyamadım.”

Sonra şiiri okumasını istedim. Heyecanlı ve titrek bir ses tonuyla okudu Adnan Bey!

Yürek sızısını, kalp heyecanını ince ince aktardığı şiirin redifi olan “Sultanım,” şiire ad oldu. Bu şiiriyle çalışmamıza farklı bir tad, ayrı bir duygu kattı. Gönüllere taht kuran O zâta atfedilen bu çalışmayı sizlerle de paylaşayım istedim. Yine Asrın Çilekeşi’nin affına sığınarak...

“Kış ortasında geldin bir gün yüzü görmedin.

Gülzarda hazan esti gönlünce gül dermedin.

Gam soludun, gam yuttun rahat nedir bilmedin.

Âh ettin, feryâd ettin duymadılar Sultanım!

Yanan bir meş’aleydin zulmetlerdi kederin,

Zindanlar yurdun oldu mahkûmiyet kaderin,

Mübarek bedenine tahammül ne kelime;

İki mezar taşını çok gördüler Sultanım!

Bahar mevsimidir gel heybetli bakışınla,

Nazar eyle âlemi süsleyen zambaklara,

Başak verdi her tane bu münbit topraklarda

Şefkatli elin başa koysun tâcı Sultanım!

Senin de yüzün gülsün tohum tomurcuk oldu.

Hazan-zede filizler şimdi meyveye durdu.

Karanlık ufuklardan gün doğmaya koyuldu.

Davan erini buldu, gzn aydın Sultanım!

Kur'andan ilham alıp okuduğun fermanı,

Kabul edip sarıldı asrın alil insanı,

Sen de gel gir der isen aralayıp kapını,

Mcrime pye verip ltfedersin Sultanım!"

Senin nurlu dnyandan birkaç nefes de biz alalım istedik. Nur deryasından bir katre de bizim nasibimize düşer mi diye hep mit ettik. Tüm eksikliklerimize rağmen, tüm crmmze rağmen, yine senin yolunda yürümeye çalıştık. Dştk kalktık, ama senin gösterdiğin o nurlu ufukları peyledik.

Kapının önünde boynu bükük ve mahzun, bir el işaretiyle, bir göz işaretiyle içeriye davetini bekleedik.

Kapını aralayıp yanına girmeyi çok arzuladık. Bu mcrime ltfettin Sultanım!

Mahmut AÇIL

Adana, Ocak 2006

YALÇIN KAYALAR ARASINDAN ÇIKAN YAKUT

*“Sineler dertli, ruhlar sıkılmışsa kederden,
Gözler mahzûn, ufukta yeni doğuşlar bekler.
Ve “Bas ü ba’del mevt” emri gelmişse kaderden,
Her taraf canlanır, her şey baharı müjdeler. (***)*

Yıl, bin sekiz yüz yetmiş üç.

Mevsim baharı solukluyor,

Bir seher vakti Nurs Köyü’nden doğan bir ışık...

Gecenin karanlığını boğan güneşle beraber dünyaya teşrif eden bir çocuk.

Bakışları alev saçan bir yürek,

İsmiyle dünyayı aydınlatan bir ışık abidesi,

Kartal bakışlı yiğit,

Ve yalçın kayalar arasından çıkan yakut.

Sofi Mirza Oğlu Said...

Annesi; Şarkın yalçın dağlarının üzerine kurulmuş Bilkan Köyü’nün yağız delikanlısı Çengo’nun kızı,

Ve Sofi Mirza Efendi’nin hanımı.

İffet, edep ve ahlak güzelliğini şiar edinmiş,

Doğduğu günden beri oğlunu bir gün dahi olsa abdestsiz emzirmemiş temizler temizi,

Nuriye Nursî Hanımefendi...

BEKLENEN ZÂT

“Çevremiz pırıl pırıl nur, buğu buğu huzur,
Gök-yer raksa gelmiş, her yanda ayrı bir sürûr!”(***)

Hizan, Şark’ın geçit vermez dağları arasındaki maneviyat incisi.

Hizan ki; bu güzel beldenin insanları geceleri kaim, gündüzleri saim, dindarlıkta emin, günahlardan sakınan, ibadete sınımsız sarılmış insanlardı.

Gavs-ı Hizan Seyyid Sibgatullah, Hizan kazasının Gayda kasabasında etrafındakilere nur saçıyordu.

Seyyid Sibgatullah, daha sen doğmadan on sene kadar önce vefat etmişti.

Baban Sofi Mirza, bazı zamanlarda Nurs’tan kalkar, Üstad Gavs-ı Hizan Seyyid Sibgatullah’ı ziyarete giderdi.

Sofi Mirza, Gavs’ın dergâhından içeri girince, Hazret-i Sibgatullah, kemal-i hürmetle yerinden kalkar ve Sofi Mirza’yı başköşeye davet ederdi.

Gavs’ın etrafındakiler bu duruma hayret eder ve hatta biraz da kıskanırlardı.

Hayretler ve şaşkınlıklar devam ederken, bir gün bu durumu Üstad’a sordular:

“Efendim,” dediler, büyük bir edeple.

“Efendim, siz kimseye karşı ayağa kalkmazken, bu Nurslu Sofi Mirza’ya karşı neden bu kadar hürmet ediyorsunuz?”

Gavs-ı Hizan, Seyyid Sibgatullah tebessüm buyurdu;

“Bu sizin basit bir köylü gördüğünüz Sofi Mirza Efendi, var ya!” dedi...

“Onun neslinden öyle bir zat gelecek ki, o zata baba olmayı, ben on Gavslığa tercih ederdim.”

Ey Aziz Üstad’ım! Nasıl ki, Gavs-ı Hizan Seyyid Sibgatullah, sana baba olmayı on Gavslığa tercih ediyor; biz de sana talebe olmayı tüm dünyaya tercih ediyoruz eğer kabul buyurursan.

SAİD

Daha doğduğun gün etrafını süzüyordun, “Nerede ne yapabilirim?” diye.

Daha doğduğun gün, “Boşa geçirilecek vakit yok!” diyordun.

“Bir an önce büyümeli!”

Daha doğduğun gün farklıydın emsallerinden.

Daha doğduğun gün ağlamamıştın.

Oysa ki her doğan çocuk ağlardı.

Kim bilir belki de sen insanlığın günahlarına ağlayacaktın.

Kulağına Ezan-ı Muhammedî’yi okudu baban Mirza önce,

Sonra, usulca eğildi ve ismini fısıldadı tam üç kere:

“Said! Said! Said!”

Said: “Mutlu, uğurlu,”

Said: “Mesut, mübarek,”

Said: “Ahiretini hazırlamış,”

Sen doğdun, o sabah dağlarda ayrı bir heybet,

Ufuklarda ayrı bir derinlik vardı.

Sen doğdun,

Sularda ayrı bir tad,

Çiçeklerde başka bir koku vardı.

Sen doğdun ve daha doğar doğmaz saidler zümresine dâhil oldun.

CEHENNEM DE OLSA BEKÂ İSTERİM

“Ben!” diyordun,

“Ben üç cihetle Ispartalıyım. Gerçi tarihçe ispat edemiyorum; fakat kanaatim var ki, İsparit Nahiyesi’nde dünyaya gelen Said’in aslı, buradan gitmiş. Hem Isparta vilayeti öyle hakiki kardeşleri bana vermiş ki, değil Abdülmecid ve Abdurrahman, belki Said’i her birisine maalmemnuniye feda ederim.”

Oysa sen ne Bitlisliydin, ne Ispartalı,

Sen bütün ülkenin gözbebeği,

Sen bütün dünyanın umuduydun.

Şimdi bir bilsen,

Kalkıp görsen,

Yazdığın eserler dünyanın her yerinde, her dilde okunuyor,

Yazdığın eserler, dünyanın her yerinde Efendimiz’i (s.a.s.) ve Yüceler Yücesi Mevla’yı anlatıyor.

Gelip geçtiğin yerlerde hayat bir başka,

Âlem başka, her şey bambaşka oluyor.

Biliyorum, konuşunca, “Allah!” diyordun,

Tebessümünde ise “Rasulullah! (s.a.s.)”

Daha çocuktun, henüz küçük.

Bir gün kendi kendine; “Sana bir milyon sene ömür ve dünya saltanatı verilmesini, fakat sonra da ademe (yokluğa) ve hiçliğe düşmeyi mi istersin? Yoksa bâki, fakat âdi ve meşakkatli bir vücudu mu istersin?” diye sormuştun.

Ve senin gönlün ikincisini arzulayıp, birincisinden “âh!” etmişti.

Kaldırdın kaşlarını yukarı, gözlerinde yıldırımlar çaktı;

“Cehennem de olsa beka isterim!” dedin.

“Cehennem de olsa beka isterim!”

BEDİÜZZAMAN DİYE ANDIK

Çocukluğunda Abdülkadir Geylani'yi bilir, O'nu sever, başın sıkışınca O'nu yardıma aracı yapardın.

Bir gün elindeki cevizlerden biri kaybolmuştu da; “Ya Şeyh!” demiştin kendi kendine;

“Ya Şeyh! Sana bir fatiha, benim cevizimi buldur!”

Yaşın küçüktü ama ilme merakın büyüktü.

Uzun kış gecelerinde, köyünüzdeki büyüklerin meclislerinde bulunur, onların sohbetlerini ilgi ve merakla dinlerdin.

Ve sen, cihanın Namlı Nurlu Üstadı!...

Bir zaman ‘Said’ diyeceklerdi sana,

Bir zaman ‘Meşhur Said’...

Kimi zaman ‘İbn-i Mirza’ diye atacaktın imzanı,

Kimi zaman ‘Fatînü’l-asır’...

Bir zaman ‘Sahibüzzaman.’

‘Said-i Kürdî’ dediler bir ara da,

Sonra ‘Molla Said-i Meşhur’

Ve ‘Said Nursî’ diye bildik seni biz,

Bütün dünyayla beraber ‘Bediüzzaman’ diye andık göğsümüzü gere gere!

ŞEYH TALEBESİ

*“Yoldaş yok, dost yok ve yapayalnızlar yollarda,
Dünyalarını kâbus üstüne kâbus sarmış;
Hazanla dökülen yapraklar gibi ard arda,
Düşenler uçup gitmiş, kalanlar da sararmış.” (***)*

Çocukluğunu yaşadığın günlerde senin bulunduğun yerlerde ilm-i kelim ve münazara revaçtaydı.

Kim ilim ve irfanda öndeysel, iltifat ve hürmet de onaydı.

Ağabeyin Molla Abdullah da medresede ilim tahsil ediyordu.

Ve O'nun ilimden aldığı feyiz seni de şevklendirmişti.

Henüz dokuz yaşındaydın.

Bir gün kalktın ve beldenizin yakınlarında bulunan İsparit nahiyesine bağlı Tağ Köyü'ne gittin.

Molla Mehmet Emin Efendi'den ders almaktı gidişteki niyetin.

Fakat orada fazla duramamıştın.

İzzet senin şiarındı.

Amirane söylenen en küçük bir söze dahi tahammül edemiyordun.

Sen henüz hikmetini bilmesen de, kader-i ilahi, istikbalde sana i'lâ-yı kelimetullah vazifesini inayetiyle verecekti.

Ve bu kutsal vazifenin bihakkın ifası için lazım olacak hasletlerden biri de 'izzet-i ilmiye'ydi.

Medrese arkadaşın Mehmet senin başarını kıskanmıştı, çekememişti.

Oysaki senden yaşça büyüktü. Buna rağmen sana hükmetmek istemiş ve hançer çekerek kavga başlatmıştı.

Ve Mehmet'e galip gelmiş, süratle Medreseden ayrılmıştın.

Köyüne döndüğünde, “Ben artık büyümedikçe, okumaya gitmem, çünkü oradaki talebeler benden büyük!” diye babandan müsaade istemiştin.

Nurs'ta bir medrese yoktu.

Ama sen okumalıydın.

İlim tahsilini çok seviyordun.

Büyük biraderin Molla Abdullah haftada bir köyünüze gelirdi.

Bir yıl boyunca, ağabeyinin medresede aldığı dersleri sen de köyünde tekrar ettin.

Lakin, sana yetmiyordu. Ağabeyinin getirdiği bilgiler seni tatmin etmiyordu.

Yapayalnız hissediyordun Nurs'ta kendini.

Kalabalıklar içinde bir başına.

“Baba!” dedin, Koca Mirza'ya, “Baba, bana müsaade et!”

Önce Pirmis Köyü'ne, oradan da Hizan Şeyhi'nin yaylasına.

Maksadın öğrenmekti.

Ve kutsi davaya temel oluşturmak.

Ama fitratın tahakküme (zorbalık takınmaya) tahammül etmiyordu.

Seni rahatsız eden, üstünlük kurmak isteyen dört talebe vardı.

Bu dört talebenin tahakkümünden rahatsız olunca Şeyh Seyyid Nur Muhammed Hazretleri'nin huzuruna çıktın:

“Şeyh Efendi!” dedin.

“Şeyh Efendi! Bunlara söyleyiniz, benimle dövüştükleri vakit, dördü birden olmasınlar, ikişer ikişer gelsinler.”

Seyyid Nur Muhammed, senin bu merdane tavrından hoşlanmıştı.

Tebessüm etti.

“Sen benim talebemsin!” dedi. “Sana kimse ilişemez!”

Ve sen “Şeyh Talebesi!” oldun bu mertliğine.

HARAMDAN KAÇIŞ, HELALE SİĞİNİŞ

Hocan Seyyid Nur Muhammed, senin kabiliyetinden ve mertliğinden çok memnundu.

Seni seviyor, senin geleceğini çok parlak görüyordu.

Biliyordu bir gün dünyaya nam salacak bir yiğit olacağını.

Sen zamanın bedii olacaktın.

Sen Büyük Üstad, Bediüzzaman!

Seni daha yakından tanıma arzusu vardı içinde.

Birkaç talebesiyle beraber altı yedi saatlik mesafedeki Nurs Köyü'ne, aileni ziyarete geldiler.

Sende bir farklılık vardı,

Sende bir başkalık.

Nerden geliyordu bu başkalık ve asalet?

Bu asilliğin kaynağı neydi?

Kimdi bu civanmert delikanlıyı yetiştiren baba ve kahraman anne?

“Biz!” dediler, Nurs Köyü'ne gelince annen Nuriye Hanım'a;

“Biz, Sofi Mirza'yı görmek istiyoruz!”

Sofi Mirza evde yoktu. Çifte gitmişti evinin rızkını kazanmak için.

Ama buyur etti Nuriye Hanım uzaklardan gelen misafirleri evinin önündeki ağacın altına serdiği hasıra.

“Biraz dinlenin.” dedi. “Az sonra evimin efendisi gelir.”

Baban, Sofi Mirza, önüne kattığı ağızları bağlı iki inek ve iki öküzle çıkageldi bir müddet sonra.

Getirdiği hayvanların ağızı bağlıydı.

Oysaki ne harman mevsimi ne de hasat zamanıydı.

“Bizim köyde de hayvanların ağızını harman zamanı, mahsulleri yememeleri için bağlarlar!” dedi,

Hocan Seyyid Nur Muhammed.

“Ama şimdi hem harman zamanı değil, hem de hayvanlar harmanda değil!”

Sofi Mirza mahcup,

Sofi Mirza Allah korkusundan tir tir titreyerek:

“Efendim,” dedi.

“Efendim, bizim tarla biraz uzaktır. Yolda gelirken birçok kimsenin tarla ve mahsulünden geçerek geliyorum. Eğer bu hayvanların ağızı bağlı olmazsa, başkalarının mahsullerinden yeme ihtimalleri var. Bu sebepten, ekmeğimize haram lokma karışmaması için böyle yapıyorum!”

Haramdan kaçış, helale sığınış...

Yüksek ahlak ve zirveler ötesi fazilet.

Kıl kadar ince hesap ve kul hakkına riayet.

Baban Sofi Mirza'nın sapasağlam, dipdiri inancı.

Ve Annen...

Nuriye Nursi Hanımefendi.

Hanımefendilerin en temizi.

Gül devri hanımlarının asrımızdaki iz düşümü.

Hanımefendilerin en soylusu.

Asillerin asalet dilendiği iffet âbidesi.

“Peki siz!” dedi Seyyid Nur Mehmet annene;

“Siz bu çocuğu nasıl yetiştirdiniz?”

Annen gözlerini yere indirdi.

Edep ve iffet içerisinde sözlerine başladı.

“Ben,” dedi...

“Ben Said’e hamile kalınca, abdestsiz yere basmadım. Said, dünyaya gelince de, bir gün olsun onu abdestsiz emzirmedim.”

Baban kutup, annen zirve!

Ne mutlu sana soyun nurlu!

Ne mutlu sana yolun nurlu!

NURSLU ÇOCUKLAR

Yıl 1885,

Henüz çocuktun, ilim öğrenme aşkıyla yanıyordun.

Hizan Şeyhi Nur Mehmet Efendi'nin yaylasında kalıyordun.

Ama artık bu yaylaya sığmıyordun.

“Gitmeliyim,” diyordun.

“Daha başka yerlerde daha başka şeyler öğrenmeliyim.”

Ağabeyin Molla Abdullah'la beraber Nurşin Köyü'ne geldiniz.

Mevsim yazdı.

Köydeki herkes gibi siz de Şeyhan Yaylası'na çıktınız.

Tüm ahali ve talebeler yazlarını Şeyhan Yaylası'nda geçirirlerdi.

Yaylada bir zaman sonra bir meseleden dolayı ağabeyinle tartışmıştınız.

Sesiniz biraz yükselince Tağ Medresesi müderrislerinden Mehmet Emin Efendi, seni karşısına aldı

ve sesine hiddet karıştırarak;

“Niçin ağabeyinle tartışıyorsun?” dedi.

Oysaki bulunduğunuz medrese, Şeyh Abdurrahman Hazretlerindir.

Ve kimsenin sana hükmetmesine tahammülün yoktu.

“Efendim,” dedin tüm nezaketinle.

“Efendim! Bu medresede bulunmak hasebiyle, siz de benim gibi bir talebesiniz. Şu halde burada hocalık hakkınız yoktur!”

Oysaki, Tağ Medresesi sahibi Abdurrahman Tağı, Nurslu talebelere ayrı bir özen gösteriyordu.

Yakın ilgi gösteriyor, onları ayrı bir seviyordu.

Özellikle soğuk kış geceleri kalkar, talebelerinin üstlerini örterdi.

Zaman zaman medresenin önde gelen büyük talebelerine nasihat ederdi.

“Aman!” derdi.

“Aman, bu Nurslu çocuklara iyi bakın. İleride bunlardan biri din-i mübin-i İslam'ı ihya edecek...”

Fakat hangisidir, ben şimdi bilemiyorum!”

O Nurslu ve nurlu çocuk sendin.

O deha senin dehandı ve o yazgı senin yazgındı.

SANA ÜZÜM ALAYIM

Hayatın boyunca hiç zekat ve sadaka almadın.

Zira Allah Resulü de almazdı.

Senin ışığın Kur'an, rehberin Kainatın Sultanı, Sultanlar Sultanı Muhammed'di. (s.a.s.)

Sen zekat ve sadaka alamazdın.

Zira fitratın bunu kaldırmaz, hilkatindeki asalet rencide olurdu.

İcazet almış bir âlim, Doğu Anadolu'da istediği köyde bir medrese açabilirdi.

Medrese talebelerinin ihtiyacı ise gücü yeterse kendisinin, yetmezse yöre halkının verdiği zekat ve sadakalarla karşılanırdı.

Sen de bir medrese talebesiydin ve henüz 12 yaşındaydın.

Medresede ders gören diğer arkadaşların köylülerden zekat toplamaya gitmişlerdi.

Ama sen gitmemiştin.

Belli ki, izzetle yaşamamanın temellerini henüz çocuk yaşta atıyordun.

Alil asrın zilletine ancak böyle dayanabileceğini görüyor gibi.

Başkasının minnet eseri olan yardımı almak sana çok ağır geliyordu.

Bu durumu öğrenen köylüler senin bu civanmertliğine hayran olmuşlardı.

Kendi aralarında topladıkları zekâtı sana vermesi için ağabeyin Molla Abdullah'a verdiler.

Molla Abdullah da parayı sana kabul ettiremedi.

Ağabeyini de kırmak istemiyordun.

Dedin:

“Şu sizdeki paralarla bana bir tüfek alınız!”

“Olmaz!” dedi.

“O zaman bir tabanca alınız!” dedin.

Cevap yine olumsuzdu.

Ve net'ti. “Hayır olmaz!”

Sonra tebessüm ettin ve “Öyleyse bana bir hançer alınız!”

Ağabeyin Abdullah da güldü. Maksadını anlamıştı.

Dedi:

“Sana üzüm alırım. Böylece işi tatlıya bağlarız.”

RÜYADAKİ MÜJDE

Bir gün medreseden ayrılıp köyüne gelmiştin.

Çok sevdiğin annenin şefkatli kollarına kendini bırakıyor,

Evinizin manevi havasını iliklerine kadar çekiyordun.

Şefkatli ve merhametli nazarların hiç kaybolmamasını istercesine.

Yine o günlerin birinde evde tek başınayken, sedirin bir köşesine oturmuş günün yorgunluğunu atmaya çalışıyordun.

Çeşitli düşüncelerle bir an dalıvermiştin.

Yakaza halinde kıyametin koptuğunu görmüştün.

Kâinat yeniden diriliyordu.

Bu sırada Efendimiz'i (s.a.s.) görmeyi arzu ettin.

Fırsat bu fırsattı. O'nu (s.a.s.) mutlaka görmeliydin.

Ama nasıl olacaktı bu?

Ne yapmalı ne etmeli, O'nu (s.a.s.) nasıl görmeli diye düşünürken, gidip Sırat Köprüsü'nde beklemek geldi aklına.

Nasıl olsa herkes bu köprüden geçmeyecek miydi?

“Herkes bu köprüden geçer, ben de orada beklerim!” dedin ve başladın beklemeye.

Bütün Peygamberler oradan bir bir geçerlerken, sen her birinin elini öpüp, onlarla teker teker görüşmüştün.

Peygamberler sırattan sıra sıra geçiyordu,

Sanki her biri seni süzüyordu.

Peygamberler sırattan sıra sıra geçiyordu,

Bil ki, her biri nur saçıyordu.

Nurları göz kamaştırıyordu.

Nihayet Son Peygamber, Kâinatın Sultanı, Sultanların Sultanı, Gönüllerin Sultanı, Rahmet Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.s.) Efendimiz bembeyaz Nur yüzüyle görünmüştü ve sen O'nun (s.a.s.) ellerine kapanıp, ilim talebinde bulunmuştun.

Efendimiz (s.a.s.) de; “Ümmetimden sual sormamak şartıyla sana ilm-i Kur'an verilecektir.” diye müjdelemişti seni.

Rüya sonrasında ilme ve ilim öğrenmeye karşı şevkin artmıştı.

Rüyan kutlu olsun Aziz Üstad'ım!

Rüyanla mutlu olasın!

ANAHTARI SİZDEDİR

Bitlis'te Şeyh Emin Efendi'nin medresesinde tahsil görecektin. Lâkin Şeyh Emin Efendi senin yaşının küçüklüğünden olsa gerek, seni okutmaya tenezzül etmemiş, talebelerinden birinin sana ders vermesini istemişti.

İzzetine ağır gelmişti.

Şeyh Emin Efendi, talebelerine ders okutuyordu.

Ayağa kalktın ve itiraz ettin.

“Efendim!” dedin...

“Efendim! Öyle değildir. Yanlışınız var!”

Ve yanlışı söylemiştin.

Herkes hayret etmişti. Hayran gözlerle baktılar sana.

Şeyh Emin Efendi bir zamanlar seni okutmaya tenezzül etmemişti. Hem o hatırladı, hem sen hatırlattın.

Bir müddet daha kalmıştın orada.

Sonra ayrıldın, Mir Hasan Veli Medresesi'ne gittin.

Aşağı derecede ders okuyan talebelere ehemmiyet verilmemektir buranın âdeti.

Ve sıra ile okunması gereken yedi kitap vardı.

Sen ilim aşığı ve zirve insan.

Yedisini birden terk ettin.

“Ben,” dedin...

“Ben sekizincisini okuyorum.”

Burada da birkaç gün kaldın.

Ve birkaç gün sonra Van'ın Gevaş (Vastan) Kasabası'na gittinse de, orada da ancak bir ay kadar kalabildin.

Molla Mehmet'le beraber Erzurum'un Bayezit Kasabası'nda başladın gerçek tahsiline.

Ve üç ay geçen süre...

Üç ay alınan ilim tahsili...

Üç ay içerisinde Molla Cami'den itibaren medreselerde okunması âdet olan tüm eserlerin bitirilmesi...

Buna da, şerh ve haşiye kısımlarını atlayarak muvaffak olmuşsun.

Hocan Şeyh Mehmet Celali Efendi, meraklandı ve niçin böyle yaptığını sordu;

“Bu kadar kitabı okuyup anlamaya muktedir değilim!” dedin.

“Ancak bu kitaplar bir mücevherat kutusudur, bir hazinedir; anahtarı da sizdedir. Yalnız sizden şu kutuların içinde ne bulunduğunu göstermenizi istirham ediyorum. Bu kitapların nelerden bahsettiğini anlayayım da, bilâhare tab'ıma muvafık olanlara çalışırım.”

Maksadın başkaydı.

Maksadın, sende fitraten mevcut olan icat ve teceddüd fikrini medrese usullerinde göstermek ve uygulamaktı.

Bir sürü haşiye ve şerhlerle uğraşmakla olacak vakit kaybını önlemektir.

Nitekim sen on beş sene tahsili lâzım gelen ilmi üç ayda elde etmiştin ki; bu uzaklardan sana bir işaretti.

“Bir zaman gelecek, on beş sene değil, bir sene bile ilm-i iman dersini alacak medreseler ele geçmeyecek. İşte o zamanda müştaklara on beş senelik dersi on beş haftada ellere verebilecek Kur’ani bir tefsir çıkacak ve Said, onun hizmetinde bulunacak.”

Bir zaman gelecek ve söylenenler bir bir ortaya çıkacaktı.

Kur’an’ın yeni dersleri senin yazdığın Risale-i Nurlarla tüm dünyaya yayıldı.

Sen hangi kitabı eline alsan hemen anlardın.

Yirmi dört saat süresince, Cem’ül- Cevami, Şerhü’l- Mevakıf ve İbnü’l-Hacer gibi kitapların iki yüz sahifesini mütalaa ederdin.

Hocaların sana:

“Hangi ilim, tab’ına muvafıksın?” dediklerinde;

“Bu ilimleri birbirinden tefrik edemiyorum. Ya hepsini biliyorum veyahut hiç birini bilmiyorum!” diye cevap vermiştin.

Hangi ilimden olursa olsun her soruya cevap verirdin.

Ama ne olursa olsun, asla ve asla soru sormazdın.

Üç aylık tahsil devresi; “Hayatının en önemli, en verimli devresi!”

Üç aylık tahsil devresi; “Hayatının en olgun ve en ciddi çalışma devresi!”

Üç aylık tahsil devresi; “Tahsil hayatının esası!”

GEÇEN YÜZYILDAN GELEN CÜBBE

1940'lı yıllar...

Bir mektup yazmıştın tüm sorulara cevap olan.

Bir mektup, akıllarda hiç şüphe bırakmayan.

“Eski zamanda, on dört yaşında iken,” diyordun.

“Eski zamanda, on dört yaşında iken, icazet almanın alâmeti olan Üstad tarafından sarık sardırarak, bir cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük hocalara mahsus kisve giymek yakışmadığı...” diye devam ediyordu.

Ve devamında ise: “O zamanda büyük âlimler, bana karşı üstatlık vaziyeti değil, ya rakip, veyahut teslimiyet derecesine girdikleri için, bana cübbe giydirecek ve üstatlık vaziyetini alacak kendilerine güvenenler bulunmadı. Ve evliya-yı azimden dört-beş zatın vefat etmeleri cihetiyle, elli altı senedir icazetin zahir alâmeti olan, cübbeyi giymek ve bir üstadın elini öpmek, üstatlığımı kabul etmek hakkımı bu günlerde, yüz senelik bir mesafede Hazret-i Mevlâna Zülcenaheyn Halid Ziyaeddin kendi cübbesini, o cübbeye sarılan bir sarık ile pek garip bir tarzda bana giydirmek için gönderdiğine bazı emarelerle bana kanaat geldi. Ben de o mübarek ve yüz yaşında cübbeyi giyiyorum. Cenab-ı Hakka yüz binler şükrediyorum. (Bu mübarek emaneti Risale-i Nur talebelerinden ve ahiret hemşirelerimizden Asiye namında bir muhterem hanımın eliyle aldım.)”

SEKSEN KİTAP OKUDUM

Talebeliğin sırasında Şirvan'a dönmüştün. Büyük kardeşin Molla Abdullah'ın yanına.

Molla Abdullah'la hasret giderdikten sonra sıra ilme gelmişti.

Aranızda tatlı bir konuşma geçti.

“Ben,” dedi, Molla Abdullah,

“Ben, siz gittikten sonra Şemsi Şerhi'ni bitirdim. Siz ne okuyorsunuz?”

Sen kâinatı okuyordun aslında.

Ve kâinat senin dilinle tercüman olacaktı bizlere.

İlahi lütuf olan bu zekanın kadrini bilircesine;

“Ben seksen kitap okudum!” dedin.

Molla Abdullah şaşırdı. Bir an sendeledi.

“Ne demek?” dedi.

“Nasıl yani?”

“Evet!” dedin. “Evet, ben seksen kitap okudum. Ve hatta ders kitaplarının haricinde pek çok kitapları da okudum.”

İnanılması zor bir durumdu.

Her babayiğidin harcı değildi söylediğin şeyler.

Ağabeyin de tereddüt geçirdi.

Dedi: “Seni imtihan edeyim.”

“Hay hay! Hazırım, ne istersen sor!”

Sorulan sorular ve alınan cevaplar...

Soran, sorulandan kesinlikle daha çok bilmiyor.

Ve üstadla talebe yer değiştirdiniz.

Artık sen üstattın, ağabeyin senin talebendi.

Bir dönem ders aldığın ağabeyin sana talebe olmanın hazzını yaşıyordu. Ama bunu kimseye söylemiyordu. Bir gün talebeleri kapıdaki anahtar deliğinden, Molla Abdullah'ın senin nezdinde ders aldığını görünce taaccüp ederek Molla Abdullah'a sormuşlardı da; Molla Abdullah sana nazar değmesinden endişe ederek; “Hayır!” demişti.

“Ben ona ders veriyorum!”

Maksadı seni korumaktı.

Maksadı seni kaybetmemek.

BİR YİĞİT VAR SÜRT'TE!

Çocukluğunda, Molla Fethullah'ın medresesine gitmiştin.

Molla Fethullah, seni gördüğüne çok sevindi.

Bir müddet süzdükten sonra, derin bir sessizlik,

Hafızada canlanan eski günler:

“Geçen sene ‘Suyuti’ okuyordunuz. Bu sene Molla Cami’yi mi okuyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, efendim, Molla Cami’yi bitirdim.”

Ve peş peşe sorulan tüm kitapları bitirdiğini duyunca Molla Fethullah'ın hayreti arttı.

Bu kadar kitabı kısa bir zamanda bitirmene akıl sır erdiremedi.

“Peki,” dedi...

“Geçen sene deli idin, bu sene de mi delisin?”

Söyleyecek başka söz bulamamıştı.

Şaşkınlığı had safhadaydı.

Önce tebessüm ettin.

Nezaketi elden bırakmayarak:

“İnsan başkasına karşı kendini büyük göstermek için hakikati gizleyebilir!” dedin.

“Ama babadan daha muhterem olan hocasına karşı, ancak gerçeği söyler.”

Sonra da söylediğinin doğruluğunu ispatlarcasına:

“İsterseniz söylediğim kitaplardan beni imtihan ediniz.” diyerek kendine olan güvenini sundun.

Molla Fethullah, seni imtihan etti.

Ne sorduysa bildin.

Ne sorduysa en güzel şekliyle cevabını aldı.

Hatta bir kenardan senin imtihanını dinleyen ve bir yıl önce hocan olan Molla Ali Suran, biraz mahcup yanına geldi ve senden ders almak istediğini söyledi.

Molla Fethullah, zekânın keskinliğine hayran kalmıştı.

Ama bir türlü inanamıyordu.

Seni sınamaya devam etmek istedi.

“Pekâlâ!” dedi.

“Zekâda harikasınız. Fakat hıfzsınız nasıldır? Makamat-ı Hariri'nin birkaç satırını iki defa okuyarak ezber edebilir misiniz?”

“Makamat-ı Hariri'nin birkaç satırını iki defa okumaya ihtiyaç yok!” dedin kendi kendine.

Senin zekân, sana verilmiş olan İlahi bir lütuftu...

Eline alıp ilk okumada hıfz ettin kitabın bir yaprağını hemencecik.

Sonra da ezberden okudun, Molla Fethullah'a ve etrafında bulunanlara.

Zekâ ile hıfz'ın bu derecesinin bir arada, bir kişide bulunması çok ender görülen bir şeydi.

“Cem’ül – Cevami”, dört mezhebin fıkıh usulünü anlatan devâsa eser...

“Cem’ül- Cevami”, Şafiî âlimlerinden İbnü’s-Sübki’nin eseri.

Sadece bir hafta içinde günde bir iki saat çalışmakla ezberlemiştin.

Sendeki bu kabiliyet üzerine hocan Molla Fethullah, ‘Cem’ül- Cevami’ kitabının üzerine:

“Kad cemaâ fi hıfzıhi Cem’ül- Cevamii cemياهو fi Cum’atin.”

(Cem’ül-Cevami isimli kitabın hepsini iki Cuma arasında ezberledi) ibaresini yazmıştı.

Nâmını duymayan kalmamıştı.

Tüm Siirt senin bu halini konuşuyordu.

“Bir yiğit var Siirt’te, Cem’ül-Cevami’yi bir hafta içinde hıfzetti.,

Analar doğurmadı böyle birini,

Bir yiğit var Siirt’te...

Gözleri alev alev, yüreği hırçın deniz.” diyorlardı.

Molla Fethullah, senin için, Siirt âlimlerine:

“Bizim medreseye çok genç bir talebe geldi. Ne soru sordumse hepsine tereddütsüz cevap verdi. Bu yaşta zekâsına ve ilmine hayran kaldım.” demişti.

KÂBİL-İ HİTAB

Molla Fethullah'ın medresesinde ders görüyordun.

Ulema toplanmıştı.

Hem meraklarını gidermek hem de söylenenlerin aslını öğrenmek istiyorlardı.

Ulema seni sınav yapıyordu.

Ne sordularsa bilatereddüt cevap verdin.

Verdiğin her cevapta Molla Fethullah'ın yüzüne bakıyordun.

Sanki oradan bir bir okuyordun.

Sen harikulâde genç,

Sen Veliyullah Said'din.

Münazarada seni yenemeyenler kavga yolunu seçtiklerinde de büyüklüğü sen gösteriyordun.

“Sakın ha!” diyordun.

“İlmin haysiyetine zarar vermeyiniz!”

“Beni öldürünüz, ilmin haysiyetini muhafaza ediniz!”

Aranıza girenlere de verdiğin cevap muhteşemdi:

“Biz talebeyiz!” demiştin tartışmanız üzerine gelen jandarmaya.

“Birbirimizle dövüşür, barışıırız. Binaenaleyh, mesleğimizin dışında bulunan birinin bize karışması doğru değildir.”

Sen, on beş-on altı yaşlarında açan nadide bir güldün.

“Gelin!” diyordun.

“Soracağınız tüm sorulara cevap vereceğim. Ama ben kimseye soru sormayacağım.”

Çünkü Peygamber istemişti bunu senden.

Rüyada söz vermiştin Sultanlar Sultanı, Kâinatın Gülü Hz. Muhammed Mustafa'ya. (s.a.s.)

Sorulan tüm sorulara cevap verecek, ama kimseye soru sormayacaktın.

Bitlis'e gelmiştin.

Bazı âlim ve talebelerin arasında geçimsizlik vardı.

Ne İslam'a ne de Müslümanlığa yakışırdı kavga.

Uygun değil demiştin kendi üslubunca bu duruma.

Yakışmaz iki Müslüman'ın geçimsizliği birbiriyle.

Hele birde Allah yolunda ilim tahsil ediyorlarsa...

Fakat hazmedemedi birkaç ham talebe senin bu sözlerini.

Koştular hemen Şeyh Emin Efendi'ye,

“Aman,” dediler...

Ve şikâyet üstüne şikâyet!

“O henüz çocuktur!” dedi Şeyh Emin Efendi,

“Kabil-i hitab değildir.”

Ve imtihan talebin..

Şeyh Emin Efendi'nin elini öptün, “Efendim!” dedin...

“Efendim, beni imtihan ediniz ki size kâbil-i hitab olduğumu ispatlayayım.”

On altı zor soru ve on altı kolay cevap.

Ardından Kureyş Camiinde başlayan vaaz u nasihat.

DAVETE İCAP VACİPTİR

“Aman efendim!” diye telaşla geldi Siirt tarafından bir köylü.

“Aman efendim! Siirt’e bir çocuk gelmiş, kendisi on dört - on beş yaşında.”

“Aman efendim! Tüm ulemayı ilzam etti susturdu, yendi.”

“Ne olur gelin, sizi davete geldim. Şu çocuğu ilzam edin.”

Davete icap vaciptir deyip çıktın yola.

Ama nereden bilebilirdin ki, o çocuk sendin.

Bir sene önce Siirt’te yaşadığın hadiselerin şimdi civar köylerde yankılandığını anladığında yoldan geri dönmüştün gülümseyerek.

CUMHURİYETÇİ KARINCALARA MÜKÂFAT VERİYORUM

Yer Siirt'in Tillo Kasabası.

Kasabanın yakınlarında küçük bir tepe,

“Kubbe-i Hasiye”

Allah'a ibadet ederken mahremiyetinin muhafazası için yaptırmıştı bu kubbeyi ‘Hasiye’ ismindeki muhtereme bir kadın.

“Sesim duyulmasın başkalarınca, ben Rabbime ibadet ederken” diyordu.

Şimdi de sen ibadete çekilmiştin bu kubbede.

Okuyordun, okuyordun, okuyordun.

Kamus-u Okyanus'u ‘Bab-üs Sin’e kadar ezberlemiştin.

Burada kaldığın her gün yemeğini küçük kardeşin Mehmet getiriyordu sana.

Sen de her gün yemeğinin tanelerini kubbenin etrafındaki karıncalara veriyordun.

“Mükâfat veriyorum!” diyordun.

“Cumhuriyetçi karıncalara mükâfat veriyorum.”

“Bu karıncaların hayatlarındaki çalışkanlığa, yardımlaşma duygusuna ve gösterdikleri eşsiz vazifeşinaslığa mükâfat olsun diye veriyorum.”

HİDAYETE GETİRMEYE GELDİM

*“Kıvrım kıvrım Hakk’a uzanan ışıktan yolda,
Benlik adına her şeyini aşan kahraman...
Hilkata aid sırların anahtarı onda,
Büklüm büklüm bir yumak onun elinde zaman.” (***)*

Tillo’dayken bir gece rüyada Şeyh Abdülkadir-i Geylani hazretlerini görmüştün.

“Molla Said!” diye seslendi Şeyh Abdülkadir-i Geylani.

“Molla Said! Miran Aşireti Reisi Mustafa Paşa’ya gidiniz ve kendisini hidayet yoluna davet ediniz. Yaptığı zulümden vazgeçerek namaza ve emr-i marufa devam etmesini tavsiye ediniz.”

Rüyayı görür görmez kalktın ve Miran’a gittin.

Yorum yapmadın, şüpheye düşmedin.

Mustafa Paşa’nın çadırında onun gelmesini bekledin.

Mustafa Paşa, çadırdan içeri girdiğinde, içerideki herkes kıyama durdu.

Bir kişi hariç!

Bir kahraman! Benlik adına her şeyini aşan kahraman!

Sen, sadece ve sadece Allah ve Resulü’nün karşısında kıyama dururdun.

Paşa hiddetlendi.

“Kimdir bu?” dedi.

“Meşhur Molla Said” dediler.

Mustafa Paşa genel olarak ulemayı sevmezdi.

Dedi: “Neden geldin? Ne istiyorsun?”

Ayağa kalktın, kaşlarını çattın ve:

“Ben,” dedin...

“Ben seni hidayete getirmeye geldim. Ya zulmü terk edip namazını kılacaksın ya da ben seni öldüreğim!”

Paşa hiddetlendi.

Hiddetini yenmek ve ulemaya saygısızlık yapmamak için çadırdan dışarı çıktı ve bir müddet dolaştıktan sonra tekrar içeri girdi.

Tekrar sordu niçin geldiğini ve sen yine tebliğini yaptın.

Çadırın direğine asmıştın kılıcını.

Mustafa Paşa kılıcı işaret ederek:

“Şu pis kılıcınla mı öldüreceksin beni?” dedi.

“Ey Paşa!” dedin.

“Kılıç kesmez, el keser!”

Mustafa Paşa, senin bu cesaretine hayran kalmıştı. “Benim Cezire’de çok alimlerim var; eğer

hepsini ilzam edebilirsen (susturabilirsen) senin dediğini yaparım. Eğer ilzam edemezsen seni Fırat Nehri'ne atarım.” diye tehdit etti.

Tahakküme hiç rıza göstermemiştin.

Ama Paşa'ya cevabını vermek gerekiyordu.

“Bütün ulemayı ilzam etmek benim haddim olmadığı gibi, beni de nehre atmak senin haddin değildir.” dedin.

Ama ulema ile karşılaşacaktın.

“Tamam!” dedin. “Olur! Ama benim de bir şartım var!”

“Ulemaya cevap verince sizden bir mavzer tüfeği isterim ki, sözünde durmazsan seni onunla öldüreyim.”

Uzun süren Cezire yolculuğu yormuştu seni.

Oturduğun yerde bir müddet istirahat ederken uyuyakalmıştın.

Alimin uykusu bile cahilin ibadetinden hayırlı değil miydi zaten.

Gözlerini açtığında bütün Cezire alimleri senin etrafında ellerinde kitaplarla uyanmanı bekliyorlardı.

Biraz görüştükten sonra çaylar ikram edildi.

Tüm Cezire alimleri seni hayran hayran seyrediyorlardı.

Çaylarını unutmuşlardı.

Sen kendi çayını içtiğin gibi, yanındaki birkaç alimin çaylarını da içmiştin. Ama onlar dalgınlık ve hayranlıktan dolayı fark edememişlerdi.

Nasıl hayran kalmasınlar ki?

Sen Bediüzzaman'dın!

Sen Üstad,

Sen Bediüzzaman Said-i Nursi!

“Efendiler!” dedin...

“Efendiler, bendeniz vadetmişim. Hiç kimseye sual sormam. Binaenaleyh tüm suallerinize hazırım.”

Kırk kadar soru sordular sana.

Her birine en güzel cevapları verdin.

Herkes hayran olmuştu sana.

O kadar ki, suallerden birine verdiği cevabın yanlış olduğunu daha sonra yine sen kendin fark ettin de onların peşinden dışarı çıkıp;

“Affedersiniz, bir sualin cevabını yanlış söylediğim halde farkına varmadınız.” diyerek doğrusunu söylemiştin.

Hayranlık bir kat daha artmıştı.

“İşte!” dediler, “İşte şimdi bizi tam anlamıyla ilzam ettiniz.”

Mustafa PaŖa, söz verdiği tüfeği sana hediye etti ve namaza baŖladı.

ÇOCUK CANSIZ DÜŞMÜŞTÜ YERE

Sen hem manen, hem de bedenen güçlü kuvvetliydin.

Güreş tutmaktan da hoşlanırdın.

Medresede bulunan herkesi yenmiştin güreşte.

Günlerden bir gün Mustafa Paşa sana ata binmeyi teklif etti.

“Birlikte binelim!” dedi. “Gezeriz, hem yarışırız.”

Lakin, sana verdiği at; huysuz ve bir o kadar da talimsizdi.

Henüz on altı yaşındaydın.

Hayatının baharında,

Hayatının en güzel ve deli çağında.

Atı biraz dolaştırdıktan sonra koşturmak istedin.

At, senin verdiği istikametten çıktı ve kontrolü kaybettin.

Çılgınca koşan at, yolunun üzerine çıkan Cezire ağalarından birinin oğluna iki ayağıyla vurdu.

Çocuk cansız düşmüştü yere.

Herkes telaşlandı, herkes hiddete geldi.

Sana zarar vermek istediler.

“Durun!” dedin...

“Durun! Hakikate bakılırsa çocuğu Allah öldürmüş; zahire bakılırsa at öldürmüş; sebebe bakılırsa

Kel Mustafa öldürmüş, çünkü bu atı bana o verdi. Durunuz! Ben gelip çocuğa bakayım. Ölmüş ise

sonra muharebe edelim!”

Çocuk cansız yatıyordu yerde.

Kucakladın, soğuk suyun içine batırıp çıkarınca, çocuk gülümseyerek açtı gözlerini.

Kılıçlar kınına girdi, hiddet muhabbete dönüşüverdi oracıkta.

KORKMA KASIM, GEL!

Yıl 1892,

Mardin'e gelmiştin.

Konakladığın yer, Koca Sultan, Can Sultan Hazret-i Eyyub'un soyundan Şeyh Eyyub Ensari'nin eviydi.

Şehide Camisi'nde ders veriyor, ziyaretine gelenlerin bütün suallerine cevap veriyordun.

Bir gün arkadaşın Kasım'a; "Gel Ulu Cami'nin minaresine çıkıp etrafi seyredelim!" demiştin.

Minareye çıktınız ve etrafi seyretmeye başladınız.

"İnsan yüksek ideallerle yaşar;

Çocukluk ufkunda tatlı rüyalar,

Gençlikte ağaran zengin hülyalar,

Ardarda beliren sırlı veralar...

İnsan yüksek ideallerle yaşar!" (***)

Bir sıçrayışta minarenin şerefesinin dört santim enindeki demir korkuluğunun üzerine çıktın.

Kollarını yana açmış, dolanıyordun.

Kasım ise korkudan ne yapacağını şaşırılmıştı.

"Gel!" diyordun.

"Kasım, korkma gel!"

NAMAZIN KERAMETİ

Mardin'deki hayatın hem hareketli hem de değişik olaylarla iç içe geçiyordu.

Bunun üzerine Mardin Mutasarrıfı Nadir Bey, şehirde cereyan eden dalgalanmayı, seni şehrin dışına çıkararak çözeceğini sanıyordu.

Ellerin kelepçeliydi.

Öpülmesi gereken ellerde kelepçeler vardı.

Hayır hayır!

Kelepçe senin ellerinde değil, sana kelepçe vuranların beyinlerindeydi.

Bilmiyorlardı.

Bilselerdi böyle yapmazlardı.

Bir zamanlar Uhud'ta Efendimiz (s.a.s.)'e saldıranlar da bilmiyorlardı.

Fakat bilmemelerinin acısını çekmişlerdi daha sonra.

Bunlar da bilmiyorlardı.

“Cevahir kadrini cevherfurişan olmayan bilmezmiş”

Senin kadrini de yıllarca bilemeyeceklerdi.

Mehmet Fatih ve İbrahim adlı Savurlu iki jandarma eri nezaretinde ellerin kelepçeli çıkıyordun şehirden.

Yolculuğunuz devam ederken namaz vakti gelmişti.

Dedin, “Açın ellerimi de namazımı kılayım.”

Korktular!

Oysaki sen kundaktaki çocuk kadar masumdun.

Senin kaçma ihtimaline binaen açmadılar ellerindeki kelepçeleri.

Fakat gerek yoktu ki, onların kelepçeleri açmasına.

Kelepçe senin ellerinde değil, sana kelepçe vuranların beynindeydi.

Namazın kerameti diye söyleyecektin daha sonra.

Bir mendil gibi açmıştın ellerindeki kelepçeleri ve atmıştın bir kenara.

Sana refakat eden askerler şaşırılmıştı.

Dediler:

“Biz şimdiye kadar muhafızınızдық, bundan sonra ise, hizmetkârınızız.”

Seninle ilgili haberler bütün Doğu'da yıldırım hızıyla yayılıyordu.

Ellerindeki ve ayaklarındaki kelepçeleri açmış, diyorlardı.

Annen, Kahraman Nuriye Hanımefendi, seninle ilgili haberleri duydukça hisleniyor, ağlıyor,

Baban Sofi Mirza ise, içten içe senin kahramanlıklarınla onur duyuyordu.

İDAM AKLIMA GELMEDİ

Bitlis'teydin.

Bir gün vali ve etrafındaki birkaç memurun içki içtiğini söylediler sana.

Hiddetlendin.

“Bitlis gibi dindar bir memlekette hükümeti temsil eden bir zatın yaptığı bu hareketi kabul edemem.” diyerek içki meclisine gittin hızlı hızlı.

İçeri girdiğinde herkes sana ve senin ne yapacağına bakıyordu.

Önce içki ile ilgili bir hadis okudun. Sonrasında ise çok acı ve ağır sözler söyledin.

Valinin adamlarına seni vurdurmak üzere işaret etmesi ihtimaline binaen de bir elin silahındaydı.

Fakat, vali sesini çıkarmadı.

Başını eğdi, ve sessizce bekledi.

Oradan ayrıldıktan sonra, valinin yaveri sana:

“Ne yaptınız?” dedi. “Söyledikleriniz, idamınıza sebep olur!”

Durdun, hafifçe tebessüm ettin.

“İdam aklıma gelmedi.” dedin. “Lakin, hapis ve uzaklaştırma beklentim vardı. Her ne olursa olsun, bir münkeri defetmek için ölürsem ne önemi var ki?”

Oradan ayrıldıktan iki saat sonra, iki polis vasıtasıyla vali seni çağırılmıştı.

Hiç tereddüt etmedin,

Hiç endişe duymadın.

Kalktın ve valinin odasına gittin.

İçeri girdiğinde vali birden ayağa kalktı ve büyük bir hürmet ve tazimle seni karşıladı.

Yanına kadar süratlice geldi ve elini öpmek için eğildi.

Sana iltifatlarda ve hürmette bulunarak yer gösterdi.

“Herkesin bir ustası var.” dedi. “Benim ustadam da sensin.”

İLMİN İZZETİNİ MUHAFAZA ETMEK BENİ BAKTIRMIYOR

Zamanın Bitlis Valisi Ömer Paşa, senin yüksek bir ilim ve fazilet sahibi olduğunu görünce, seni ısrarla kendi evine davet etmişti.

Evinde sana bir oda ayırtmıştı.

Burada kalıyor, ilim tahsil ediyor, burada yatıp, burada kalkıyordun.

Valinin hanımı vefat etmişti.

Lakin evde altı tane kızı vardı.

Onlardan birisi bir gün bir iş için senin odana girmek istemişti de, sen onu çok şiddetli bir şekilde azarlamıştın.

Aynı gün etraftaki, necis ruhlardan birisi seni şikâyet etmişti valiye.

Habis ruhlar boş durmuyordu.

“Nasıl bırakırsın bir başına, bekar bir adamı kızlarınla başbaşa?” diyordu.

“Senin kızların var!”

Vali heyecanla eve gelmişti.

Geldiğinde kızının birisi ağlıyordu.

Telaşlandı. Neler oluyordu? Yoksa dedikleri doğru muydu?

Hemen kızıyla konuştu. Kızlarından durumu öğrenince, doğruca sana koştu. Elini öptü ve;

“Herkesin bir üstadı var. Benim de hocam ve üstadım sensin.” dedi.

Çünkü sen iki yıldan fazla kalmana rağmen o evde,

Hiçbirinin çehresine bakmamış,

Ayırt edememiştin kızların birini diğerinden.

Hiçbirine bakmıyor, görmüyordun onları.

“Neden bakmıyorsun?” diyenlere ise,

Veriyordun en güzel ve gerekli cevabı:

“İlmin izzetini muhafaza etmek beni baktırmıyor!”

İ'CAZ-I KUR'AN'I BEYAN ET!

“Ey ızdırıp; anladım ki her şey senin ile!

Sen Hakk'a giden yollarda vuslata vesile...” (***)

Doğu'nun en nadide şehirlerinden bir olan Van'da Tahir Paşa'nın konağında gazeteleri karıştırıyordunuz.

Tahir Paşa elindeki gazeteyi kaldırdı ve İngiliz Bayındırlık Bakanının, İngiliz Meclisinde yaptığı konuşmayı okudu.

Şaşırmıştın!

Heyecanlanmış ve üzülmüştün.

İngiliz Bakan, İngiliz Meclisinde elinde Kur'an, mebuslara seslenmişti:

“Bu Kur'an, Müslümanların elinde kaldıkça, biz onlara hakiki manada hâkim olamayız. Ya Kur'an'ı ortadan kaldırmalıyız veya onları Kur'an'dan soğutmalıyız.”

“Kur'an güneşinin üflemeyle söneceğini sanıyorlardı.

Âlem-i İslam'ı bağrından hançerlemenin planları yapılıyordu.

Ruhunda bir feveran ve sınırsız bir gayret uyandı.

“Kur'an'ın sönmez ve söndürülmez manevi bir güneş olduğunu, ben dünyaya göstereceğim ve ispat edeceğim.” diye haykırdın.

Kur'an bir mucizeydi!

Efendiler Efendisi, Kâinatın Sultanı (s.a.s.), bunu asırlar önce ispatlamıştı.

Ama bugün sanki bir hüznü yaşıyordun.

Yeniden bir gayret gerekiyordu.

Bir daha silkinmek ve bir daha doğrulmak gerekiyordu.

Kur'an'ın bir mucize olduğu bir daha ispatlanmalıydı.

O'nun tefsirini neşretmeli ve her tarafa yaymalıydın.

Susturulması gerekenler tam susturulmalıydı.

Maddi hiçbir kuvvete malik değildin.

Ama manen sen seçilmiştin.

İnayet-i ilahi seninleydi.

“Ben” diyordun...

“Eski harb-i umumide ve daha evvelinde bir vakıa-i sadıkada görüyorum ki, Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağı'nın altındayım. Birden o dağ müthiş infilak etti. Dağlar gibi parçaları dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki, merhum validem yanımdadır. Dedim:

- Ana korkma! Cenab-ı Hakk'ın emridir. O hem Rahimdir, hem Hakimdir.

Birden o halette iken baktım ki, mühim bir zat bana amirane diyor ki:

- İ'caz-ı Kur'an'ı beyan et!

Uyandım! Anladım ki, bir büyük infilak olacak. O infilak ve inkılaptan sonra Kur'an etrafındaki surlar yıkılacak. Doğrudan doğruya Kur'an kendi kendini müdafaa edecek. Ve Kur'an'a hücum edilecek. İ'caz'ı onun çelik bir zırhı olacak. Ve şu İ'caz'ın bir nev'ini, şu zamanda izharına -haddimin fevkinde olarak- benim gibi bir adam namzet olacak ve namzet olduğumu anladım."

Sen zamanın bedi' idin,

Sen Bediüzzaman!

Hatta bir ara "Sen imzanı Bediüzzaman diye atıyorsun. Lakap Mehdi ima eder!" diye sormuşlardı da;

"Mehdi için değildir!" demiştin.

"Kusurlarımın sened-i özrünü bu unvan ile ibraz ediyorum. Zira 'Bedi' garip demektir. Benim ahlakım, suretim gibi; üslub-u beyanım, elbisem gibi gariptir, muhaliftir. Görenekle revaçta olan muhakemat ve üslupları, benim üslup ve muhakematıma ölçü ve itibar mihengi yapmamayı bu unvanın lisan-ı haliyle rica ediyorum!"

"Hem eskiden beri benim liyakatim olmadığı halde bana verilen 'Bediüzzaman' lakabı benim değildir. Belki Risale-i Nur'un manevi bir ismidir. Zahir bir tercümanına ariyeten ve emaneten takılmıştır." diye haykırıştın tüm dünyaya.

Neylersin ki bu asırda senin bahtına da gariplik düştü.

Ne mutlu gariplere....

İKİ ELİMDE İKİ HAYATIMI TUTMUŞUM

Gençlik yıllarında Van Valisi Tahir Paşa'nın konağında kalıyordun.

Tahir Paşa seni çok severdi, hiç yanından ayırmazdı.

Nereye gitsen seninle beraber bulunurdu.

Ve güzeller güzeli bir haber...

Müjde ve muştu!

Edremit sahillerinde Van Üniversitesi'nin temeli, büyük merasimlerle atılmıştı.

Vali Tahir Paşa konuştu, sen konuştun.

Birbirinden değerli ve güzel konuşmalar yaptınız.

Senin elinde gümüş saplı, çift uçlu bir kamçı vardı.

Gümüş sapı bakanların gözünü kamaştırıyordu.

Elindeki çift uçlu kamçı ile iki hayatını, yani dünya ve âhîret hayatını ortaya koyarak, eline alarak, mücadele meydanlarına atıldığını, söylüyordun.

Zaten Münazarat adlı eserinde de:

“Umumun malûmu olsun ki,” diyordun.

“Umumun malûmu olsun ki! İki elimde iki hayatımı tutmuşum, iki hasım için, iki meydan-ı mübarezede iki harp ile meşgulüm. Tek hayatlı olan adam meydanıma çıkmasın!”

Evet amenna, ilminle dünyaya, yaşamınla hayata hep meydan okudun.

GÜMÜŞ TABAKLAR

Edremit’te büyük bir ziyafet verilmişti.

Çeşit çeşit yemekler yapılmış, uzun tulumba tatlıları yenmişti.

Üniversitenin temeli atılacaktı.

Temel atma töreninden önce:

“Şark’ın ve Garb’ın âli şahsiyeti, Hâza Bediüzzaman, Molla Said Hazretleri,” cümleleriyle takdim ettiler seni.

Daha sonra da temele ilk harcı, “Bismillah!” deyip, bizzat kendin koydun.

Tahir Paşa seni çok sever ve değer verirdi.

Senin takdirini kazanmak istiyordu.

“Nasıl, Seyda!” dedi.

“Seyda, bu ziyafeti beğendin mi?”

Gülümsedin.

“Tahir Paşa!” dedin.

“Tahir Paşa, cömertlikte İbrahim Halilullah’a ulaşamazsın. Onun köpekleri de gümüş tabaklarda yemek yedi.”

BURADA SUAL SORULMAZ

Sen sadece din âlimi ve bilgini değil, aynı zamanda büyük bir mütefekkir ve dâhiydin.

Risale-i Nur'larla muhtaçlara sunduğun hakikatlerin kaynağı doğrudan doğruya Kur'an-ı Kerim'di.

Sen sunduğun hakikatlerle sadece maziyi ve hali değil, istikbali de aydınlatmıştın.

En sıkıntılı günlerde bile herkes ümidini yitirmiş, umutsuzken, sen ümidini artırarak devam etmesini bilmiştin:

“Ümitvar olunuz!” diye haykırmıştın insanlara.

“Ümitvar olunuz! Şu istikbal inkılabatı içerisinde en yüksek gür sada, İslam'ın sadası olacaktır.

Bu da ancak ilimle olur!” diye düşünüyordun.

Medresetü'z- Zehra'yı kuracaktın.

“Cahil dost, düşman kadar zarar verir.”

Öyleyse bir an önce dostlar eğitilmeli, insanlar bilgilendirilmeliydi.

Bunun için İstanbul'a, Padişahla görüşüp Doğu'da kuracağın üniversitelerin planlarını anlatmaya gitmiştin.

İstanbul'da İçtihat Kütüphanesi sahibi Ahmet Ramiz Efendi'nin ifadesiyle İstanbul'a gelişin için:

“1907 senesi içinde Doğu'nun yalçın ve sarp dağlarından bir güneş gibi doğan Said-i Nursi isminde hilkat nadirelerinden olan ateşin zekalı bir zâtın, İstanbul ufuklarında görüldüğü haberi yayılmıştı.” diyorlardı.

Sen ise: “Ben memleketimde mektep- medrese açtırmak üzere geldim. Başka bir dileğim yoktur!” diyordun.

İstanbul'a gelince Fatih Camii yakınlarında Malta Çarşısı'n-daki Şekerci Hanı'na yerleşmiştin ve kapının üzerine şu sözleri yazmıştın:

“Burada her suale cevap verilir, her müşkül halledilir; fakat sual sorulmaz!”

İstanbul'un önde gelen tüm âlimleri grup grup gelip seni imtihan etmişlerdi de, her biri önünde el bağlayıp, boyun büküp ayrılmışlardı.

Hatta bir ara Mısır Cami-ül Ezher Üniversitesi Reislerinden Şeyh Bahid Efendi, İstanbul'a bir seyahat için gelmişti de, İstanbul uleması, seni ilzam etmesi için ondan yardım istemişti.

Bir namaz vakti Ayasofya Camisi'nden çıkıp bir çayhaneye oturduğunda bunu fırsat bilen Şeyh Bahid Efendi, herkesin duyabileceği bir sesle sana; “Avrupa ve Osmanlılar hakkında ne düşünüyorsunuz, fikriniz nedir?” diye sormuştu.

Ve sen hiç düşünmeden:

“Avrupa, bir İslam devletine hamiledir. Günün birinde onu doğuracak; Osmanlılar da Avrupa'ya hamiledir. O da onu doğuracaktır!” deyince Şeyh Bahid Efendi senin önünde eğilmiş;

“Bu gençle münazara edilmez!” demişti.

Ve; “Ben de aynı kanaatteyim. Fakat bu kadar veciz ve belığane bir tarzda ifade etmek, ancak Bediüzzaman'a hasır.” diye sözlerini bitirmişti.

SULTAN ABDÜLHAMİD'E YAZILAN DİLEKÇE

Doğu Anadolu'da halkın perişanlığını ve fakirliğini kendi gözleriyle görmüştün.

O yerlerde, perişanlık içinde yaşayan insanların bu durumdan kurtulmaları maksadıyla İstanbul'a gelmiştin.

Bu durum senin yüreğini sızlatan bir yara idi.

Sultan Abdülhamid'e hitaben bir dilekçe yazmıştın.

“Doğu Anadolu'da bazı mektepler açılmıştır.” diye başlamıştın dilekçene.

“Fakat burada okutulan ilimlerden yalnız Türkçe bilen talebeler istifade etmektedirler.

Buna mukabil, Türkçe'yi bilmeyenler, yalnız medrese ilimlerini terakki etmek ve yükselmek için

kâfi görüyorlar. Bu mekteplerdeki öğretmenlerin mahalli dil bilmemelerinden dolayı çocuklar eğitim

ve öğretimden mahrum kalmaktadırlar. Bu durum vahşet ve keşmekeşi doğurmaktadır.”

Ve dilekçenin devamında ise:

“Doğu Anadolu'nun muhtelif yerlerinde, mesela Bitlis'te, Van'da ve Siirt'te açılacak mekteplerde

en az elli talebe okutulması ve onların masraflarını da hükümetin karşılaması lazımdır. Burada dini

ilimlerle beraber, müsbet ilimler de okutulmalıdır. Böylece Doğu Üniversitesinde okutulacak, dini ve

fenni ilimlerle, Milli Eğitimin temelleri atılır. Bu sağlam temelden ise birlik ve beraberlik binaları

yükselir.” diye devam eden cümleler yazmıştın zamanın Padişahına.

Aslında bu dilekçe ile şarkın müptela olduğu illetin, kurtuluş reçetesini sunuyordun âteşin

dehanla...

HAKİKİ TÜRKLER'DE ZULMETME DAMARI YOKTUR!

Kulluk, zühd, takva, tevazu...

İhlasla bütünleşmişti sende daha nice güzel hasletler.

Samimiyet, O (c.c.) varken başkasına bakmamaktı.

Samimiyet, O'nun (c.c.) huzurunda başka şeyler aramamaktı.

Samimiyet, O'nu (c.c.) görüyor gibi yaşamaktı.

Sen samimiydin.

Yalnız O'ndan (c.c.) korkar, yalnız O'na (c.c.) sığırdın.

Verdiğin dilekçe neticesinde Padişah Sultan Abdülhamit huzuruna çağırılmıştı seni.

Sen hayatın boyunca hep doğru olmuştun.

Doğruluktan hiç ayrılmamış, hak bildiğini hak olan yerde söylemiştin.

Emredildiğin gibi yaşamış, basit bir hayat için yalana hiç tenezzül etmemiştin.

'İman eden insana doğruluk yaraşır' diyordun hep.

Ve Sultan Abdülhamit'in karşısında da doğru bildiğini söylüyordun.

"İslamiyet'te istibdat yoktur!" diyordun...

"Bir fert için karar vermek, ancak safhaları açık ve şeriat adaleti içindeki mahkemelerin hakkıdır.

Bu kararlar mahiyeti meçhul kimselerin hakiki safhaları izah edilmeyen, desiseleri saklayan gizli yazılarıyla verilmez."

Bu sözlerin üzerine Divan-ı Harbe verilmişti.

Yıldız Askeri Mahkemesi'nde, sana yöneltilen, "Sen hangi Kürt aşiretine mensupsun?" sorusuna verdiğin cevap senin vatanperverliğini bir kez daha ispatlamıştı.

"Ben Osmanlıyım!" demiştin onurla.

"Benim Kürtlüğüm, doğduğum ve büyüdüğüm yerin halkına verilen isim dolayısıylaıdır."

"Ve ben söylediğim tüm sözleri bizzat Halife'ye söylemişim. İnanmazsan git kendisine sor!" diye fütursuzca söylediğin ifadelerinden çekinmişlerdi de senin sürülmene rıza göstermemişler, iki Musevi, bir Ermeni, bir Rum ve bir Türk doktorundan rapor alarak, senin deli olduğunu öne sürmüşlerdi.

Oysaki sen ne deli idin ne de meczup.

Sen dini ve vatanı için hayatını hiç düşünmeden feda eden bir kahramandın.

"Bana!" diyordun...

"Bana, 'Sen şuna buna niçin sataştın?' diyorlar. Farkında değilim. Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evladım yanıyor. İmanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye, imanımı kurtarmaya koşuyorum. Yolda biri beni kösteklemek istemiş de ayağım ona çarpmış. Ne ehemmiyeti var? O müthiş yangın karşısında bu küçük hadise bir kıymet ifade eder mi?

Dar düşünceler! Dar görüşler!

Ben, cemiyetin iman selameti yolunda ahiretimi de feda ettim.

Gözümde ne cennet sevdası var, ne cehennem korkusu. Cemiyetin, yirmi beş milyon Türk cemiyetinin imanı namına bir Said değil, bin Said feda olsun. Kur'an'ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa, cenneti de istemem. Orası da bana zindan olur.

Milletimizin imanını selamette görürsem, cehennemin alevleri içinde yanmağa razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gülgülistân olur!”

Sen, milletin selameti için cehenneme razı olan bir yiğittin.

Sen, milletin selameti için kendini yok eden bir delikanlı...

Senin ferasetin imanından,

Kulluğun ise imanının inkişafındandı.

Dar düşünceler, dar görüşler bir mümine yakışmazdı.

“Ben bakıyorum da” diyordun.

“Ben bakıyorum da, kim bana zulmediyor, dikkat ediyorum, onlar katiyen Türk değillerdir. Çünkü hakiki Türklerde zulmetmek damarı yoktur. Bana zulmedenler, Türk perdesi altına girmiş başka millettendir.”

BU ZÂT BENDEN DAHA AKILLI

“İzdirap, yalnız kaldığım anlardaki dostum.

Ruhumu saran hafakan, kafamda yanan kor.

Gürleyeyim dedim yıldırımlar gibi...sustum...

Yanıp da dışa sızdırmamak doğrusu çok zor.” (***)

Kendileri akıldan yoksun olan başka milletin çocukları seni Topbaşı Akıl Hastanesi’ne sevk etmişlerdi.

Muayene eden doktora:

“Ey tabip efendi!” demiştin.

“Sen dinle, ben söyleyeceğim. Cinnetime bir delil daha senin eline vereceğim. O da sual sorulmadan verilen cevaptır.

Antika bir divanenin sözünü dinlemeyi şüphesiz arzu edersin. Muayenemi muhakeme suretinde istiyorum. Senin vicdanın da hakem olsun. Tabibe tıp dersi vermek fuzuliliktir. Ama illetin teşhisine yardım edecek noktaları anlatmak hastanın vazifesidir. Hem de istikbal sizi tekzip etmemek için elbet dinlemeniz lazımdır.”

Doktor şaşkın bakışlarla seni dinliyordu.

“Kimdir bu?” diyordu kendi kendine!

“Bu zat benden daha akıllı!”

Ama yine de o dinlemeye, sen açıklamaya devam ettin.

“Ey tabip efendi!” dedin...

“Şu dört noktayı nazara alın:

Birincisi: Ben Şark’ın dağlarında büyümüşüm. Kaba olan ahvalimi o yerlerin terazisiyle tartmalısınız. Hassas olan medeni İstanbul mizanıyla tartmamalısın. Öyle yaparsanız, bir maden-i saadetimiz olan İstanbul’dan önümüze sed çekmiş olursunuz. Hem de ekseri hemşehrilerimi tımarhaneye sevk etmen gerekir. Zira Anadolu’da en revaçta olan, ahlak; cesaret, izzet-i nefis, salabet-i diniye, muvafakat-ı kalb ve lisandır. Medeniyette nezaket denen işler, onlarca dalkavukluktur.

İkincisi: Benim elbisem gibi ahval ve ahlakım da diğerlerine muhaliftir. Hak ve nefis’ül-emri mihenk itibar ediniz. Zamanın ve âdetlerin revaç ettiği bazı kötü ahlakı, görenek vasıtasıyla numune-i imtisal olmuş ölçü kabul etmeyiniz. “Neme lazım, başkası düşünsün!” feryad-ı meyyitanesi yerine, ben derim ki; “Müslüman’ım, İslamiyet cihetine manen memurum ve sadakatle mükellefim. Millete, din ve devlete faydalı olan bir şeyi düşüneceğim.”

Üçüncüsü: Şâz(kurala uymayan) ve nadir olarak, istidad-ı zamanın fevkinde çok kimseler gelip geçmiştir. İnsanlar, başlangıçta onlara delilik veya abes isnat etmişler. Sonradan sihir veya harikaya hamletmişler. Birinci ve ikinci noktanın arasında olan tezat, cinnetime hükmeden zevatın delil ve müddealarında (iddia ettikleri şey) olan tezada işaretir ve imadır. Zira ef’alleriyle (işler, ameller)

demişler: “Divanedir, çünkü her müşkül meselelere cevap veriyor.” Böyle delil getiren elbette delidir.

Dördüncüsü ise: Asabi adam, hususan benim gibi sınırlı bir kimsenin telaş ve hiddet etmesi zaruridir. Bahusus bir fikr-i aliyeyi, yani İslam hürriyetini on beş sene zihninde taşıyan ve bilfiil ona yakın olduğu bir zaman, yani bir inkılab-ı azim ile kendini tehlikede görse, temasından (seyrinden, gezintisinden) mahrum kalsa, nasıl telaş ve hiddet etmesin. Hem de benden daha divane zaptiye nazırıdır. Zira benden daha hiddetlidir. Hem de bu geçici deliliğe müptela olmayan binde birdir.”

Doktor pür dikkat ve ağzını açmadan seni dinliyordu.

Söylediğin her sözü hayranlıkla dinliyor, bazı yerleri not alıyordu.

Acaba tabip kimdi?

Bir an düşündü. “Tabip ben miyim, yoksa karşımdaki kişi mi?”

Ve sen konuşmanın devamında, şekl-i garip olduğunu, İstanbul’a geliş gayeni, buradaki ulema ile olan münazaralarını anlattıkça doktorun hayreti artıyordu.

Muayene sonunda doktorun raporunda:

“Eğer Bediüzzaman’da zerre kadar mecnunluk eseri varsa, dünyada akıllı adam yoktur.” yazıyordu.

BENİ DE MÜSLÜMAN EDECEKTİ

*Ten bir kadavradır, içinde can olmayınca,
Gönül bir havradır, özde irfan olmayınca.
Dünya iç içe kuyu ve karanlık bir zindan,
Sinelere ışık saçan iman olmayınca. (***)*

Emanuel Karasso!

Yahudi mebusu ve ‘Macedonia Risorta’ locasının üstad-ı azamı!

Senin gibi bir dehayı kendi emellerine alet etmek istemişti.

Sana tesir yolları aramış ve seninle görüşme talebinde bulunmuştu.

Ama görüşmesi uzun sürmedi.

Görüşmeyi yarıda bırakarak, heyecanla dışarı fırladı.

“Olamaz böyle bir şey!” diyordu.

“Olamaz!”

İçeride ne olduğunu merakla bekleyen arkadaşlarına hitaben:

“Eğer yanında biraz daha kalsaydım, beni de Müslüman edecekti.” diye seslenmişti.

HUSUMETE VAKTİMİZ YOKTUR

Ey Aziz Üstadım!

Sen kendin için; “Dağ ağacının meyvesinin hazmı zordur.” derdin.

Ama şifa verir.

İnanıldığını hiçbir zaman sana karşı olanların içinde de anlatmaktan çekinmedin.

Senin her bir kelimende aynı gaye ve aynı maksat vardı.

Bunu görmek zor değildi.

Tek yapılması gereken dikkatli dinlemektir.

Doğru bildiklerini o dönemin gazetelerinde de anlatmıştın.

Volkan, Tanin, İkdam, Serbesti, Mizan, Misbah, Şark ve Kürdistan gazetelerinde hep aynı istikamette haykırdın.

“Hakkın hatırını kırmayacağım, hakikati söyleyeceğim. Zira Hakkın hatırı âlidir. Hiçbir hatıra feda edilmez. Kimin hatırı kırılırsa kırılınsın. Yalnız Hak sağ olsun.”

“Bizim mesleğimiz, Peygamber ahlakıyla ahlaklanmak ve O’nun (s.a.s.) sünnetini ihya etmektir. Rehberimiz Şeriat-ı Garra,

Kılıncımız da berahin-i katia ve maksadımız, İlâ-yı Kelimetullah’tır.”

Ey Üstadım! Tarihe altın harflerle yazılacak şu altın beyanların, bize ışık, bize rehberdir.

“Biz muhabbet fedaileriyiz” diyordun her fırsatta,

“Bizim husumete vaktimiz yoktur.”

“Kuvvet kanunda olmalı. Yoksa istibdat tevzi olunmuş olur.”

Ve; “İttifak, Hüda’dadır, heva ve heveste değil! İnsanlar, hür oldular amma yine abdullahtırlar (kuldurlar).”

“Her şey hür oldu. Başkasının kusuru, insanın kusuruna senet ve özür olamaz. Ye’s, mani-i her kemaldir. ‘Neme lazım başkası düşünsün.’ istibdadın yadigârıdır.”

ZALİMLER İÇİN YAŞASIN CEHENNEM

Ve nihayet menhus Otuz bir Mart hadisesi patlak verdi.

Yıllarca kuluçkada bekleyen kin, nefret ve oyunlar çıktı ortaya bir bir.

Sandılar seni de bu hadiselerin içinde.

Dediler, “Tahrikçidir, edilmelidir idam!”

Ve idamına hazırladılar ferman.

Ve süngüler arasında alındın mahkeme salonuna.

Salonun penceresinden görünüyordu on beş kadar idam edilmiş hoca.

Maksatları korkutmak ve tahrik etmeyi seni de.

Dediler, “Sen de şeriat istemişsin, doğru mu?”

“Benim,” dedin...

“Benim bin ruhum olsa, şeriatın bir hakikatine feda etmeye hazırım. Zira şeriat, sebep-i saadet ve adalet-i mahz ve fazilettir. Fakat ihtilalcilerin isteyişi gibi değil.”

Sen ahiret sevdalısydın.

Sen sonsuzluğa meftun.

Oraya ulaşmak senin için bir ceza değil, belki mükâfatlar üstü bir mükâfattı.

“Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm

Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm.” (N. F. K.)

Ölmek yok oluş değil, yeni bir diriliştir.

Ölüm senin için bir azap değil, bir şandır.

Dostlara vuslatın ilk basamağıdır.

Sonra sordular: “Sen İttihad-ı Muhammediye’ye (s.a.s.) dahil misin?”

“Maaliftihar!” dedin. “İftihar ederim.”

Zaten o ittihaddan olmayan kim vardı ki şu dünyada, dinsizlerden başka.

Müslüman’ım diyen herkes O’na (s.a.s.) bağlı, O’na (s.a.s.) tâbi değil miydi?

Ve suçlamalar, suçlamalar, suçlamalar...

Oysaki sen Mart’ın otuz birindeki dehşetli hadiseleri, uzaktan iki üç dakika seyretmiştin.

Anladın, iş fena, itaat muhtell (bozulmuş), nasihat ise faydasız...

Faydasız, boş yere ortaya çıkıp, o ateşin söndürülmesi için yapılacak girişim.

Avam çok, etraftaki hemşehriler gafil ve safdil.

Dedin, “Uzaklaşayım buradan, beni tanıyanlar karışmasınlar.”

Sonra yolda gördüklerine söyledin, “Aman ha karışmayın!”

Yaptığın uzun ve muhteşem müdafaa neticesinde beraat etmiştin.

Zaten suçlu değildin, sanki değildin.

Asıl suçlu, seni suçlu göstermek isteyenlerdi.

Harbiye Nezareti binasından çıkıp Sultanahmet'e doğru yürümeye başladığında arkanda yüzlerce kişi seni takip ediyordu.

Tek yürek, tek bilek ve tek inançla...

“Zalimler için yaşasın Cehennem!” nidaları İstanbul semalarında yankılanıyordu.

“Zalimler için yaşasın Cehennem!”

MEDRESEMİN PLANINI YAPIYORUM!

*Sabır bir büyüdü derman, arkasında iman,
Sabretmeyenin hali hicran üstüne hicran!
Her şeyde var bir usul, sabır da zafere yol,
Sık dişini azıcık, kurtulanlarla kurtul. (***)*

“Sabır bir büyüdü derman, arkasında iman” diyor söz sultanımız, büyüğümüz.

Sen tüm hayatın boyunca sabrettin, dayandın, direndin.

İstanbul’da kalmanın şartları ağırlaşmıştı.

Yıl bin dokuz yüz on!

Yanında iki taleben vardı.

Karadeniz’den vapur yoluyla Van’a gitmekti muradın.

Yol uzun, zaman az, yapılacak iş çok idi.

*“İnsan bir mesut zalim, insan bir mağrur cahil,
Tekne kırık, su azgın ve kayıklarda sahil.” (NFK)*

Önce Tiflis’e uğradın.

Şeyh Sanan Tepesi’nden etrafı seyrediyordun.

Hayalinde gelecek, gözlerinde ümit vardı.

Burnunun dibini görmekten âciz nice insan vardı etrafında.

Bunlardan biri yanına yaklaştı.

Görünürde bir Rus polisiydi.

Dedi: “Niye böyle dikkat ediyorsun?”

Dedin: “Medresem planını yapıyorum!”

Dedi: “Nerelisin?”

“Bitlisliyim!” dedin.

“Ama,” dedi, “Burası Tiflis!”

“Bitlis, Tiflis birbirinin kardeşidir.” dedin.

Şaşırdı Rus polisi, almadı aklı. “Ne demek bu?” dedi heyecanla.

“Asya’da,” dedin...

“Asya’da âlem-i İslam’da üç nur birbiri arkasından inkişafa başlıyor. Sizde ise birbiri üstüne üç zulmet inkişafa başlayacaktır. Şu istibdat perdesi yırtılacak, geri çekilecek, ben de gelip burada medresemi yapacağım.”

Rus polisi güldü.

“Heyhat!” dedi...

“Heyhat! Şaşarım senin ümidine!”

“Ben de şaşarım senin aklına!” dedin şımarık Rus polisine.

“Bu kışın devamına ihtimal verebilir misin? Her kışın bir baharı, her gecenin bir gündüğü vardır.”

“Ama!” dedi, polis, “İslam parça parça olmuş.”

Düşündün. Acı acı gülümsedin. Zahirde bakınca öyle görünüyordu.

“Hayır!” dedin...

“Onlar tahsile gitmişler. İşte Hindistan, İslam’ın kabiliyetli bir veledidir; İngiliz lisesinde çalışıyor. Mısır, İslam’ın zeki bir mahdumudur. İngiliz Siyasal Bilgiler Fakültesinde ders alıyor. Kafkas ve Türkistan, İslam’ın iki bahadır oğullarıdır. Rus Mekteb-i Harbiyesinde talim ediyorlar.

Yahu şu asilzade evlat, diplomalarını aldıktan sonra, her biri bir kıta başına geçecek. Muhteşem ve adaletli büyükleri olan İslamiyet’in bayrağını büyük ve olgun ufuklarda dalgalandırmakla, Kader-i Ezeli’nin nazarında feleğin inadına, insanlar, Hikmet-i Ezeliye’nin sırrını ilan edecektir.”

Rus polisi söyleyecek bir söz bulamadı.

Neyi nasıl söylesin ki?

Tüm Şark’taki ve İstanbul’daki ulemayı ilzam eden sendin?

Sen zamanın bedi’ idin,

Sen Bediüzzaman!

Sen, İstibdad’ın Garibü’z-zamanı,

Sen, Meşrutiyet’in Bediüzzamanı,

Sen Asrın Müctehidi,

Sen gönüllerin Üstadı!

HÜRRİYET'E HİTAP

Yıl bin dokuz yüz sekiz!

Mevsim yaz!

Aylardan Temmuz!

Yer Selanik Meydanı!

İkinci Meşrutiyet ilan edileli henüz üç gün olmuştu.

Ve senin meşhur, “Hürriyete Hitap” isimli tarihi konuşman:

“İstibdat ve cehaletle mezarda idik, çürüyorduk. Şimdi milletçe gönül ve işbirliği ile başardığımız meşrutiyetle yeniden doğuyoruz, geliştireceğiz. Yüzlerce sene geri kaldığımız medeniyet dünyasından, imanımızın kuvvet kaynağı Peygamberimizin gayesi yolundaki mucizelerinden ilham alarak demokrasi yolumuzda şimendifer süratiyle ilerleyeceğiz. Medeni milletlerle omuz omuza geleceğiz. Onlar, bugünkü sonuçlara, öküz arabasına binmekle başlayarak erişmişler. Amma biz balonla, şimendiferle zamanı yutacağız, onlara erişeceğiz.” diye devam ediyordu.

Her fikir cereyanı üzerinde görüşlerini pervasızca açıklamaktan hiç çekinmemiştin.

Bir dönem Selanik'te İttihatçılarla tanışmış, onların iyi yönlerini alkışlamış, vatanperverliklerini takdir etmiş, ama sefih ve mason kısımlarını her zaman eleştirmiş ve uyarıydın.

Sen bataklık yoluna sapanları uyarıydın.

Ve, “Ben,” diyordun...

“Ben, hamiyetli ve dindar adamlarla her zaman beraberim.”

Sen hayatının her döneminde daima ihtilafları halleden,

Kargaşalığı bastıran bir lider olarak yaşamıştın.

İstanbul'da bulunduğun dönemde, Mizan Gazetesi Başyazarı Murat Bey'in Ferah Tiyatrosu'nda verdiği konferansta çıkan arbedeyi, hitabet gücünle ve zamanında müdahalenle bastırдың gibi; Medrese talebelerinin Beyazıt'taki mitingini bastırmış ve bin dokuz yüz sekiz yılında İstanbul'un ticaret hayatını felce uğratacak boyuttaki hamalların ayaklanmasını da;

“Ey Hamallar! Sizin kalbinize de bu fikri ekiyorum. Kulak istemem, kalple dinleyiniz. Bizim üç düşmanımız var, bizi mahvediyor. Birincisi fakr, ikincisi cehl, üçüncüsü de keşmekeştir... Şimdi bize üç elmas kılıç lazımdır. Tâ ki üç cevherimizi muhafaza, üç düşmanımızı da mahvetsin.” diyerek bastırmıştın. Ve; “Bu üç düşmana karşı, sanat, marifet ve ittifak silahıyla cihad edeceğiz.” cümleleriyle yol göstermiştin.

Herkes seni pür dikkat ve hak vererek dinlemişti.

BİN KIZIL ELMA'YA DEĞİŞMEM!

Dünyada herkesin yanında, sağında solunda birileri vardı.

Herkes kalabalıklar içinde yaşıyordu.

Yalnız sen kalabalıklar içinde yapayalnız geziyordun.

Senin kimsen yoktu.

Ne ordun vardı, ne polisın,

Ne bekçin vardı, ne jandarman...

Çok kişide olmayan bir dostun vardı.

Tüm kâinatın hayran olduğu bir sevgilin.

Senin, yalnız ve yalnız Allah'ın vardı.

Bir de Sevgililer Sevgilisi Peygamberin.

Sen herkesin seviyesine göre konuşurdun.

Avamın yanında avamın seviyesine,

Havasın yanında havasın seviyesine göre konuşurdun.

Bir köylünün, bir çobanın, bir rençberin anlayacağı dili kullanır;

Bir profesörle konuşurken, kâh kozmografyadan bahseder, kâh dünyanın kaç saniyede döndüğünü, dakikada kaç yağmur düştüğünü hesaplardın.

Seni dinleyen hayran olur, seni gören mesut olurdu.

Van'a geldikten sonra tüm aşiretleri bir bir dolaşmış, onlara hakikatleri anlatmıştın.

Hatta bir ara Diyarbakır'a geldiğinde,

Ziya Gökalp'le de görüşmüş,

Onun kavmiyetçi fikirlerini perişan etmiştin.

“Kızıl Elma”nın hayali yerine, Anadolu'nu gerçekçi soğanını tercih etmiştin.

“Köylüyüm diye ta'n etme beni.

Ben de kibarım.

Bir kelle soğanı,

Bin Kızıl Elmaya değişmem.”

Diyerek latife etmiştin.

“Sen,” diyordun, “Bırak hayali.”

“Gerçekler önünde duruyor kaldır kafanı.”

Oysaki gezdiğin her yerde sana dediler asıl hayalci.

“Bırak bunları, zaman ahir zamandır, gittikçe fenalaşacak.

Boşuna bekliyorsun, mutlu ülke, mutlu insan!”

Kaldırdın kaşlarını, diktin bakışlarını hedefsiz gözlere...

“Neden?” dedin...

“Neden dünya herkese ilerleme, yükselme mekanı olsun da yalnız bizim için gerileme yeri olsun?”

“Hayır!” dedin...

“Siz beni anlamıyorsunuz?” “İşte ben de sizinle konuşmayacağım. Şu tarafa dönüyorum.

İstikbaldeki insanlarla konuşacağım.”

Derin bir nefes aldın. Bakışlarını ufka diktin ve:

“Ey üç yüz sene sonraki yüksek asrın arkasına gizlenmiş ve sakitane nurun sözünü dinleyen ve bir

nazar-ı hafıyy-i gaybi ile bizi temaşa eden Saidler, Hamzalar, Ömerler, Osmanlar, Tahirler, Yusufklar,

Ahmedler, vesaireler!...

Sizlere hitap ediyorum!

Başlarınızı kaldırınız. “Sadakte” deyiniz.

Ve böyle demek sizlere borç olsun!

Şu muasırlarım varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek

istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizinle konuşuyorum. Ne yapayım acele ettim kışta geldim; sizler

cennet-asâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır. Biz,

hizmetimizin ücreti olarak sizden şunu bekliyoruz ki: Mazi kıtasına geçmek için geldiğiniz vakit,

mezarımıza uğrayınız; o bahar hediyelerinden birkaç tanesini medresemin mezar taşı denilen ve

kemiklerimizi misafir eden ve Horhor toprağının kapıcısı olan kal’anın başına takınız.

Kapıcıya tembih edeceğiz; bizi çağırınız. Mezarımızdan Henîen leküm (Size mübarek olsun)

sadasını işiteceksiniz...”

HAYDİ ÇALIŞ!

Bir kış mevsiminde gitmiştin Şam'a.

Yıl bin dokuz yüz on biri gösteriyordu.

Yer Emeviye Camii,

Caminin içerisinde muhteşem bir kalabalık,

Ve kalabalıklar arasında tam yüz âlim...

Herkes seni dinliyordu pür dikkat.

Akıllar seni doğruluyor, hisler belagatine hayran kalıyordu.

Kur'an'ın ebedi hakikatini izah etmeye gelmişti sıra.

Birbiri ardına söylediğin cümleler ders üstüne dersti:

“Haydi çalış” diyordun.

“Haydi çalış, bu mucizatın numunelerini göster.

Süleyman (a.s.) gibi, iki aylık yolu bir günde git!

İsa (a.s.) gibi, en dehşetli hastalığın tedavisine çalış!

Hz. Musa'nın (a.s.) asası gibi, taştan âb-ı hayat çıkar, beşeri susuzluktan kurtar!

İbrahim (a.s.) gibi, ateş yakmayacak maddeleri bul, giy!

Bazı enbiyalar gibi Şark ve Garp'tan en uzak sesleri işit, suretleri gör!

Davut (a.s.) gibi, demiri hamur gibi yumuşat, beşerin bütün sanatına medar olacak demiri balmumu gibi yap!

Yusuf (a.s.) ve Nuh (a.s.)'in birer mu'cizesi olan saat ve gemiden nasıl istifade ediyorsunuz; öyle de sair enbiyanın size ders verdiği mu'cizelerden dahi o saat ve sefine gibi istifade ediniz.

Taklidlerini yapınız.

İşte buna kıyasen Kur'an, her cihetle beşeri maddi manevi terakkiyata sevk etmek için ders veriyor, üstad-ı külli olduğunu isbat ediyor.”

Ve son cümleler, binlerce kişinin amin sesleri arasından yükseliyordu:

“Yaşasın sıdk!

Ölsün ye's!

Muhabbet devam etsin!

Şûra kuvvet bulsun!

Bütün levm ve itab ve nefret; heva ve hevese tâbi olanlara olsun!

Selam ve selamet; Hüda'ya tâbi olanlar üstüne olsun!”

KANLARIYLA VELAYET FERMANLARINI İMZALADILAR

Hiçbir zaman harp taraftarı olmamıştın.

Barış ve dostluk olmalıydı dünyada.

İnsanlar birbirlerini sevmeli ve birbirlerine yardımcı olmalıydı.

Ama işin içine vatan müdafaası girince durum bir başkaydı.

Sen biliyordun ki, vatani olmayanın ne dini tam olur ne de namusu.

Harp başlayınca, sarıldın silahına ve koştun cepheye.

İslam ülkelerinin büyük bir kısmı işgal altında, ecnebi boyunduruğu altında inliyordu.

Biz de aynı kaderi paylaşmamalıyız diye düşündün.

Zilleti, izzet-i diniyemiz kaldırmaz.

Allah için, din için, vatan için, millet için koşmalıyız cepheye.

Hatta bir ara Şeyh Selim isimli bir zât, orduda görev yapan bazı paşaların gayr-i meşru yaşayışlarına kızarak isyan etmek istemişti. Seni de yanlarında görmek istiyordu.

“Gel!” dediler.

“Gel, sen de bize katıl. Bazı kumandanlarda dinsizlik oluyor. Biz bu reislere isyan edeceğiz.”

Sen ise bu davete hiç ehemmiyet vermedin.

“O fenalıklar ve o dinsizlikler, o gibi kumandanlara mahsustur. Ordu onun ile mesûl olmaz. Bu Osmanlı ordusunda belki yüz bin evliya var. Ben bu orduya hiç kılıç çekmem. Ve size iştirak etmem.”

Canları sıkıldı, moralleri bozuldu.

Senden ayrıldılar, ama nasihatini de dinlemediler.

Kılıç çektiler, isyan ettiler. Neticesiz Bitlis hadisesi vücuda geldi.

Bir müddet sonra tarih senin dediklerini doğru çıkardı.

Birinci Dünya Harbi başladı. Osmanlı ordusu din namına iştirak etti. Cihada girdi.

Osmanlı ordusunda binlerce şehit evliya mertebesine çıkıp seni davanda bir kez daha tasdik ederek, kanlarıyla velayet fermanlarını imzaladılar.

CİHAT FETVASI

Cihat, Müslümanlığın istiklal ve haysiyeti için, ülkenin şeref ve izzeti için, hükümrانlık hakkı için, İslam dini mensuplarına farz kıldığı vazife idi.

Ve Birinci Cihan Harbi sırasında Mahmut Esat Efendi'nin el yazısıyla kaleme alınan ve tüm İslam âlemine dağıtılan bu fetvayı:

Şeyhülislam Hayri Efendi,

Şeyh Sünusi,

Mahmut Esat Efendi,

Hamdi Yazır ve;

Sen, "Bediüzzaman Said Nursi" hep beraber hazırlamıştınız.

"İslamiyet aleyhine düşman hücumu vaki ve İslam memleketlerinin gasp ve İslam nüfusunun esir edilmeleri muhakkak olunca Padişah-ı İslam Hazretleri halkın umumuna cihadı emrettiği zaman, "Ey müminler, sizler gerek hafif, gerek ağırlık olarak elbirlik -savaşa- çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla muharebe edin. (*Tevbe Suresi, 41.*) ayet-i celilesi hükmünce Müslümanların hepsi üzerine cihat farz olup genç ve ihtiyar, piyade ve süvari olarak bütün Müslümanların mâlen ve bedenen cihada koşmaları farz-ı ayın olur mu?"

El-cevap: OLUR

Devamında sorulan diğer suallere verilen OLUR'lar... OLUR'lar... OLUR'lar...

Ve bu minval üzere devamında da akıllarda şüphe bırakacak tüm suallere kesin ve net hükümlerle verilen fetva, sıradan birkaç kişinin değil, Osmanlı Devleti'nin son yüz yıl içerisindeki söz ve fikir sahibi olabilmiş ve ilmiye, askeriye, mülkiye gibi kollara ayrılmış bütün münevverlerine ve şahsiyetlerine aitti.

BENİMLE BİRLİKTE BAŞLAYAN GERİ DÖNEMEZ

Talebelerle beraber talim ederken, Süphan Dağı'na çıkıyor, hedefe bir yumurta dikeyor ve onu vurana bir mecediye ödöl veriyordun.

Hem alim, hem iyi bir kumandandın.

Seni ziyarete gelirlerdi.

Seni ziyarete gelenler hayretten hayrete düşüyorlardı.

Medresenin duvarında mavzer tüfekleri, çeşitli silahlar, kılıçlar ve kama ile fişekler vardı.

Tam bir askeri kahraman edasındaydın.

Ama diğer yanda odanın bir köşesinde rahleler üzerinde cilt cilt kitaplar duruyordu.

Kıyafetin bir başkaydı.

Konuşman bir başka.

Üzerinde bir hoca kıyafeti yoktu. Başında külah, ayağında çizme, belinde kama vardı.

Yürüyüşün sert ve duruşun dimdikti.

Bakışların karşındakinin gözlerini bir kurşun gibi delip geçiyordu.

Sana talebe olmanın şartları vardı.

“Biz senden ders okumak istiyoruz!” diyenlere verdiğin ilk cevap;

“Tamam, ama benim bir şartım var!” oluyordu.

“Benim ile başlayanın artık bir daha geri dönmesi diye bir şey yoktur. Hayatının sonuna kadar benimle beraber olacaktır.”

KEÇE KÜLÂHLILAR

Yıl 1915!

Aylardan Ağustos!

Yer Süphan Dağı'nın etekleri.

Beyaz bir atın üzerindeydin.

Oradan oraya at koşturuyor, askerlerin maneviyatını yükseltiyordun.

Milis teşkilatı kumandanıydın. Emrinde yaklaşık 4-5 bin kişi vardı.

Başında sarık, omuzlarında apoletler vardı.

Devamlı at üzerindeydin. Gönüllülerin arasında dolaşıyor, onlara cesaret veriyordun.

Emrindeki adamlar daima ordunun önünde çarpışıyorlardı.

At üzerinde silah kullanırlar ve attıklarını vururlardı. Hiç boşa ateş etmezlerdi.

Bembeyaz bir pelerin vardı üzerlerinde.

Onlar uzaktan bakınca meleklerle benzerlerdi, yaklaşınca evliyaya...

“Keçe Külâhlılar” derlerdi onlara.

“Keçe Külâhlılar...”

Bembeyaz bir atın üzerindeydin,

Ve ‘Keçe Külâhlılar’ın başında.

Bu duruşunla düşmanın ödünü patlatıyor,

Dostlarına cesaret ve güven veriyordun.

Ve sen, o gün gözü kara bir kumandandın.

HARP TAKTİĞİN

Birinci Cihan Harbi'nde Şark'ta savaşların çok hızlandığı zamanlarda, yüzbaşılar sana gelirlerdi.

“Filan yerdeki düşmanı ancak senin askerlerin (gönüllülerin) geri püskürtebilir, mümkünse bu bölgeleri siz kontrolünüzde bulundurun.” diye ricada bulunurlardı.

Cesurdunuz ve kahraman.

Ölümden korkmazdınız.

Kahramanlık hikayeleriniz, cephelerdeki askerlere cesaret vermek için anlatılırdı.

Elinizde topunuz ve silahınız yoktu.

Atacağınız kurşunları sayarak atıyordunuz ki, hemen bitmesin.

Düşmanı püskürtmenin başka yollarını bulmak gerekiyordu.

Senin harp taktiğın farklıydı.

Muhtelif tepelerde teneke çaldırırdın.

Korkar, ürkerdi düşman çıkardığımız gürültüden.

Düşman tarafından ses kesilince, bu sefer de silah kullanarak, onları geri püskürttünüz.

SAİD'İMİN SİLAH SESİNİ DUYMAKTAYIM

Birinci Cihan Harbi'nin yaşandığı o kara günlerde, Milis Albayı olarak savaşıyordun.

Etrafına topladığın gönüllülerle, talebelerle ve yeğenlerle vatan müdafaasına koşuyor, karanlıklar içinde nura gidecek yolları arıyordun.

Sen cepheden cepheye koşarken,

Baban, takva sahibi, mübarek insan Sofi Mirza Efendi çok yaşlı ve hasta haliyle Nurs Köyü'ndeki evlerinin damında oturduğu yerden ufukları göstererek; "Said'imın silah seslerini duymaktayım" diyordu.

Sofi Mirza Efendi'nin bu sözüne kimseler inanmıyordu.

"Ortalık harp haliyle birbirine girdi, düşmanlar buralara kadar geldiler, artık bunun oğlu mu kaldı? Herhalde Sofi Mirza Efendi fazla ihtiyarladığı için hayal görüyor, ateh getirmiştir (bunamıştır)." diyerek, Baban Sofi Mirza Efendi'nin haline gülüyorlardı.

Ama Sofi Mirza iddiasında ısrar ediyor;

"Ben Said'imın silahlarını bilirim! Benim Said'im ölmemiştir, Said yaşıyor, ben Said'imın silah seslerini bilirim!" deyip, meselesini iddialı bir şekilde devam ettiriyordu.

Daha sonra kaleme aldığın bir Emirdağ mektubunda bizzat kendin anlatıyordun hadiseyi:

"Hem benim hakkımda musibet ve fena haberleri aldığı vakit, merhum pederim Mirza (r.h.) gibi olsun, merhume validem Nuriye (r.h.) gibi olmasın. Çünkü eski zamanda, dağdağalı hayatımda hakkımda acib havadisler peder ve valideme ihbar ediliyordu. 'Sizin oğlunuz öldü veya vuruldu veya hapse girdi' gibi fena haberleri babam işittikçe, keyifleniyordu, gülüyordu. Derdi: 'Maşaallah, oğlum, yine bir ehemmiyetli iş, bir kahramanlık göstermiştir ki, herkes ondan bahsediyor. Validem ise, onun süruruna karşı şiddetle ağlıyordu. Sonra, zaman, babamın haklı olduğunu çok defa gösteriyordu."

BUNLARA İLİŞMEYİNİZ!

Birinci Cihan Harbi sırasında doğuda muharebeler devam ediyordu,
Sen ise bembeyaz atının üzerinde vatan savunması için oradan oraya koşturuyordun.
Ermeni gerillaları ise çoluk çocuk dinlemiyor, önüne geleni öldürüyorlardı.

Senin bulunduğu beldede, binlerce Ermeni çocuğu toplanmıştı.

Askerlere doğru döndün ve kesin emrini verdin:

“Bu çocuklara kimse dokunmayacak!”

Ve bir müddet sonra serbest bıraktın binlerce Ermeni çocuğunu.

Onlar çocuk, onlar saf, onlar masum...

Dedelerinin ve babalarının günahını çekmemeliydiler.

Küçüktüler ve günahsız.

“Bunlara ilişmeyiniz!” diye emretmiştin ve sonra da salıvermiştin annelerine babalarına gitsinler diye.

Bu civanmertlik Ermeniler için bir ibret dersiydi.

Bir yanda onların yaptığı vahşet, diğer yanda sendeki civanmertlik.

Müslüman ahlakıydı sana böyle yaptıran.

İyilik iyilik getirecekti.

Bu hadise üzerine Ruslar da savaş esiri olarak aldıkları çocukları öldürmek âdetini bırakıp:

“Madem ki Molla Said, bizim çoluk çocuklarımızı kesmedi, bize teslim etti; biz de bundan sonra Müslüman çocuklarını kesmeyeceğiz!” diye ahdettiler.

Binlerce insanın hayatını kurtarmıştın bir hareketinle.

Vahşetin orta yerindeki vahşi insanlara merhamet dersi vermiştin.

NAMAZ DİNİN DİREĞİYDİ

Namaz gözünün nuru,

Namaz dinin direğiydi.

Harpte bile aksatmamıştın ve aksattırmamıştın talebelerine namazı.

Namaz vakti girdi mi, asker ve talebelerini iki gruba ayırırdın.

Bir grup, düşmanla çarpışırken,

Diğer grup vakit geçmeden dururdu Yüce Mevla'nın huzuruna.

“Korkmayın!” derdin emrindeki yiğitlere.

“Korkmayın! Biz askeriz. Bu din düşmanları bizim vatanımızı elimizden almak istiyorlar.

Korkmayın, benim talebe ve askerlerimin bir tanesi, onların binine bedeldir.”

Sen bu tavrınla düşmana korku salarken, çağlara ders veriyordun.

NİYET HAYR, AKİBET İSE GAYB!

Ruslar, Van ve Muş taraflarını istila etmişti.

Üç fırka ile Bitlis'e doğru ilerliyorlardı.

Bitlis Valisi Memduh Bey ve Kel Ali sana gelmişlerdi.

“Elimizde bir tabur asker var!” dediler.

“Ve sizin ise iki bin kadar gönüllünüz var. Biz geri çekilmeye mecburuz!”

“Olmaz!” dedin o gur sesinle, kartal bakışınla.

“Hem etraftan kaçıp gelen ahalinin, hem de Bitlis halkının malları ve çoluk çocukları düşmanın eline geçecek; biz ölünceye kadar dört beş gün karşı koymaya mecburuz.”

“Peki!” dediler.

“Kalalım, ama Muş'un sükut etmesiyle, Ruslar'ın eline geçecek olan otuz topumuz var.

Eğer sen, gönüllülerinle o otuz topu ele geçirebilirsen, birkaç gün o toplarla mukabele ederiz ve ahali de kurtulur.”

Ya ölecek ya da o topları alacaktın.

Söz vermiştin!

Üç yüz gönüllü kahramanın başına geçtin.

Gece olunca Nurşin'e, topların getirildiği yöne gittin.

Topları takip eden bir alay Rus Kazağına, kendi muhbirleri yanlış bilgi vermişti.

“Bitlis'i müdafaa eden gönüllü kumandanı, üç bin adamla ve dağdaki meşhur Musa Bey, bin kişi ile topları kurtarmaya geliyorlar.” diyerek abartılı bir şekilde anlatmıştı hadiseyi.

Kazak kumandanı korkmuştu.

Olduğu yerde kalakalmış, bir adım dahi ilerleyememişti.

Oysa senin beraberinde sadece 300 kişi vardı.

Beraberindeki 300 gönüllüyü rast geldiğiniz toplara birer ikişer taksim ederek Bitlis'e göndermiştin.

Sen ise, hiç durmamış, bir yandan ilerlemiş ve topları birer birer kurtarıp, en son topu ise üç arkadaşınla birlikte ele geçirmiştin.

Ele geçirilen toplarla düşmana üç-dört gün daha karşılık verilmiş ve bütün ahalinin malları ve canları kurtulmuştu.

Sen tevazu kahramanıydın.

Bir gün gönüllülere cesaret vermek için sipere girmemiş avcı hattında, en ileride atını sağa sola dolaştırıyordun.

Birden durdun.

“Ya!” dedin... “Ya şu anda şehit olursam; bu vaziyetim, yani en ileride göze çarpan şu halim, sakın mertebe-i şehadetin bir esası olan ihlasıma zarar vermesin. Bir hodfürlük manası olmasın.”

Hemen döndürdün atını ve arkadaşlarının yanına geldin.

Hatta bir ara avcı hattında dolaşırken vücuduna dört gülle isabet etmişti de, gönüllülerin cesareti kırılmasın diye sipere dahi girmemiştin.

Sendeki bu durumu işiten Vali Memduh Bey, “Aman geri çekilsin!” diye haber göndermişti.

“Hayır!” demiştin.

“Bu kafirlerin güllesi beni öldürmeyecek.”

Hakikaten de üç gülle, öldürücü yerlere isabet ettiği halde; hançerini, tütün tabakanı delip geçmişti de sana bir zarar verememişti.

Daha sonra sen kendi ifadelerinle anlatmıştın bu olayı:

“Bir defa bir dakikada üç gülle öldürecek yerime isabet ettiği halde tesir etmediler. Bitlis’in sukutunda, bir miktar talebelerimle Rus askerlerinin bir taburunun içine düştük. Bizi sardılar. Her taraftan ateş edildi. Dört tanesi müstesna, bütün arkadaşlarım şehit olduktan sonra, taburun dört sırasını yardım, yine onların içinde bir yere girdik. Onlar üstümüzde, etrafımızda, sesimizi, öksürüğümüzü işittikleri halde bizi görmüyorlardı. Otuz saat o halde çamur içinde ben yaralı iken, hıfz-ı İlahi ile istirahat-ı kalb içinde muhafaza edildim.”

Talebelerin şehit olmuştu.

Can yoldaşların şehit olmuştu.

Ve büyük kız kardeşin Dürriye’nin oğlu,

Canın, kanın, taleben ve yeğenin Ubeyd şehit olmuştu.

Seninle beraber birkaç fedakar, kahraman taleben kalmıştınız bir başınıza.

Her tarafınız sarılmıştı.

Ruslar, şehirde bulunan üç köprüyü de tutmuşlardı.

Şehrin karşı tarafına geçmenize imkan yoktu.

Bir su kemerinin üstünden aşağıya atlamıştınız.

Mevsim kıştı. Hava soğuk.

Suyun üzeri tamamen karlarla kaplıydı. Vakit ise gece...

Karanlık olması münasebetiyle atladığınız yeri tahmin edememiştiniz.

Sağ ayağın taşa gelmişti ve kırılmıştı.

Kemerin içinde münasipçe bir yer gördün.

Yanında bulunan talebelerine, seni oraya götürmelerini söylemiştin.

“Arkadaşlar, durmayınız!” dedin...

“Arkadaşlar, durmayınız! Size hakkımı helal ettim. Beni bırakınız, siz kendinizi kurtarmaya çalışınız.”

“Hayır!” dedi kahraman fedailerin.

Onlar sana asker olmanın, sana talebe olmanın ne demek olduğunu iyi biliyorlardı.

“Hayır! Sizi bu halde bırakıp gidemeyiz. Şehit olursak da yine sizin hizmetinizdeyken olsun!”

Yaralı bir şekilde su içerisinde otuz saatten fazla kalmıştın.

Siz Rus askerlerini görüyordunuz, ama onlar sizi bir türlü bulamıyorlardı.

Kan kaybından ve şiddetli soğuktan hayatınız tehlikeye girecekti.

“Gidin! Beni bırakın!” diyordun etrafındakilere...

“Hayır! Beraber şehit olalım!” dediler hep bir ağızdan.

“Dayi hayran kader bizi esir etti.” dedin tebessüm ederek.

Seni kurtarmak gayesiyle talebelerinden birisi, senden habersiz gidip düşmana haber vermişti.

Maksat seni kurtarmak, soğuktan ve kan kaybından ölmeni engellemekti.

19 Şubat Cuma gecesi Ruslar geldi ve esir aldılar.

Niyet hayr, akıbet ise gayb!

UBEYD ŞEHİT OLMUŞTU

*“Şimdi hazan vurmuŐ bu lale bahçesinde biz,
Ümit ve inkisarla yutkunuyoruz sessiz.
Hülyalarımızda bir yeni Őafaklar çağı.
Her gün daha aydınlık görüyoruz varlığı.
İhtimal ki bir gün bizler de dirileceğiz.” (***)*

1916 senesinin kış aylarında Bitlis’te yağın karların kalınlığı metreleri bulmuştu.

Bu Şiddetli günlerde, talebe, dost ve yeğenlerinle Rus-Ermeni kuvvetlerine karşı kahramanca çarpıŐarak, destanlar yazıyordunuz.

Yakın taleben Ahmed-i Cano’yu Zeve’de, muhatabın, katibin ve fedain Habib’i Gevaş’ta ve büyük ablan Dürriye Hanım’ın oğlu, taleben ve yeğenin Ubeyd’i ise, Bitlis Kalesi’nin dibinde düşmanlar Şehid etmişlerdi.

On yedi yaşındaki sevgili Ubeyd’in sırtında bayram elbiseleri vardı.

Bir dağ heybetinde duran Bitlis Kalesi’nin altında, bayram elbiseleri içinde ebedî bayramlara doğru kanat açmıŐtı.

Ubeyd, arkadaşı Molla Ali’yi çağırđı, kemerinde bulunan altınları gelip almasını söyledi.

Ama kurşun yağmuru altında Ali’nin Ubeyd’e yaklaŐması mümkün değildi.

Ubeyd Şehit olmuştu.

Ubeyd, kanatlanıp uçmuŐtu.

Ubeyd, Őehitlerin Efendisi Hz. Hamza’yla buluŐmuŐtu bayramlıkları içinde.

DELİKLİTAŞ'I GEÇEMEYECEKSİNİZ!

Şark insanı, soğuk memleketin sıcak insanları.

Şark insanında sâfiyet vardır,

Şark insanında mertlik,

Şark insanı misafirperverdir,

Şark insanı cömert,

Şark insanında temiz kalp vardır,

Şark insanı söyledi mi dosdoğru söyler...

Birinci Cihan Harbi'nde Bitlis'te Ruslar'la çarpışırken, etrafındaki talebelerin şehit olmuşlardı.

Birkaç talebenle beraber geceleyin yüksek bir duvardan (su kemeri) atlarken ayağın kırılmış ve otuz-otuz beş saat yaralı bir vaziyette soğukta kalmıştınız.

Ruslar gelip sizi esir alınca, kumandanlarının olduğu yere götürdüler.

Kumandan Türkçe bilmiyordu.

Ermeniler'den bir tercüman getirdiler.

Ermeni tercüman senin sözlerini yanlış aktarıyordu.

Talebelerinden Abdülvahhap az çok Rusça biliyordu. Durumu fark edince sana bildirdi.

Bunun üzerine hiddetlenmişin. "Müslüman bir tercüman getirin!" dedin.

Az sonra Tatar bir tercüman geldi.

Rus kumandanı, "Siz tanınmış ve nüfuzlu bir kumandansınız. Aşiretlere birer mektup yazarak, gelip silahlarını teslim etmelerini bildirin. Anlaşma yapalım. Yine buraları onlara bırakıp gideriz." diye istekte bulundu.

"Hayır!" dedin...

"Hayır! Siz Ermeniler'in silahlarını toplayın. Onlar bizim himayemize girsinler. O zaman sizinle anlaşırız."

"Ama!" dedi Rus kumandanı: "Bitlis ve Muş civarında otuz beş bin silahlı Ermeni var. Bunların hepsinin silahlarını toplamak imkansızdır."

Sen düşmanın niyetini anlamıştın.

Hiddetlendin.

Sesinin tonunu yükseltip, kumandanın gözünün içine bakarak haykırdın:

"Biz bunlara bu kadar hürriyet verdiğimiz halde, başımıza bu felaketi getirdiler. Çoluk çocuk dinlemeden katliam yaptılar. Geri kalan insanları da çeşitli desiselerle ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz? Bütün dağ- taş senin askerinle dolsa, bundan sonra Deliklitaş'ı¹ geçemeyeceksiniz!"

¹ Deliklitaş, Bitlis'in batısında şehre girişten önce, sarp kayaların oyulmasıyla yapılan bir geçittir. Asfaltın 1971'de yapılmasıyla Deliklitaş da tarihe karıştı.

BENİ AFFEDİNİZ!

Esir alınmıştın...

Bir gün Rus Başkumandanı esirleri teftişe geldi.

Teftiş sırasında, herkes ayağa kalkıp kumandanı selamlarken, sen ne ayağa kalkmış, ne de kumandana selam vermiştin.

Kumandan kızdı. “Belki tanımamıştır?” dedi ve tekrar senin önünden geçti.

Yine yerinden kalkmadın. Hem de hiç kımlıdamadın.

Tercüman vasıtasıyla sordu:

“Herhalde beni tanımadılar?”

“Hayır” dedin. “Tanıyorum!”

“Bu Nikola Nikolaviç’tir. Çarın dayısıdır. Kafkas Cephesi Başkumandanıdır.”

Kumandan hiddetlendi. “O halde?” dedi.

“O halde, Rus ordusuna, dolayısıyla Rus Çarına hakaret ediyor.”

Sen ise:

“Hakaret etmedim.” dedin.

“Ben bir Müslüman âlimiyim. İmanlı bir kimse, Cenab-ı Hakk’ı tanımayan bir adamdan üstündür. Binaenaleyh, ben sana kıyam etmem. Ben mukaddesatımın emrettiğini yaptım. Ben sana kıyam etseydim, mukaddesatıma hürmetsizlik yapmış olurum. Onun için ben kıyam etmedim.”

Rus kumandanı sinirden yerinde duramıyordu.

“O halde, bana imansız demekle beni, şahsımı, ordumu, hem de milletimi ve Çarı tahkir etmiş oluyor. Derhal divan-ı harb kurulsun, sorguya çekilsin.” diye bağırdı.

Karargahta bulunan Türk, Alman, Avusturya subaylarından bazıları senin yanına geldiler.

“Aman Hocam!” dediler. “Hemen özür dile ve bu vahim neticeden kurtul.”

Bu kime göre vahim neticeydi?

Ölüm bir yok oluş mu, yoksa kurtuluş muydu?

Ya da çile dolu bir dünyadan, ahiret diyarına geçiş için bir pasaport muydu?

“Bunların idam kararı, benim ebedi âleme seyahat etmem için bir pasaport hükmündedir. Ben ahiret diyarına göçmek ve Huzur-u Rasulullah’a varmak istiyorum. Bana bir pasaport lazımdır. Ben imanıma muhalif hareket edemem.” dedin tüm içtenliğinle.

Hiç kimse sesini çıkaramadı.

Sessizce beklendi netice.

Hüküm “Net!”

Karar “İdam!”

Hükümün infaz edileceği zaman, seni götürmek için gelen subaya; “Müsaade ediniz, on beş dakika vazifemi ifa edeyim.” dedin.

Bu sırada Kumandan Nikola Nikolaviç çıkageldi.

Önünde durdu. “Beni affediniz!” dedi.

“Beni affediniz! Sizin beni küçük görüp alaya aldığınız zannıyla bu emri verdim. Hakkınızda kanuni muamele yaptım. Lakin, şimdi anlıyorum ki, siz bu hareketinizi mukaddesatınıza olan bağlılıktan alıyorsunuz. Hükmünüz iptal edilmiştir. Rica ederim, beni affediniz!”

BURALAR DA MÜSLÜMAN OLUR

Esaret günleri...

Sibirya'daydın.

Havalar çok soğuktu. Orada gece-gündüz belli olmuyordu. Güneş batmazdı.

Esaret altında da geceleri boş durmuyor, yasak olmasına rağmen gece başka kamplara gidip kitap okuyordun.

Gündüzleri ise namazları diğer esirlere sen kıldırıyordun.

Medrese-i Yusufiye oluyordu kaldığın her yer.

Hızır uğramış gibi bereketliydi günlerin.

Bir'ler on, on'lar yüz oluyordu etrafında.

Önce müdahale ettiler...

“Olmaz!” dediler. “Namazı toplu kıldırıramazsın!”

Sonra yanlarına gittin.

Anlattın, anlattın, anlattın.

Çok kalabalık olarak bir araya gelmeme şartıyla biraz müsaade ettiler.

Ve beraber kıldınız namazı arkadaşlarınızla.

Asrın manevi hasta insanları seninle can buluyordu.

Derdi olan, sorusu olan, şüphesi olan herkes sana geliyordu.

“Diyamet Reisi” diyorlardı sana kampta.

Din işlerinin reisi...

Dini en iyi bilen ve yaşayan kişiydin sen.

Alay komutanı olarak esir alınmıştın.

Kumandanlık da sana çok yakışıyordu.

Ama “Ben hocayım.” diyordun. “Ve her zaman öyle kalacağım.”

Sadece kamptaki Müslüman esirler değil, Rus askerleri de nasipleniyordu senin sohbetlerinden ve derslerinden.

Başınızda nöbet bekleyen Rus askerlerine dini anlatıyordun.

“Tebliğdir benim vazifem.” diyordun.

“Sonuç Allah'ındır.”

Esirlere hep moral verirdin.

“Üzülmeyin, mutlaka kurtulacağız!” derdin.

Ve senin dediklerin hep çıkıyordu bir bir.

Bu da çıkacaktı elbet bir gün.

Sibirya'da esir kampında bile geceleri çok uyumazdın.

Hep okurdun, bir şeyler not alır, dua ederdin.

Geceleri senin Rabbinle buluşma vaktindi.

Etrafına baktıkça geleceği düşlerdin.

Bozkırlarda açacak zambakların, yaseminlerin hayalini kurardın.

“Buralar,” derdin..

“Buralar da Müslüman olacak.”

“Gelecek zamanda buralar da Müslüman olur; ama şimdi anlamıyorlar.”

Şimdi görmelisin Üstadım, oraları şimdi görmelisin!

Artık baykuş sesleri duyulmuyor o uzun gecelerde.

Artık ruh-ı revan-ı Muhammedî, şehbâl açıyor, senin dolaştığın o yerlerde.

İSTANBUL'A GELİŞ

Ve iki buçuk yıl kadar süren bir esaretten, önce Beyaz Gece-leri'yle meşhur Petersburg'a, ardından, Berlin'e, Varşova'ya, oradan da Viyana yoluyla Sofya'ya ve Sofya'dan da trenle İstanbul'a gelmeye muvaffak oldun.

Esaretten firar etmişsiniz.

Yanında Binbaşı Ali Haydar Bey vardı.

Volga Nehri'nin üzerindeydiniz.

Nehri geçiyordunuz.

Sanki karda yürüyordunuz.

Ayağınızın kara gömüldüğü hissine kapılıyordunuz.

Bazen topuğunuza, bazen dizlerinize kadar suya batıp çıkıyordunuz.

Ali Haydar Bey çok heyecanlandı. Kalbi kabına sığmıyordu.

“Bu olanlar da neyin nesi?” diye geçirdi içinden.

Sen sadece tebessüm ediyordun.

Nehri geçtiniz.

“Kardeşim Ali Haydar!” dedin...

“Kardeşim Ali Haydar, bak, Cenab-ı Hak, Hazret-i Musa Aleyhisselam'a denizi musahhar ettiği gibi, bize de senin yüzün hürmetine Volga Nehrini musahhar etti.”

Ali Haydar'ın üzerinde şaşkınlık ve heyecan vardı.

Onu sakinleştirmektir belki de muradın.

“Üstad'ım!” dedi Ali Haydar Bey.

“Nasıl geçip kurtulduğumuzu ben biliyorum. Ama siz bilirsiniz Üstad'ım! Yine de sizin dediğiniz gibi olsun.”

Yıl 1918...

Yer İstanbul!

Senin gelişini, 25 Haziran 1918 günkü Tanin Gazetesi şu cümlelerle duyurdu cümle âleme:

“Kürdistan ulemasından olup, talebeleriyle beraber Kafkas cephesinde muharebeye iştirak eylemiş ve Ruslar'a esir düşmüş olan Bediüzzaman Said Efendi âhiren(sonunda) şehrimize muvasalat eylemiştir(ulaşmıştır).”

“VEMA YA’LEMU CÜNUDE RABBİKE İLLA HU”

Yıl bin dokuz yüz yirmi bir.

Yunan başvekili Venizelos, İngiliz başvekili Loyd George’den elli bin kişilik bir silah aldı.

Niyet şer... Akibet ise kötü...

Bu silahlarla Anadolu’ya saldıracaklardı.

Anadolu, yüreği yanan analarla dolu.

İslam’ın son karakolu Anadolu.

Sen Anadolu’nun karasevdalı yiğit oğlu,

Bir cuma gecesi açtın ellerini Yüceler Yücesi Mevla’ya ve dua ettin.

Dua, dua, dua...

Ebrehe’yi Kabe’de kahreden Kahhar!

Firavun’u deryada gark eden Cabbar!

İbrahim’i nâra yakmayan Settar!

Nemrud’u sinekle mahveden Müntekim!

Bizi sensiz, Anadolu’yu sahipsiz bırakma Rabbim!

Sabahlara kadar süren bir yakarış.

“Ya Rabbi!” diyordun gözlerinde yaş.

“Ya Rabbi, senin askerin daha çoktur. Bu mel’unlara fırsat verme!”

Çok geçmemişti.

Henüz sabah olmuştu.

Gazetelerde bir haber:

“Yunan Kralı I. Aleksandros’u sarayın bahçesinde maymun ısırıldı.” diyordu tüm manşetler...

“Yunan Kralı I. Aleksandros öldü.”

“Sarayın adamları da maymunu öldürdü.”

Gazeteyi görünce çok sevindin.

“Bir kalem getir de Süleyman,” dedin Molla Süleyman’a.

“Bu hayvanın arkasından bir mersiye yazalım.”

Ve başladın yazmaya:

“Vema Ya’lemü Cünude Rabbike İllâ Hu!

İşte o cünuttan bir gazi şehid,

nev-i hayvandaki meymun-u said.

Ey maymun-u meymun! Mü’minleri memnun,

kâfirleri mahzun,

Yunan’ı da mecnun eyledin.

Öyle bir tokat vurdun ki,

Siyaset çarkını bozdun.

Loyd George 'u kudurttun,

Venizelos 'u geberttin.

Mizan-ı siyasette pek ağır oturdun

ki, küfrün ordularını, zulmün leşkerlerini

bîr hamlede havaya fırlattın...

Başlarındaki maskelerini düşürüp, maskara ederek

bütün dünyaya güldürdün.

Cennetle mübeşşer olan hayvanların isrine gittin

Cennette saîdsin, çünkü, gazi hem şehidsin.”

TÜKÜRÜN EHL-İ ZULMÜN YÜZÜNE

İngiliz Devleti'nin İstanbul'u istila ettiği dönemde İngiliz Anglikan Kilisesinin Başpapazı, Şeyhülislam'a altı dinî soru sordu.

Bu altı sorusuna ise altı yüz kelime ile cevap istedi.

İslam'ın boğazına basıldığı anda, Müslümanlarla alay edercesine sorduğu bu sorulara sen cevap verdin.

Aslında ahmağa sükut en güzel cevaptır, ama küstaha da haddini bildirmek gerekti.

Hem de tek cümle ile.

Zalimin, kötünün hak ettiği kötek ile cevap verdin.

Dedin:

“Bir adam seni çamura düşürmüş, öldürüyor. Ayağını senin boğazına basmış olduğu halde istifham-ı istihfafiyle (alay eden sualiyle) soruyor ki mezhebin nasıldır?

Buna cevap-ı müskit (susturucu cevap), küsmekle sükût edip yüzüne tükürmektir.

“Tükürün ehl-i salibin o hayasız yüzüne,

Tükürün onların asla güvenilmez sözüne.

Medeniyet denilen maskara mahluku görün,

Tükürün maskeli vicdanına asrın, tükürün.” (M.A.Ersoy)

Sen de söyledin, emsalsiz tek cümle:

“Tükürün İngiliz-i lâinin o hayâsız yüzüne!”

Soruların cevabını küstah İngiliz'e değil hakikat namına insanlığa sunuyordun.

Soru: Din-i Muhammed nedir?

Cevap: Kur'an' dır.

Soru: Fikir ve hayata ne verdi?

Cevap: Tevhid ve istikamet.

Soru: Mezahiminin devası nedir? (Beşerin sıkıntılarının çaresi nedir?)

Cevap: Hürmet-i riba ve vücub-u zekâtıdır. (Faizin haram ve zekâtın farz oluşudur.)

Soru: Şu zelzeleye ne der?

Cevap: “İnsan için ancak kendi mesaisi, çalışma ve gayreti vardır.” (Necm, 39).

“Altını ve gümüşü yığıp ve biriktirip de, onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu? İşte bunlara pek acıklı bir azabı müjdele” (Tevbe, 34).

RÜYADA BİR HİTABE

Bin dokuz yüz on dokuz yılının Eylül ayıydı.

Bir zamanlar dört kıtaya hükmeden koskoca Osmanlı Devleti dört bir taraftan sarılmış, parçalanmaktaydı.

Mehmetçik, tüm bu saldırılara karşı göğsünü siper etmiş, seller gibi şehit kanları akmaktaydı.

Sevr antlaşmasıyla güzeller güzeli Anadolu'ya bir darbe daha vurulmuştu.

Sıkılıyor, bunalıyordun.

“Âlem-i İslâm'a indirilen darbelerin en evvel kalbime indiğini hissediyorum.” diyordun her fırsatta.

Bin dokuz yüz on dokuz yılının Eylül ayıydı.

Bir Cuma gecesi,

Ellerini semaya, gönlünü Mevla'ya açmış dua ediyor, gökler ötesi âlemlere tayerân ediyordun.

Dua...Dua...Dua...

Âlemlerin kapısını açan tek anahtar.

Dua...Dua...Dua...

Vazgeçilmez sevdan.

Açtın ellerini semaya;

Bir nur arıyordun, bir çıkış.

1919 yılının Eylül ayıydı.

Bir Cuma gecesi yakaza halinde bir rüya-yı sadıkada bir ziya gördün.

Seni çağırıyorlardı.

“İslâm'ın mukadderatı için toplanmış muhteşem bir meclis seni istiyor.” dediler ve aldı gittiler seni mana alemlerine.

Sonrasını senden dinleyelim:

“1919 senesi Eylül'ünde, dehrin hadisatının verdiği yeis ile şiddetle muzdarip idim. Şu kesif zulmet içinde bir nur arıyordum. Manen rüya olan yakazada bulamadım. Hakikaten yakaza olan rüya-yı sadıkada bir ziya gördüm. Tafsilatı terk ile bana söylettirilmiş noktaları kaydedeceğim. Şöyle ki:

Bir cuma gecesi, nevm(uyku-rüya) ile âlem-i misale girdim. Biri geldi, dedi:

“Mukadderât-ı İslâm için teşekkül eden bir meclis-i muhteşem seni istiyor.”

Gittim, gördüm ki: Münevver, emsalini dünyada görmediğim, selef-i salihînden ve âsârın mebuslarından, her asrın mebusları içinde bulunur bir meclis gördüm. Hicap edip, kapıda durdum. Onlardan bir zat dedi ki:

“Ey felâket, helâket asrının adamı! Senin de reyin var, fikrini beyan et!”

Ayakta durup dedim:

“Sorun, cevap vereyim!”

Biri dedi: “Bu mağlûbiyetin neticesi ne olacak? Galibiyette ne olurdu?”

Dedim:

“Musibet şerr-i mahz (kesin şer) olmadığı gibi bazen saadette felâket olduğu gibi, felâketten dahi saadet çıkar. Eskiden beri İ'lâ-yı Kelimetullah ve beka-yı istiklâliyet-i İslâm (İslâm'ın istiklâliyetinin devamı) için farz-ı kifaye-i cihadı deruhde ile kendini yek vücut olan Âlem-i İslâm'a fedaya vazifedar ve hilâfete bayrakdar görmüş olan bu devlet-i İslâmiyyenin felâketi, Âlem-i İslâm'ın saadet-i müstakbelesiyle telâfi edilecektir. Zira şu musibet mâye-i hayatımız ve âb-ı hayatımız (hayat kaynağımız) olan uhuvvet-i İslâmiyenin inkişaf ve ihtizazını harikulade ta'cil etti (çabuklaştırdı). Biz incinir iken, Âlem-i İslâm ağlıyor, Avrupa ziyade incitse bağıracaktır. Şayet ölsek, yirmi öleceğiz, üç yüz dirileceğiz. Harikalar asrındayız, iki-üç sene mevtten sonra meydanda dirilenler var. Biz mağlubiyetle bir saadet-i âcile-i muvakkate (hal-i hazırda ki geçici saadeti) kaybettik, fakat bir saadet-i âcile-i müstemirre (gelecekte devamlı bir saadet) bizi bekliyor. Pek cüz'î ve mütehavvil (değişen) ve mahdud (sınırlı) olan hali, geniş istikbâl ile mukabele eden kazanır.”

Birden meclis tarafından denildi:

“İzah et!” dedin:

“Devletler, milletler muharebesi, tabakât-i beşer muharebesine terk-i mevki ediyor. Zira beşer esir olmak istemediği gibi, ecir (gündelikçi) olmak da istemez. Galip olsa idik; hasmımız ve düşmanımız elindeki cereyan-ı müstebidaneye(baskıcı davranışına), belki daha şedîdane(şiddetli) kapılacak idik. Halbuki o cereyan hem zalimane, hem tabiat-ı âlem-i İslâm'a münafi, hem ehl-i imanın ekseriyet-i mutlakasının menfaatına mübayin, hem ömrü kısa, parçalanmaya namzettir. Eğer ona yapışsa idik, âlem-i İslâm'ı; fitratına, tabiatına muhalif olarak bir yola sürükleyecektik. Şu medeniyet-i habise ki, biz ondan, yalnız zarar gördük. Ve nazar-ı şeriatta merdut ve seyyiatı hasenatına galebe ettiğinden; maslahat-ı beşer fetvasıyla mensuh ve intibah-i beşerle mahkûm-ı inkıraz, sefih, mütemerrid, gaddar, manen vahşi bir medeniyetin himayesini Asya'da deruhte edecek idik.”

Ve aziz Üstadım! Ardı ardına devam eden sorular,

Büyük bir hürmetle verilen birbirinden güzel cevaplar...

Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordun.

Ama heyecandan kalbin göğüs kafesine sığmıyordu.

“Neden şeriat şu medeniyeti reddeder?” diye sordular bu sefer.

“Çünkü beş menfi esas üzerine kurulmuştur!” dedin ve birbirinden güzel açıklamalarla cevap verdin.

“Şeriat-ı Garradaki medeniyet nasıldır?” diye sordu içlerinden nurâni bir zât.

“Şeriat-ı Ahmediye'nin (s.a.s.) tazammun ettiği ve emrettiği medeniyet ise, ki medeniyet-i hâziranın inkısarından inkişaf edecektir, onun menfi esasları yerine müsbet esaslar vaz'eder.” diyerek açıkladın uzun uzun...

Sonra memnuniyet ifadeleri, tasdik emareleri görüldü mecliste.

Ve âli meclis sana müjdeyi veriyordu:

“Evet ümitvar olunuz, şu istikbal inkılabı içinde, en yüksek gür sada İslâm'ın sadası olacaktır.”

Tekrar biri sordu:

“Musibet cinayetin neticesi, mükâfatın mukaddemesidir. Hangi fiilinizle kadere fetva verdirdiniz ki, şu musibetle hükmetti. Musibet-i âmme, ekseriyetin hatasına terettüp eder. Hazırda mükâfatınız nedir?”

Sorular zor, cevaplar güzeldi.

Sorular zor, cevaplar ikna ediciydi.

“Mukaddemesi, üç mühim erkân-ı İslâmiyedeki ihmalimizdir.” diye açıklamaya başladı.

“Salât, savm, zekât. Zira yirmi dört saatten yalnız bir saati, beş namaz için Halık Teâlâ bizden istedi. Tembellik ettik. Beş sene yirmi dört saat talim, meşakkat, tahrik ile bir nevî namaz kıldırdı. Her senede yalnız bir ay oruç için nefsimizden istedi. Nefsimize acıdık. Kefareten beş sene oruç tutturdu. Ondandır, “kırk” tan yalnız biri, ihsan ettiği maldan zekât istedi. Buhl (cimrilik) ettik, zulmettik. O da bizden müterakim zekâtı aldı. “El-ceza u min cins’il amel... (Cezalar amelin cinsine göredir.)”

Mükâfat-ı hâzıramız ise; fâsık, günahkâr bir milletten, humsu olan dört milyonu velayet derecesine çıkardı; gazilik, şehadet verdi. Müşterek hatadan neş’et eden müşterek musibet, mazi günahını sildi.”

İçlerinden biri yine sordu:

“Bir âmir, hatâ ile felâkete atmış ise?”

Dedin:

“Musîbetzede mükâfat ister. Ya âmir- i hatadarın hasenatı verilecektir, o ise hiç hükmünde... Veya hazine-i gayb verecektir. Hazine-i gaybda böyle işlerdeki mükâfatı ise, derece-i şehadet ve gaziliktir.”

Meclis memnuniyetini ifade ediyordu.

Heyecanlandın ve uyandın.

Terlemiştin.

Kendini bir güvercin gibi hafif hissediyordun.

El-pençe durmuştun. Ciddi bir sınav atlatmıştın.

Tebessüm ettin ve açıp ellerini, Yüceler Yücesi Mevla’ya şükrettin.

ECEL BİRDİR

“Gözleri süzgün, O’nu görür, O’nu sezerler,
Ellerinde aşk kâsesi hep mahmur gezerler.” (***)

Darü’l-Hikmet’te aza idin.

Arkadaşın ve Darü’l-Hikmet azası Şerif Sadettin Paşa koşa koşa yanına geldi.

Heyecandan konuşamıyordu.

“Üstad!” dedi.

“Kat’î bir vasıta ile haber aldım; kökü ecnebide ve kendisi burada bulunan bir zındıka komitesi, senin bir eserini okumuş, demişler ki: “Bu eser sahibi dünyada kalsa, biz mesleğimizi, yani dinsizliği bu millete kabul ettiremeyeceğiz... Bunun vücudunu kaldırmalıyız!” diye senin idamına hükmetmişler. Kendini muhafaza et!”

Şerif Sadettin Paşa’ya baktın.

Sen ümmetin selameti için hem dünyanı hem ukbanı fedaya hazırdın.

Her şeyi göze almış, bu meydan-ı imtihanda salına salına yürüyordun.

Korkusunu anlıyordun.

Ama sendeki iman ve inanç kimsede yoktu.

Zaten kaybedecek bir şeyin de yoktu.

Müthiş bir tevekkül ve itminanla;

“Şerif Paşa!” dedin...

“Şerif Paşa! Tevekkeltü Alellah... Ecel birdir, tegayyür etmez. (Değişmez)”

HARAMA NAZAR

Erek Dağı'nda kalıyordun.

Taleben Molla Hamid sana sormak için birkaç sual düşündü.

Sohbetiniz devam ediyordu.

Molla Hamid'in soru sormasına fırsat vermeden aklında tertiplemediği tüm suallere cevap vermiştin..

Bir sorusu daha olacaktı.

“Nasıl sorsam? Ne desem?” diye düşünüyordu.

Nazarla ilgiliydi sorusu. Harama bakmanın hükmüyle ilgili.

Henüz Molla Hamid sorusunu soramamıştı ki, elini hiddetle dizine vurdun ve,

“Ey Molla Hamid!” dedin:

“Ben Eski Said'den memnun değilim, yalnız üç halinden razıyım.” dedin.

Ve ilave ettin: “İstanbul'da şa'saalı zamanda, haftada bir elbise değiştirirdim, pırlanta gibi elbise.

İstanbul'un en şa'saalı yerlerine giderdim. Benim hoca arkadaşlarım, içlerinden birini gözcü edip,

beni takip ettirmişler. Bunun peşinden git, bakalım nerelere gidiyor, ne yapıyor? Üç gün sonra

arkadaşlarla sohbet esnasında bana şöyle dediler:

“Said, sen ne yapsan haktır. Hakka gidiyorsun ve bunda da muvaffak olacaksın.”

“Ne için böyle söylüyorsun?” diye sorduğumda, şu cevabı verdiler:

“Üç gündür seni takip ettiriyorduk. Bakalım, İslâm'a aykırı bir davranışın oluyor mu? Baktık ki,

senin kendi halinden başka kimseden haberin yok. Bunun için inşaallah gayende muvaffak olursun.”

dediler.

“Nasıl küçük bir ateş ormana atıldığında, yavaş yavaş o ormanı yakar mahveder, bitirir. Nazara

tenezzül edip harama bakan bir mü'min, amelini günbegün yer, mahveder. Sonra korkarım ki, o

adamın akıbeti elim ola...”

Molla Hamid, alacağı cevabı almıştı.

Ama sen devam ettin:

“Eski Said, gençliğinde on sene İstanbul'da kaldı. Bir defa bir kadına bakmadı.”

Molla Hamid mahsun, Molla Hamid mahcuptu.

ALLAH'IN İNAYETİ, KARIŞTIRMA GERİSİNİ!

Şeyh Masum Efendi ile çok samimi konuşur, muhabbet ederdin.

Şeyh Masum Efendi seni çok sever, hürmet ederdi.

Harpten sonraki günlerin birinde bir ara konuşmanız esnasında konu senin kahramanlıklarından açılınca;

Şeyh Masum Efendi; “Molla Said!” dedi...

“Molla Said, dünyanın en cesuru sen miydin? Hükümet kaçtı, Bitlis halkı çekildi. Siz elli-altmış kişiyle düşmana karşı dayandınız. Bu yüzden başına bu kadar felaket geldi.”

Tebessüm ettin.

Ne diyebilirdin ki?

“Masumların hatırı için, onların kurtulması için, vatanı düşmanlardan temizlemek için kendimizi feda ettik.” diye cevap verdin.

Çektiğin eziyetleri ve sıkıntıları hiç önemsememiştin.

“Müslümanların saadeti için kendimizi feda etsek ne olacak?” dedin.

Zaten demiyor muydun? “Milletimin imanını selamette görürsem, cehennemin alevleri içinde yanmağa razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül-gülistan olur.”

Yine bir sohbet sırasında Şeyh Masum Efendi sana:

“Ez gulam!” dedi.

“Ez gulam!... Doğru söyle, peki Rusya'dan nasıl kaçtın? Sibiryaya'dan nasıl kurtuldun?”

Derinden bir tebessüm ettin.

“Allah'ın inayeti” dedin...

“Karıştırma gerisini!”

FİYATI KIRK KURUŞ

Birinci Cihan Harbi'nde, elinde silah, karlı dağlarda fedailerinle, talebelerle ve yeğenle birlikte, Ruslarla çarpışıyordun.

Adeta kahramanlık destanları yazıyordun.

Hem savaşıyor hem de istikbalin nur talebelerini yetiştiriyordun.

Mânevi, fikrî ve ilmî mücadeleyi yapmaları için İşaretü'l-İ'caz'ı harp meydanlarında kaleme alıyordun.

Uzun ve sıkıntılı geçen esaret yıllarının ardından İstanbul'a gelince bastırдың ilk eser, bu harp yadigârıydı.

Kâğıt parasını Harbiye Nazırı Enver Paşa verdi.

Eseri ise kardeşinin oğlu Abdurrahman Nursî bastırды.

Asrın tefsirinin ilk numunelerinden olan kitabın kapağında şunlar yazmaktaydı:

“İşaratü'l İ'caz fi mezann-il-îcaz

Libediizzaman

Fiatı: Kırk kuruş.

Evkaf-ı İslâmiye Matbaası: 1334 (1918)

DİKENLİ LOKUM

Meşrutiyet sonrası İstanbul dönüşünde neşrettiğin eserleri talebelerine okutuyordun.

Dostun, arkadaşın Şeyh Celal, eski müdafaalarından oluşan, İki Mekteb-i Musibet Şehadetnamesi adlı eserini okumadığı gibi, sana latife tarzında takılmıştı.

“Seyda!” demişti...

“Seyda, İstanbul’a gitmişsin, orada başından geçenleri oturup yazmışsın, şimdi de burada bunları okutuyorsun.”

Sen de ona şaka yollu: “Celal, sen benim muarızım mısın yoksa?” diyerek latife etmiş ve “Celal, sen benim ağızımda dikenli bir lokum gibisin. Ne yiyebiliyorum, ne de atabiliyorum.” demiştin.

KURBAN SEYDA BİR ŞEY YOK!

Cumhuriyet'in ilk yıllarıydı.

Erek Dağı'nda, toprak bir manastır harabesinde oturuyordun.

Sade, gösterişsiz bir yaşayışın vardı.

Evinde, bir hasır, bir keçi postu vardı. Bir de yüzsüz bir yorgan (mitil).

Bütün bunlara ilave olarak zaruri ihtiyaçlarını karşılayacak kadar ufak tefek eşyalar da evin değişik yerlerinde görünüyordu.

Kör Hüseyin Paşa ve Abdülbaki Arvasi seni ziyarete gelmişlerdi.

Vakit geçince, yanındaki talebelerinden birine “Öğle oldu, misafirler var, bir şeyler yap da getir!” demiştin.

Evde, bir parça bulgurla biraz da yağ kalmıştı. Malzeme çok azdı.

Abdülbaki Arvasi, bu yemeğin yetmeyeceğini düşündü.

Ama bu güne kadarki yedikleri yemeklerin içinde en lezzetli olanıydı.

Ve herkesi doyurmuştu.

Yemekten sonra, talebene döndün ve; “Sen, bu yemek yetmeyecek diye üzüldün. Bak, Allah, hepimizi doyurdu, hepimize kafi geldi.” dedin.

Abdülbaki Arvasi de anlamıştı gerçeği.

Senin olduğun yerin bereketini.

Sen dışarıya abdest almaya çıkınca, Hüseyin Paşa talebene para vermek istedi.

Ama o kabul etmedi.

Hüseyin Paşa kimseye göstermeden parayı postun altına koydu.

Az sonra içeri girdin.

Henüz kollarını indirmemiştin.

Abdest suyu üzerinde kurumamıştı.

İki elini kapıya dayadın ve güldün.

“Hüseyin Paşa!” dedin...

“Hüseyin Paşa! Siz bana misafir oldunuz, aç mı kaldınız? Bizim bir şeye ihtiyacımız yoktur. Onu bizden daha fakir olanlara verin.”

Hüseyin Paşa ağlıyordu.

Gözyaşlarını tutamıyor, bir yandan da “Ama parayı postun altına koyduğumu kimse görmemişti ki!” diye düşünüyordu.

“Kurban Seyda, bir şey yok!” dedi.

Kararlı bir ses tonuyla; “Onu başkalarına ver!” dedin.

“Benden daha çok muhtaç ve müstehak olanlar var, onlara verin.”

Hüseyin Paşa yine ısrar etti: “Seyda, bir şey yok!”

Ama emir kesin, hüküm netti.

“Yok yok, onu alıp başkalarına verin!”

Abdülbaki Arvasi parayı postun altından aldı ve cebine koydu.

Artık kalkma vakti gelmişti.

Sarıldılar ve vedalaştılar.

Tam ayrılacakları sırada:

“Bak, Hüseyin Paşa!” dedin.

“Şimdi parayı vereceğin yer hatırıma geldi. Bu Cevdet’in gömleği çok eski. Buna bir mecit ver.”

Cevdet, eskiden polislik yapmıştı.

Şimdi ise gece gündüz demeden senin hizmetini ediyor, sana talebelik yapıyordu.

Hüseyin Paşa, Cevdet’e bir altın verdi.

Ama hocasından minnet altına girmemeyi ve sadakati öğrenen Cevdet bu altını almadı.

Sadece emredilen bir mecidi aldı.

Çünkü onun ikliminde kanaat vardı, sadakat vardı.

HALİM OL, SELİM OL

Meclis reısicumhuru seçiyordu.

Herkes heyecanlıydı.

Yeni bir idare, yeni bir sistem.

Her Şeyin hayırlısı olması dileniyordu gönüllerden.

Dillerde dua vardı.

Reısicumhur seçilirken sen de orada bulunuyordun.

Reısicumhur'u kastederek, "Gideyim, bir Şeyler söyleyeyim." dedin.

"Aman!" dediler etrafındakiler.

"Sakın, yanlış bir Şeyler söylemeyesin! Bizi de tehlikeye atmayasın!"

Onlara acı bir tebessümden başka ne yapabilirdin ki!

Etrafındakiler seni anlamamıŐtı.

Oysa ki senin yolun hak, sözün daima hakikatti.

Gittin ve Reısicumhur'un karşısına dikildin.

Paşa: "Buyurun, bir emriniz mi var?" dedi.

"Halim ol, selim ol, refik ol, Şefik ol. İŞte sana söyleyeceğim budur!"

PaŖa, teŖekkür etti ve seni kapıya kadar uğurladı. (*Hasan Basri Çantay*)

ESKİ SAİD ÖLDÜ

Nurşin Camisi'ne gelmiştin.

Yaklaşık bir aydır bu güzel mekânda ikamet ediyordun.

Her taraftan âlim zatlar geliyordu.

Hem seni görüyor, hem de ders alıyorlardı.

Sen bir hazineydin kıymeti çok sonralar anlaşılacak.

Sen bir hazineydin bir daha hiç ele geçmeyecek.

Molla Resul, Molla Yusuf ve Molla Maruf hiç çekinmeden sorarlardı akıllarına takılan her türlü ilmi konuları.

Nurşin Camii, ilim ve irfan yuvası olmuştu.

Bir gün Molla Resul bir سوال sordu.

Verdin cevabını en süratli ve kısa yoldan...

Ama açtıktı söylediğin her şey, anlaşılmaz hiçbir cümle yoktu.

Lakin senden önceki ilim adamlarının aksine bir fikir beyan etmiştin.

Molla Resul itiraz etti.

Sen cevabında ısrar ettin.

Molla Resul itirazında devam edince:

“Efendiler!” dedin...

“Efendiler! ‘Eski Said’ öldü. Siz hala beni ‘Eski Said’ olarak tanıyorsunuz. Şimdi karşınızda ‘Yeni Said’ var. Cenab-ı Hak ‘Yeni Said’e öyle bir ihsanda bulunmuş ki, musanniflerin hepsi ilim denizi olsalar, Said’in topuğuna varamazlar. Her ne kadar metnin zahirine, söylediğim mana sizce muvafık görünmüyorsa da hakikati budur, bunu böyle kabul ediniz. ‘Eski Said’in on senede verdiği derse, ‘Yeni Said’in on ay dersi kâfi gelebilir.”

GAYRET HAYIRLI BİR İŞTİR

Ömrünün bir dakikasını boş geçirmemiştin.

Molla Hamid'le beraberdin.

Herkes gibi o da gözünün içine bakıyordu.

“Üstad bir şey dese de yapsam!” diyordu.

“Üstad için bir şeyler yapabilsem!” diyordu.

Bu duygularla camiye odun çekiyordu.

Çünkü orada sen kalıyordun.

Herkese nur saçıyordun.

Sen de kucağına bir demet odun aldın ve taşımaya başladın.

Molla Hamid, ne yapacağını şaşırırdı.

“Aman Üstadım!” dedi.

“Bırakınız ben taşıyayım. Siz zahmet buyurmayınız!”

Tebessüm ettin.

“Ah birader!” dedin.

Bir bilsen, gayretim kabul etmiyor, sen çalışsın ben oturayım. Eğer bir bilsen gayret ne kadar hayırlı bir iştir, ömrünü bir dakika boşa geçirmezdin.”

HAYVANIN GIYBETİ

Nurşin Camisi'nin köşesindeki hücre kapısını talebelerin açık unutmuşlardı.

İçeride ise bir küpte talebelere ait kavurma vardı.

Kapıyı açık gören bir köpek içeri girmiş ve küpe kafasını sokarak kavurmaları yemişti.

Sonra da kafası küpün içine sıkışınca, kafasını çıkarmak için sağa sola sendeleyince küp kırılmıştı.

Orada bulunan herkesin canı sıkıldı.

Köpeğe cezasını vermek lazım diye düşündüler.

Bir yolunu bulup köpeği tekrar içeri getirecek ve dövceklerdi.

“Hayır!” dedin. “Sakın yapmayın!”

Molla Resul: “Ama Seyda!” dedi.

“Biraz kıymamız vardı. Biz kıyamıyorduk ki yiyelim. Halbuki bir köpek gelerek hem kıymayı yemiş, hem de küpü kırmış. Bize zarar verdi. Şimdi söyle, nasıl biz onu dövmeyelim?”

“Molla Resul!” dedin...

“Şimdi senden soruyorum. Vicdanen söyle. Sen aç kalsan, paran da olmasa, bir şey almaya gücün de olmasa, nihayet açık bir yerde et bulsan, yer misin yemez misin? Hâlbuki aklın var. İdrak ediyorsun ki, bu etin sahibi var!”

Molla Resul sustu. Başını kaşdı.

Bir müddet konuşmadı Sonra heyecanlı ve net bir ses tonuyla:

“Evet yerim Seyda!” dedi.

Sonra tekrar sen:

“Bu hayvandır, aklı yoktur.” dedin.

“Haramı helali bilmiyor. Hayır ve şerri tanımıyor. Sahibinin kendisini dövceğini de bilmiyor. Elbette açık kapıdan girip kıymalarınızı yemiş. Bundan dolayı cezaya müstahak mıdır? Sizden soruyorum, elinizi vicdanınıza koyarak cevap verin.”

Ne diyebilirdiniz ki?

Ya da ne denebilirdi ki?

Üstad ‘hayır’, dedikten sonra ‘evet’ demek de ne oluyordu?

Hem Molla Resul, hem de arkadaşları “Köpekte kabahat yoktur!” dediler.

“Madem öyledir!” dedin.

“Bu hayvanın gıybetini yapmayın ve helal edin.”

Molla Resul, senden birkaç yaş büyüktü.

Hem yaşına hürmeten hem de iznine binaen seninle samimi konuşurdu.

Naz makamı ona verilmişti.

Hem güldü, hem de “Seyda!” dedi.

“Seyda, içimizden gelmiyor ki, helal edelim. Fakat siz helalleşmeye bizi ikna ettiniz.”

ONLARIN KISMETİ

Erek Dağı'nda bir yaz mevsimi boyunca kalmıştınız.

Gecelerini dua ve zikirle,

Gündüzlerini ibadet ve tefekkürle geçirirdin.

Hayvanlara ve bitkilere karşı ayrı bir şefkatin ve sevgin vardı.

Sen yaratılan hiçbir şeyi manasız ve gereksiz görmez,

Herkesin kıymetleri ölçüsünde haklarını gözetirdin.

Onların da haklarını koruyor gözetiyordun.

Erek Dağı'nda gezerken, önünüze çok miktarda yaban elması çıkardı.

Talebelerin ve arkadaşların bu elmalardan koparıp yemek istedikleri zaman mâni olurdun.

“Bizim hissemiz bağlarda ve bahçelerdedir.” derdin.

“Bizim rızığımızı, Cenab-ı Hak oralarda tayin etmiştir. Bu yabani meyveler, yabani hayvanların rızığıdır. Onların kısmetine dokunmamamız lazımdır.”

BEN DE SANA MİNNET ETMİYORUM

Molla Hamid'in dereden su getirmesi gerekiyordu. Derenin suyu çok güzeldi.

Ama içi ürperiyordu.

Dere insana korku veren bir yerdeydi.

Vahşi hayvanlar su içmeye gelirlerdi.

"Efendim!" dedi, "O derede her türlü vahşi hayvan bulunuyor. Ben oraya gitmeye korkuyorum."

Sen ise Molla Hamid'i cesarete alıştırmak istiyordun.

"Yalnız git!" dedin. "Yalnız git, bir şey olmaz! Korkma!"

Söylediğin söz bir emirdi.

Ucunda ölüm bile olsa gidilirdi.

Molla Hamid, gitti ve dereden su getirdi.

Heyecandan kalbi kabına sığmıyordu.

Korkmuştu, ama belli etmek istemiyordu.

"Ne gördün?" dedin dönünce.

"Hiçbir şey görmedim." dedi.

"İnsan biraz şecaatli(cesaretli) olmalıdır." dedin.

Molla Hamid, kurtlardan korkuyordu.

Vahşi ve tehlikeli hayvanlardı.

"Geçen gece, geç vakitte ben kalkmış, elbisemi giyiyordum." diye anlatmaya başladın başından geçen bir hadiseyi.

Molla Hamid, pür dikkat seni dinliyordu.

Sanki nefes alsa başındaki güvercinler uçacakmış gibi kımıldamadan duruyordu.

Gözlerini gözlerine dikmiş ve anlattıklarını dinliyordu.

"Açık kapıdan bir hayvan girdi." diye devam ettin anlatmaya.

"Ben onu köpek zannettim. Sonra bana doğru geldi. Baktım ki bir kurt!"

O zaman kendi kendime düşündüm. Bu hayvanın niyeti nedir acaba?

Karşımda durarak bana bakmaya başladı. Yarım saat kadar durdu. O bana, ben de ona baktım.

Sonra dönüp çekip gitti. Ben ise onun halini şöyle değerlendirdim:

Lisan-ı halinden diyordu ki, bu kadar yanında durdum, bana bir ikramda bulunmadın. Ben de sana minnet etmiyorum. İşte gidiyorum. Rezzak-ı Hakiki'nin sofrasında rızkıyı arayacağım."

Sonra Molla Hamid'e döndün.

"Bak!" dedin.

"Elimizde hiçbir silahımız yok. Eğer bu hayvanlar başıboş olsalar, irade-i İlahiye haricinde bulunsalar, hepimizi burada parçalayıp öldürürler."

SENİN KALBİNİ OKUMAMI İSTİYORSUN

Erek Dağı'nda tabiatın koynunda tefekkür ediyordun.

Çimenlerin üzerindeki seccadende Mevla'yı zikrediyordun.

Sen tesbihatını yaparken doya doya, etrafındaki talebeler de bir yandan odun kesiyorlardı.

Güneş ufukta yavaş yavaş kayboluyordu.

Molla Hamid ve yanındaki arkadaşlarını çağırıydın.

Onlar senin yanına geldiğinde bir sofiyle oturuyordun.

Sıkılmıştın, bunalmıştın.

Sofinin yanından gitmesini arzu ediyordun.

Etrafındaki talebelerinden hiçbiri senden keşf ü keramet beklemezken, dışarıdan gelenler ve seni bilmeyenler ne yazık ki böyle bir zaaf içinde oluyorlardı.

Yanında oturan sofi de senden keşf ü keramet bekliyordu.

Bir ara sofiye doğru döndün ve "Evinde çocukların seni bekliyor." dedin.

Maksadın yanından ayrılmasını sağlamaktı.

Ama sofi anlamıyor ya da anlamak istemiyordu. Gitmedi, bekledi.

İyice sıkılmıştın. Beklediği kerameti gösterdiğin halde anlamadı yine.

"Bak kardeşim!" dedin.

"Senin kalbini okumamı istiyorsun. Said nasıl bir şeyhtir, diye düşünüyorsun. Kerametleri nasıldı, diye keramet bekliyorsun. Buraya kadar kalkıp, bunlar için gelmişsin. Halbuki ben şeyh değilim. Hocayım. Yalnız sizden biraz fazla okumuşum."

Tevazu gösteriyordun.

Büyükülüğün alâmeti olan tevazu sana ne kadar da yakışıyordu.

"Bende bir şey yok!" diyordun.

Ve bütün hayatın boyunca söyledin bunu.

"Bende bir şey yok. Bütün keramet Risale-i Nurlarındır."

Ama bunları söylerken bile gösterdiğin tevazu seni ukbalara taşıyordu.

Sofiye ders vermeye devam ettin.

"Ben talebelerimle birlikte Cenab-ı Hakk'ın kapısını çalıyorum. Ne zaman açılırsa, birlikte gideriz. Haydi kalk git!" dedin.

Sofi, istemeye istemeye gitmek zorunda kalmıştı.

Çünkü içinden geçenleri açık açık okumuştun ve bunu hem sofi hem de sen çok iyi biliyordunuz.

Molla Hamid, dayanamadı.

Sebebini bilmiyordu, ama sormayı da çok arzu ediyordu.

Büyük bir edeple ve kelimeleri seçe seçe:

"Seyda!" dedi.

“Adam buraya bizimle birlikte namaz kılıp, dua etmeye gelmişti. Niçin müsaade etmediniz?”

Verdiğin cevap, Molla Hamid ve arkadaşları için bir müjdeydi.

Verdiğin cevap, Molla Hamid ve arkadaşları için sevinç kaynağıydı.

“Siz biliyor musunuz?” dedin...

“Bazı insanlar vardır ki, yanıma geldikleri vakit boynuma binmiş, ayakları ile kalbimi sıkıyor ve nefesimi daraltıyor. Bir şey yapamıyorum. Bazı insanlar da vardır, sizin gibi, yek vücut oluyorum. Burada başka insan yok, yalnız kendi vücudum gibi hissediyorum. Onun için itiraz etmeyin, o adamı göndermeye mecbur kaldım.”

Kim itiraz edebilirdi ki?

Kim ne diyebilirdi ki?

Sen bir müjde vermiştin.

“Sizinle beraber olunca yek vücut oluyorum.” demiştin.

“Sizi seviyorum, siz benim için değerlisiniz.” demiştin.

Senin söylediğin her bir söze bir kurban kesmek gerektir.

Senin söylediğin her sözü kayıtsız şartsız kabul etmek gerektir.

Sen Allah’ın sevgili kulu, Rasulullah’ın (s.a.s.) manevi yoldaşıydın.

Hatta bir ara, Molla Resul, Molla Hamid’in her daim senin yanında olmana itiraz etmişti de, alıngan bir ses tonuyla;

“Sizin işinize aklımız ermiyor!” demişti.

“Eğer yanında şeyh istersen, buralarda çok, yakında Arvasiler vardır.

Eğer hoca istiyorsan, işte bizler varız. Bunu (Molla Hamid’i) ne yapacaksın ki, sürekli yanına çağırıyorsun?”

Gülümsedin.

Molla Resul’ü de çok seviyordun.

Onu da kıramazdın.

“Ne yapalım!” dedin.

Molla Hamid, benim kapıcımdır. O gelmeden ben bir şey yapamıyorum.”

“Peki!” dedi Molla Resul...

“Peki!”

HAKKINDA HAYIRLISINI İSTE

Talebelerine dua ederdin.

İsmen dua eder ve her biri için en hayırlısını arzu ederdin.

Sen tüm İslam âlemi için yanar yakılırdın.

Molla Hamid, yanına yaklaştı ve:

“Ama Seyda!” dedi.

“Siz benim istediğim duayı yapmıyorsunuz.”

Nasıl bir dua istediğini sordun, bildiğin halde.

“Ben” dedi, “Okuduklarımı anlamak ve ezberime almak için ilim sahibi olmayı istiyorum!”

“Âlim mi olacaksın?” dedin.

“Evet!” dedi Molla Hamid, “Ben de alim olmak istiyorum.”

“Peki,” dedin. “Senin hakkında ilmin hayırlı olduğunu biliyor musun?”

Molla Hamid’e göre, “Hiç hayırsız ilim olur muydu?”

İlim Peygamber tavsiyesiydi.

“Efendimiz (s.a.s.), farzlardan sonra en iyi amelin ilim olduğunu söylemez mi?” dedi.

Durdun, sadece düşünmüş olmak için düşündün.

Vereceğin cevap malumdu.

Hayatta her şeyin hayırlısı ve hayırsızı vardı.

Sen de onu söyledin.

Birinci Cihan Harbi’nden önce ilmiyle gururlanıp da dalalete giden birinin halini anlattın.

“Sen,” dedin...

“Kardeşim, sen hakkında hayırlısını iste.”

HOCA KİSVESİ

Cumhuriyetin ilk yıllarıydı.

Henüz sarıklar yasaklanmamıştı.

Doğu'da, özellikle de Van'da hocalar hep sarık sararlardı.

Sarık ve cübbe hocalık kisvesiydi.

Ama sen Van'dayken ne sarık sarardın ne de cübbe giyerdin.

Herkesin merakı mucip olmuştu.

Talebelerinden birisi dayanamadı ve sordu:

“Herkes sizi hoca bilmiyor. Hoca kisvesine niçin girmiyorsunuz? Niçin sarık sarıp, cübbe giymiyorsunuz?”

Tevâzûda zirvedin.

“İmam-ı Azam gibi zatların giydiği ilmî kisveyi ben nasıl giyeyim?” dedin.

RAHAT OTURAMAM

Doğduğun köy Nurs köyüydü.

Annenin ismi Nuriye,

Hocan ise Nuri'ydi.

Kaldığın cami Nurşin Camisi,

Oturduğun odanın duvarında ise Osman-ı Zinnureyn yazıyordu.

Adın Bediüzzaman Said Nursi'ydi...

Sağın nur, solun nurdu.

Önün nur, ardın nurdu.

Geçtiğin yerler nurlanıyor,

Sözlerin nura davet ediyordu.

Her dâim bir işle meşgul olurdun.

Hiç boş durduğunu gören olmamıştı.

Ya okur, ya dua eder ya da namaz kılardın.

Daima ibadetle meşgul olduğundan, saatlerce diz üstünde oturduğun anlar olurdu.

Bu şekilde oturmaktan ayak parmağın yara olmuştu.

Molla Resul'e gösterdin parmağını ve merhem sürmek istediğini söyledin.

Molla Resul, ateş yakmakla meşguldü.

“Seyda!” dedi...

“Seyda, biz de Allah'tan korkuyoruz, ama senin ödün patlıyor. Bizim gibi rahat otursan ayağın yara olmayacaktı!”

“Ah! Molla Resul!” dedin...

“Ah! Molla Resul, şu kısa ömürde, kısa dünyada, ebedi hayatı kazanmaya gelmişiz. Hem burada rahat oturayım, hem cennet dava edeyim, olmaz böyle şey! Onun için cesaret edemiyorum rahat oturmaya.”

RIZKINI SEN Mİ VERİYORSUN?

Merhametin ve şefkatin sadece insanlara karşı değildi.

Yüceler Yücesi Mevla'nın yarattığı tüm canlılar merhamet ve şefkat görmeliydiler.

Talebelerini yanına çağırdın ve;

“Ben tesbihatımla meşgul olacağım, siz gidip gezin” dedin.

Onlar ayrıldılar yanından ve dere tepe gezdiler.

Bu gezi sırasında içlerinden biri(Molla Hamid) bir kertenkele öldürmüştü.

Dönüşte, nerelere gittiklerini, neler yaptıklarını anlatırlarken, bir kertenkele öldürdüklerini söyleyince, çok üzülmüştün.

Rikkatine dokunmuştu.

“Evini harap etmişsin!” dedin.

Molla Hamid, “Ama Seyda!” dedi...

“Bizim oralarda, yedi kertenkele öldürmenin bir hac sevabı kazandıracığını söylerler.”

“Otur bakalım karşıma” dedin. “Otur da konuşalım, kim haklı kim haksız?”

Sonra sordun:

“O hayvan sana taarruz etti mi?”

“Hayır!” dedi Molla Hamid.

“Elinden bir şeyini aldı mı?” diye sordun.

Yine “Hayır!”

“Peki, o hayvanın rızkını sen mi veriyorsun?”

Cevap yine “Hayır!”dı.

Üst üste soruyordun sorularını.

“Senin mülkünde, arazinde mi geziyordun?”

Molla Hamid, söyleyecek söz bulamıyordu. Yine “Hayır!” dedi.

“Sen mi yarattın?”

“Hayır!”

“Bu hayvanların niçin yaratıldıklarını, yani fitrî vazifelerini biliyor musun?”

Sustu Molla Hamid. Sükût etti. Verecek bir cevabı yoktu.

Ve; sert ama ders verir cümlelerle:

“Bu hayvanı yaratan Hâlık senin öldürmen için mi yaratmış? Sana kim dedi öldür diye? Bu hayvanların yaratılışında binlerle hikmet vardır. Bu hikmetler saymakla bitmez. Onu öldürmekle hata etmişsin.”

Ve verilecek en doğru cevap:

“Evet!”ti.

CENAB-I HAKK'IN AZAMETİNİ SEYREDİYORDUM

Talebelerle beraber gezmeyi severdin.

Hem kırlarda dolaşır onlara tabiat dersi verir, hem de tefekkür ederdin.

Yine bir gün talebelerle beraber bir mezarlıktan geçerken, onların yola devam etmelerini istedin.

Ama sen kalmıştın mezarlıkta bir mezarın başında.

Molla Resul yaşının vermiş olduğu cesaretle senin yanında kaldı.

Sen de onun kalmasına seslenmemiştin.

Bir kabrin başında yarım saat kadar kaldın.

Ardından yola devam ettin.

Molla Resul meraklanmıştı.

O kabrin başında neden durduğunu sordu yol boyunca.

Çok ısrar edince açıkladın niçin durduğunu:

“Saliha bir kadının mezarının yanından geçiyordum.” dedin.

Bu kadın hayattayken ziynete, süse ve boncuğa biraz düşkünmüş.

Dünyada iken gerdanlığı kırılmış, onu ipe dizerken vefat etmiş. Kabrinde de hala boncuk dizmekle meşgul.

İhtimal ki kıyamete kadar da onunla meşgul olacak.

Kıyamet koptuğunda da ne kadar çabuk kıyamet koptu. Daha boncuğumu dizip bitiremedim diyecek... Ben bunun için durup Cenab-ı Hakk'ın azametini seyrediyordum.”

MİDENİN ÜÇ HAKKI VARDIR

Senden ders alan hocalar, kendi geçimlerini temin etmek ve başkalarına yük olmamak için yanına gelirken bir teneke bulgur ve biraz da yağ getirmişlerdi.

Kendi iaşelerini almışlardı yanlarına.

Minnet altında kalmak istemiyorlardı.

Sen ise tüm hayatın boyunca ne hediye ne zekat ne de sadaka almıştın.

Sabahları, çay, peynir.

Akşamları ise bulgurlu çorba veya pilav yaptırarak günlerinizi geçiriyordunuz.

Hayatınız sade, yemekleriniz sadeydi.

Bakışlarınız duru, ufkunuz zirveydi.

Talebelerinden Molla Hamid'in annesi pişirirdi yemeklerinizi.

İhtiyar, ama inançlı bir kadındı.

Yetmişli yaşların yorgunluğunu, ama size hizmet etmenin zindeliğini yaşıyordu.

Bulgurları eve götürmesini söyledin Molla Hamid'e.

O da pişen yemekleri günü birlik alıp geliyordu.

Sofraya oturduğunuzda ekmekleri alıp herkese taksim ediyordun.

Sofrada altı talebe bir de sen yedi kişi oluyordunuz.

Sofrandan misafir ise hiç eksik olmazdı.

Bir de misafirler gelince paylaşılan ekmek miktarı azalırdı.

Yine böyle bir yemek esnasında ekmek Molla Hamid'e az gelmişti.

Molla Hamid, önce tereddüt etti.

“Söylesem mi söylemesem mi?” diye epey düşündü.

Söylese de söylemese de zaten sen içinden geçenleri anlıyordun.

Senin ona karşı olan şefkatinden cesaret aldı ve:

“Seyda!” dedi.

“Sofrada ekmek az. Evde ise bol bol buğday var. Getirip bol bol yiyebiliriz.”

Tebessüm ettin.

Molla Hamid'i gücendirmek istemiyordun.

“Kardeşim!” dedin...

“Ben azlığı için, olmadığı için böyle yapmıyorum. Siz midenizi neye benzetiyorsunuz?

Midenin üç hakkı üç hissesi vardır. Sadece birisi yemek içindir.

Eğer böyle yapmaz da ölçüsüzce doldurursanız, beş davranlık bir ahıra, on beş davar doldurmaya benzer.”

Sofrada bulunanların hepsi dersini almıştı.

Yaşamaktan amaç, yemek değildi.

Belki yemek yaşamak için bir araçtı.

BÜTÜN ESBAP SÜKUT ETMİŞTİ

Çok ibadet ederdin.

Hayatının hiçbir dakikasını boşa geçirmek istemezdin.

Dua, dua..

Hayatının nefes almak gibi bir parçasıydı dua.

O olmadan yaşayamazdın.

İbadetin olmasa sen de olmazdın.

Ve yüksek yerleri tercih ederdin hep.

Nurşin Camisi'nde, Ereğ Dağı'nda, Barla'da, Van Kalesi'nde...

Hep yükseklerdeydin.

Hep zirvelerde.

Van Kalesi'nde dersler ve sohbetler yapardın.

Yine böyle bir gün Van Kalesi'nden Horhor Medresesi'ne bakarak sohbet ediyordun.

Horhor Medresesi'ni çok seviyordun.

Ama Birinci Cihan Harbi'nde Ruslar orayı da yakıp yıkmışlardı.

Horhor Medresesi'ne bakarken içlendin.

Kıyamet alâmetlerini anlattın etrafındakilere.

Van Gölüne baktın.

Yunus Aleyhisselam geldi aklına.

Denize atılmıştı.

Büyük bir balık onu yutmuştu.

Balığın karnında yapayalnız kalmıştı da bir ara.

Deniz fırtınalı, gece dağdağalıydı.

Etraf kapkaranlık ve her taraftan ümit kesikti.

“La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minezzalimin.” diye yakarmıştı Hz. Yunus.

Ve bütün esbap sukut etmişti.

Yunus Aleyhisselam geldi aklına bir an.

“İşte!” dedin.

“Hazret-i Yunus (Aleyhisselam)’ın birinci vaziyetinden yüz derece daha müthiş bir vaziyetteyiz.

Gecemiz istikbaldir.

İstikbalimiz, gaflet dolu bir bakışla, onun gecesinden yüz derece daha karanlık ve dehşetlidir.

Denizimiz, şu başı dönen, şaşkın yeryüzüdür..

Bu denizin her mevcinde(dalgasında) binler cenaze bulunuyor; onun denizinden bin derece daha korkuludur.

Bizim harama yakın olan nefsimiz hûtumuzdur; ebedi hayatımızı sıkıp mahvına çalışıyor.

Bu hût, onun hûtundan bin derece daha muzırdır. Çünkü onun hûtu yüz senelik bir hayatı mahveder. Bizim hûtumuz ise, yüz milyon seneler hayatın mahvına çalışıyor.”

Van Gölüne bakıyordun.

Yunus Aleyhisselam'ı hatırladın bir an.

“Madem,” dedin “Hakiki vaziyetimiz budur; biz de Hazret-i Yunus(aleyhisselam)'a iktidaen, umum esbaptan yüzümüzü çevirip doğrudan doğruya Müsebbibü'l-Esbab olan Rabbimiz'e iltica edelim.”

Ve açtın ellerini.

Etrafındaki talebelerin de açtılar ellerini semaya.

Üç yüz, belki de dört yüz defa; “La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minezzalimin.” dediniz doya doya.

“La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minezzalimin.”

ŞİMDİ MÜSAADE YOKTUR

Ekseri zamanlarda yanında hep bir Őemsiye bulundururdun.

Onu yanından hić eksik etmezdin.

Kimileri yaćmurdan, kimileri ise güneŐten korunmak ićin taŐırlardı Őemsiyeyi.

Sen ise bunların hićbirine aldırıŐ etmezdin.

Senin kaćtıćın Őey ne yaćmurdu ne de güneŐ.

Günahlardan kaćardın hep son srat.

Harama bakmamak ve kimsenin de sana nazar etmemesi ićin taŐırdın Őemsiyeni.

Ve gidecećin yere süratle giderdin.

Hep bir Őeylere yetiŐmek ićin.

“Aman!” derdin...

“Bir dakikanızı boŐa gećirmeyin.”

“Cenab-ı Hakk’a iltica edin... Fena Şeyler olacak!”

Etrafındakiler; “Seyda!” derlerdi.

“Aćıklasan bi!”

“Hayır!” derdin... “Şimdi müsaade yoktur.”

NAMAZIN HESABINI ALLAH BENDEN SORAR

Yıl bin dokuz yüz yirmi beş.

Van'dan almışlardı seni.

Öz yurdundan sürgüne gönderiyorlardı.

Batı Anadolu'ya götürüyorlardı.

Doğduğun yerler geride kalmıştı.

Erzurum'un Pasinler Kazası'nın Korucuk Köyü'ne getirmişlerdi bir kafilayla.

Burada bir müddet konaklayacaktınız ve yola devam edecektiniz.

Kafilenin içerisinde şeyhler, hocalar, ağalar, seyyidler ve sen vardın.

Gözlerin ışık kaynağı gibi parlıyordu.

Sakalın yoktu.

Başında ise sarığın vardı.

Aylardan Ramazan'dı.

Seni kimseyle görüştürmüyorlardı.

Korucuk köylüleri özellikle kışın şiddetinden dolayı sana elbise hususunda yardım etmek istiyorlardı.

“Kardeşim!” diyordun gelenlere.

“Bana dua edin. Bu hususu sonra düşünürüz.”

Sonra Korucuklu Münir Bakan geldi konakladığınız yere (Kahvehaneye).

İçeride Van Müftüsü vardı.

“Ben!” dedi.

“Şeyh Hazretlerini görmek istiyorum.”

Kahvehanenin içinde küçük oda gibi bir yer vardı. Orada kibleye dönmüş okuyordun.

Öyle lahuti bir sedan vardı ki, bu ses kara taşı bile delerdi.

Münir Bakan, “Şeyhim!” dedi.

“Çamaşırlarınızı almaya geldim.”

“Okumanı bıraktın Münir Bakan'a döndün.

“Kardeşim, bu kış günü çamaşırlar kurur mu? Bu zahmetli bir iştir.”

Üzülmişti Münir Bakan.

“Hiç olmazsa bir çorabınızı veya mendilinizi verin. Size hizmet etmek istiyoruz.” dedi.

“Tamam!” dedin. Hepsini kabul ettim.”

Hemen ayakkabılarını çıkardı, yanına diz çöktü.

Omuzlarını tuttun. “Kardeşim, sen burada üşürsün!” dedin.

Sonra okumaya devam ettin.

Korucuklu Münir Bakan içinden; “Acaba okuduğu nedir?” diye geçirmişti.

“Bir münâcâttır. Bu münâcâtı okuyorum. Milletın başından büyük bir belayı defedecek. Çünkü kopan bu felaket cehenneme denk bir ateştir. Bu Hazret-i Hüseyin Efendimiz’in evradıdır. Bu Zeynel Abidin Hazretlerinden rivayet edilmiştir. Bu duayı okuyorum. Ben durduğum yerde sen ‘amin’ diyeceksin.” dedin.

Münir, hayretler içindeydi.

O sadece içinden geçirmişti, merakını sesli dile getirmemişti, ama sen onun bütün merakını gidermiştin, bir de duana ortak etmiştin.

Bundan büyük şeref olur muydu?

Duanın bitmesini bekledi.

O sırada bir başçavuş ile bir zabıt vekili gelip ziyaret ettiler.

Sonra sana bir çift lastik ayakkabı getirdi Korucuklu Münir. Ve eve iftara davet etti.

İftar yaklaşınca sofrayı kurdu. Allah ne verdiyse bununla iftar edilecekti.

Sen bir kap yoğurt istedin. Elinde de bir bohçan vardı, onu açıp yiyecektin.

Korucuklu Münir, Van Müftüsü’ne döndü ve:

“Yoksa,Üstad bizim yemeklerden şüphelendi mi? Rençberin kisbi helaldir!” dedi.

Sofrada biraz pirinç ve süttten yapılmış bir sütleaç vardı.

“Kardeşim!” dedin..

“Bunu farelerden muhafaza edin. Sahurda yiyelim.”

Münir ise bir yandan yemekler için sen para vereceksin diye korkudan tir tir titriyordu.

Çünkü adeta içeceğin suyun bile parasını veriyordun.

Hiçbir şeyi karşılığını vermeden almıyordun.

Çocukluğundan beri hiç, ama hiç minnet altına girmemiştin.

Korucuklu Münir kendi ayağındaki yeni bir çift lastiği gösterip,

“Üstadım, ben sizin ayakkabılarınızı giyeyim. Siz de benim bu yeni ayakkabılarımı giyersiniz.” dedi utana sıkıla.

Tebessüm ettin: “Kardeşim, sen namaz kıalarsın, ayakların su çeker. Namazın hesabını Allah benden sorar.” diye cevap verdin.

Baktın, yine üzülecekti Korucuklu Münir. Onu üzmemek istemedin, ama kaideni de bozmak istemiyordun.

Sonra döndün yanındakilere, ayakkabının fiyatını sordun.

Cebinden bir miktar para çıkarıp, ayakkabının değeri miktarınca parayı Korucuklu Münir’e vererek ayakkabıyı satın aldın.

Ve “Kardeşlerim!” dedin..

“Sakın korkmayın. Başımıza gelen bu felaketler geçicidir. Yalnız dikkat edeceğiniz bir nokta var, ondan korkun. Çocuklarınızı okutun. Yoksa bu din elinizden tez çıkar.”

KORKARIM HOCA UÇA!

Şubat sonuydu...

Van'daki Erek Dağı'nda kaldığın ikametgahından almışlardı seni.

Mevsim kıştı. Her tarafta kar vardı.

Şarkın karlı dağ yollarını atlı kızaklarla aşan kabile, Erzurum'a doğru yola çıkmıştı.

Yolunuz uzun, kış çetindi. Önce Trabzon, sonrasında ise İstanbul.

Diğer kızaklar yük ve insanlarla dolu olduğu halde, senin kızığında hiçbir şey yoktu.

Seni tek başına bindirmişlerdi kızığa.

Başında dallı yazma tabir edilen beyaz bir tülbentten, bükülmüş uzun bir sarık vardı.

Gür, siyah bıyıkların vardı.

Sakalın ise yoktu.

Hak etmediğin sürgünlerden birini yaşıyordun.

Yolculuğunuz sırasında akşamları çeşitli yerlerde konaklıyordunuz.

Geceleri yalnız kalmak arzu ediyordun.

“Beni yalnız bırakın.” diyordun.

“Beni yalnız bir odaya bırakın. Geceleri kimseyi rahatsız etmek istemiyorum.”

Yüzbaşı Abdülkadir Bey, bu arzunu yerine getirmişti.

Kapına bir asker dikmişlerdi.

Kapın kilitli olmalıydı.

Kapında vazifeli olan asker bir gün koş a koş komutanının yanına geldi.

Heyecandan dili tutulmuştu.

Tir tir titriyordu.

Zorlukla konuşabili.

“Ben” dedi....

“Komutanım ben, bu zâtın kapısında bekliyordum. Bundan sonra bekleyemem. Çünkü kapısını ben kilitliyorum, kapı açılıyor. Namaza kalkıyor. Kendisiyle birlikte binlerce adam namaz kılıyorlar.”

“Korkarım hoca uça!”

Yüzbaşı gerçeği anlamıştı.

Ama yapacak bir şeyi yoktu.

Askerin ensesine dokundu. Onu teskin etti.

“Evladım!” dedi...

“Hoca uçarsa sen de eteğine yapış. Nereye giderse birlikte gidersin.”

ÖKÜZ EFENDİNİN AYAĞI KANIYOR

Aylardan Ramazan!

Ufukta bayram vardı.

Herkes bayram yapacaktı ama sen sürgündün.

Seni götüren kafileden kimse oruç tutmuyordu.

Belki de şartların olumsuzluğundan tutamıyorlardı.

Müftü efendiler dahi muvaffak olamıyorlardı oruç tutmaya.

Bir sen oruçtun, bir de çok uzaktakiler...

Mevsim kıştı.

Her yerde kar ve soğuk vardı.

Bir ara kızakları çeken öküzlerin ayakları taşa takıldı ve kanamaya başladı.

“Beyler!” dedin yanındakilere.

“İnelim, bakın öküz efendinin ayağı kanıyor.”

Hocam, biz para verdik bunların sahiplerine.” diye bir cevap almıştın.

“Evladım”, dedin. “Onlar, bu hayvanların sahibi değil, ancak mutasarrıfıdırlar.”

KEDİ ŞİKAYETE GELDİ

Birinci Cihan Harbi'nden sonra, Van'a geldiğin zamanlar kardeşin Abdülmecid Efendi'nin evinde kalırdın.

Hemen her gün pek çok kişi seni ziyarete gelirdi.

Kardeşin yeni evlenmişti.

Misafirlerin çok olmasından ve kalabalıktan olsa gerek kardeşinin eşi Rabia Ünlükul sıkılıyor ve yoruluyordu.

Ama bu sıkıntısını hal diliyle de sözle de hiç kimseye açmamıştı.

Abdülmecid Efendi'ye: “Rabia, zayıf olduğu için, hizmetlerden dolayı sıkılıyor, yoruluyor. Günden güne de ziyaretçiler çoğalıyor. Onun için ben Nurşin Camisi'ne gideceğim. Benim sabah kahvaltılarımı oraya gönderirsiniz.” demiştin.

Kahvaltı dediğin, bir çay tabağı bal üzerine kırılmış birkaç cevizdi. Kimi zaman ise birkaç zeytin ya da bazı zamanlar bir parça peynir ve çaydı. Bunlardan sadece birisi ile kahvaltı yapıyordun. İkisini hiç yan yana getirmezdin.

Bu kadarcık kahvaltıdan bir de gelenlere ikramın vardı.

Senin bulunduğu sofraya bereketleniyordu, Hızır eli değmiş gibi.

Kardeşin Abdülmecid'in evinde iken bir kedin vardı.

Çok severdin. Merhamet ederdin.

Sen Nurşin Camisi'ne gidince, Rabia Ünlükul'un namaz seccadesini kirletmişti kedi.

Rabia da ona iki tokat vurmuydu.

Bu dayaktan sonra kedi kayboldu. O akşam eve gelmemişti.

Her sabah kahvaltıyı alıp sana getiren taleben bu sabah kardeşinin evine gelmemişti.

Abdülmecid Efendi, kahvaltıyı kendisi sana getirince kediyi senin yanında gördü.

Gülümseyerek:

“Rabia bu kediye ne yaptı?” dedin.

“Dövdü mü yoksa? Bana şikayete geldi. Kedinin de Rabia'nın da suçları vardır. Fakat ben her ikisini de affettim.”

VER ELİNİ ÖPELİM!

İstanbul'da Fatih Camisi'nin avlusunda ulema toplanmıştı.

Bir mevzu üzerinde uzun uzun münakaşa ediyorlardı.

Fakat bir türlü birbirlerini ikna edip meseleyi vuzuha kavuşturamıyorlardı.

Münazaralar devam edip gidiyordu.

Tam o sırada, başında külâh, üzerinde şaldan bir elbiseyle sen çıkageldin Fatih Camisi'ne.

Yaklaştın ulemanın yanına, baktın hararetli bir tartışmadır gidiyor.

“Nedir mesele?” dedin.

“Ben de bileyim. Bana da anlatır mısınız?”

Ulema, senin üzerindeki kıyafete göre hüküm vermişti.

İlmîni bilmeden kıyafetine takılıp kaldılar.

“Çoban efendi!” dediler.

“Senin aklın bu işlere ermez. Sen geç işine bak!”

Aldırış etmedin, bu basit cevaba.

Âlime haddi ilimle bildirilmeliydi.

Meseleyi öğrendin; ayet ve hadislerle izah ettin karşındaki kişilere.

Herkes seni dinliyor ve hayretten hayrete düşüyordu.

Ayetleri o kadar güzel izah ediyordun ki, sanki Efendimiz'e (s.a.s.) ayetler indiğinde, sen de orada,

yanı başındaydın Sultanlar Sultanı'nın.

Âlimler hayran bakışlarla seni izliyorlardı.

“Yaşta küçük, ilimde büyüsun!” dediler.

Ve devamında, “Ver elini öpelim.”

“Lüzum yok!” dedin ve olabildiğince mütevazı ayrıldın ulemanın yanından.

KORUDU YÜCE MEVLA

Ömer Lütü Gedikoğlu, Denizli hadiselerinin mazlumlarındandı.

Denizli hadiseleri sırasında evini bastılar.

O sırada bahçede Risale-i Nurları yazıyordu.

Bir ara yazıya ara vermiş, başka bir işle meşgul olmaya başlamıştı. O sırada polis ve jandarmalar geldiler.

Masanın yanından geçtikleri halde, masa üzerindeki kitapları görmemişlerdi.

Eve girdiler. Evin bir odasında kızları da yazı yazıyorlardı. Odanın bir kapısına bir asker diktiler, içeri girmediler.

Sonra aceleyle kütüphanenin başına geldiler.

Kitap var mı dediler.

“Var!” dedi Ömer Lütü heyecan ve kızgınlıkla.

Kitapları kütüphaneden indirmeye başladılar.

Kütüphanenin önündeki masaya önce Risale-i Nurları koydular, üzerine de diğer kitapları.

Risale-i Nurlar diğer kitapların altında kaybolmuştu.

Hırslandılar, sinirlendiler.

Ama nafile, elleri boş döndüler.

Korumuştu Yüce Mevla kendini anlatan kitapları.

Korumuştu Yüce Mevla asrın tefsirini...

Korumuştu Yüce Mevla sevdiğinin sevdiğini...

UZUN BİRADER

İstanbul'dayken Reşadiye Oteli'nde kalıyordun bir ara.

Tevfik Demiroğlu ve birkaç arkadaşı seni ziyarete gelirlerdi sık sık.

Eyüp Meydanı'ndaki yoğurtçudan alırdın yiyeceğin yoğurtları.

Yoğurtçuyu görünce;

“Merhaba yoğurtçu efendi!” derdin.

“Merhaba!”

Örme bir kesen vardı, yoğurtların parasını o keseden çıkarır, verirdin.

Yoğurtları alıp yukarıya çıkarken, köpekler peşinize düşerdi.

Onları kovarken, “Pist birader, pist birader!” derdin.

Yine bir gün Tevfik Demiroğlu yanındayken seslenmiştin peşinizden gelen köpeklere:

“Pist birader, pist birader!”

Tevfik Demiroğlu uzun boylu bir adamdı.

Biraz alıngan, biraz da ürkek bir tavırla;

“Ama Üstadım!” dedi...

“O birader, ben birader. Böyle olur mu?”

Gülümsedin.

Gül yüzünde güller açtı.

“Sen” dedin...

“Sen Uzun biradersin!”

ZAMAN, TARİKAT ZAMANI DEĞİL

“Yıl 1953...

İstanbul’un fethinin 500. yıldönümü.

Aylardan Ramazan,

İkindiye yakın bir zaman.

Çarşamba’ya yakın bir yerde oturuyordun.

Talebelerinden Abdurrahman, İzmir’den kalkıp gelmiş ve senin izini bulmanın sevinci ve heyecanıyla kapıyı çalmıştı.

Hizmetinde bulunanlardan bir taleben geldi. Kapı aralığında Abdurrahman’a, senin çok yorgun olduğunu söyleyerek sert bir şekilde kapıyı kapadı.

Abdurrahman gençti, güçlüydü.

Kapıyı zorladı ve kapı açıldı.

“Yahu, sizin hakkınız kadar, benim de burada hakkım var, beklerim. Üstadımız, istirahattan sonra müsaade ederlerse kalırım.” dedi ve içeriye girdi. Sen ise uyanmış ve gözlerin kapalı istirahat ediyordun. Abdurrahman, ses çıkarmadan çok az bir zaman kaldı ve ayrıldı. Kapıyı açıp almak istemeyen arkadaşına: “Zaten siz beni istemiyordunuz. Uyanınca selam ve hürmetlerimi söyleyin. Dualarımı, beklediğimi söylersiniz” dedi.

Kısa bir istirahattan sonra yanında bulunanlara, “Kim geldi?” diye sorduğunda

“İzmir’den Abdurrahman geldi.” dediler.

Hidetlendin: “Onu niye bıraktınız, onunla konuşacaklarım vardı; şimdi gidin, bulun, hemen getirin!” dedin.

Bir telaş bir telaş.

Tüm talebelerin seferber olmuşlardı.

Herkes yana yakıla Abdurrahman’ı arıyordu.

Yatsıya yakın Beyazıt Camisi’nde bir genç tanıdı Abdurrahman’ı ve: “Ağabey, nerelerdesiniz? Sizi bulmak için hepimiz seferber olduk; ayaklarımıza kara sular indi” diyerek senin yanına getirdi.

Abdurrahman yanına gelince elini öptü.

Sarıldın ona: “Seni merak etmişim, çünkü başından bir hadise geçti, korktun mu?” dedin.

“Duanız bereketiyle korkmadım.” dedi. Sevindin.

“Amma daima müteyakkız olun, teenni ile hareket edin, bizim saklı gizli bir şeyimiz yok. Yolumuz belli. Hizmet etmek istediğimiz belli. Biliyorsun, ben gece kimseyi kabul etmem. Fakat seni merak etmişim.” diyerek Abdurrahman’a teselli verdin.

O sırada Abdurrahman’ın dükkanı, evi sekiz polis tarafından basılmıştı. Sen dahil 84 kişi mahkemeye verilmişti.

O gün neşeliydin.

İstanbul’un fetih resmî geçidini takip ettin.

Sanki o mübarek günü yeniden yaşıyordun.

Abdurrahman ertesi gün, tekrar ziyaretine geldi. Yanında Abdulmuhsin vardı. Abdulmuhsin'e dönerek, şaka yollu: "Keçeli, sen Risale-i Nurları polislere teslim ettin. Abdurrahman kardeşimizde hiç bulamadılar." dedin.

Abdulmuhsin mahcup olmuştu.

Yanakları kızardı ve başını hafifçe öne eğdi.

Bir aralık Abdurrahman: "Üstadım, İzmir'de pek çok ehl-i tarik var. Çoğu da bozuk bir tutum içerisindedir. Gerçi biz Telvihât-ı Tısa'yı müsaadelerinizle teksir edip lüzumlu yerlere verdik. Bir de zat-ı âlilerinden tarikat hakkındaki fikirlerinizi dinlemek istiyoruz." dedi.

Yavaşça yerinden doğruldun. Abdurrahman'a doğru döndün ve:

"Evvela sana gelince mensup olduğun zattan ayrılma!" dedin.

"Hatta, seni kovsa devam et. Bundan kırk yıl kadar evvel Şeyh Esad Efendi kardeşim bana geldi,

'Kardeşim Said, tuttuğun bu yolu tarikatla birlikte devam edersen zamanın imam veya reisi olursun.'" dedi.

'Cevaben dedim: Kardeşim, öyle bir zaman gelecek ki, iman adet kabilinden sallantıda olacak, biz -tarikât bir tarafa- hepimiz, bugünden tezi yok imani hüccetlerin gönüllerde yerleşmesi için birleşirsek o zaman en faydalı, en lüzumlu vazifemizi yerine getirmiş oluruz.'

Ve tarikatın lüzum veya adem-i lüzumunu şöyle anlattın: "Kardeşim, öyle bir mürid bul ki, hayatında Kur'ân-ı azimüşşan ve Peygamberimiz (s.a.v.)'in mübarek sözlerine ittiba edip, gayrı en küçük bir bidat işlememiş olsun. Böyle bir zatı bul da beraber intisab edelim. Ben ehl-i tarika muarız değilim. Benim on üç tariktan iznim var. Fakat bugüne kadar en yakınlarımın hiçbirisine tarikat dersi vermedim. Zamanımız onun zamanı değil..."

Ey zamanımızın büyük Üstadı!

Ey mana ordularının büyük kumandanı!

Kahraman ve mücahit Bediüzzaman!

Söylediği ve söyleyeceği her şeyi tam zamanında ve tam yerinde söyleyen söz sultanı!

Söyleyeceğini söylemiştin.

Orada bulunan herkes alacağı dersi almıştı.

O sırada Abdulmuhsin Alev söze karıştı:

"Ben tarikatın en yüksek mertebesinde olmaktansa Risale-i Nur'un en geride kalan, Kur'ân-ı Kerim'e hizmet eden bir talebe kalmayı tercih ederim." dedi.

Ayağa kalktın: "Bize," dedin...

"Bize, kemmiyet lâzım değil, keyfiyet lâzımdır."

MEDİNE'DE GÖRÜLEN TESBİH

Talebelerinden Abdurrahman hacca gitmişti.

Hac farızasını bitirdikten sonra Burdur'a döndü.

Sen ise o günlerde Isparta'da bulunuyordun. Ama rahatsızdın.

Vücudun olup bitenlere tahammül etmekte zorluk çekiyordu.

Abdurrahman, seni ziyarete gelmişti.

Konuşamıyordun. Konuştuğun zamanlar ise söylediklerin tam anlaşılamıyordu. Söz söylemeye tâkatin kalmamıştı.

Bir aralık Abdurrahman, hacca gittiğini ve oradan Van müftülerinden Hasan Hoca Efendinin selamlarını getirdiğini söyleyince, yataktan fırlarcasına doğruldun ve:

“Ne?” diye seslendin.

“Sen onu gördün mü?”

“Evet Üstadım!” dedi.

“Cenab-ı Hak hacca nasip etti, gördüm. Evlenmiş ve sizi davet ediyor.”

“İnşallah kardeşim inşallah!” dedin iç geçirerek.

“Demek hacca gittin ha! Allah mübarek etsin. Eğer haberim olsaydı seni ben karşılardım.

Getirdiğin bu selam bana şifa oldu. Allah senden razı olsun.” diyerek dua ettin.

Abdurrahman'ın elinde hacdan getirdiği küçük bir paket vardı. Almayacağını bile bile önüne bıraktı.

Paketin içerisinde öyle kıymetli şeyler yoktu. Zemzem, hurma, Medine kınası, bir şişe gül yağı ve tesbih.

“Bunlar ne?” diye sordun.

Utandı, sıkıldı.

“Efendim, bunlar hac hediyesi” dedi.

“Biliyorsun, ben hediye almıyorum. Bunlar mübarek yerlerden gelen hediyeler. Seni de çok severim. Ama parasını vereyim” dedin.

Abdurrahman, seni kırma ihtimalinin endişesini yaşıyordu. “Nasıl söylesem?” diye düşündü bir müddet. Sonra bir çıkış yolu bulmuşçasına heyecanlandı. Sesi titredi. “Şey!” dedi. “Üstadım, bunlar pek para tutmaz. Hem biliyor musunuz, hiç para vermediklerim de var...”

Şimdiye kadar karşılıksız hiçbir şey almamıştın. Gülümsedin ve on küsür lira hesap çıkardın, Abdurrahman'a verdin.

Abdurrahman mahcup. Abdurrahman şaşkın.

Oysaki, getirdiği şeyler o kadar da etmezdi.

O sırada şaka yollu, Zübeyir: “Üstadım,” dedi. “Bu hesapta siz aldandınız.”

Ona döndün ve gülümsedin: “Keçeli,” dedin. “Keçeli, sen Abdurrahman'la aramdaki sırrı bilmezsin.”

Abdurrahman parayı almamakta ısrar ediyordu.

Hatta çok ısrar edince: “Dur öyleyse!” dedin...

Paketi açıp, koku, kına, zenzem ve hurmayı aldın. “Tesbih sende kalsın!” dedin.

Buna karşılık mendilini, havlunu ve bir de kendi tesbihini verdin.

Verdiğin tesbihin aynısını Abdurrahman ve refikası Medine’de görmüş, çok beğenmişler, almak istemişler; ama unutup alamamışlardı.

Abdurrahman şaşkınlıktan konuşamıyordu.

“Bu tesbih,” diyordu içinden.

“Ben ve eşim bu tesbihi Medine’de almayı çok arzulamıştık. Eşim almayı unuttuğum için çok üzülmüştü.”

Şimdi ise sen onlara o çok beğendikleri ve Medine’de gördükleri tesbihi hediye ediyordun.

RÜYADA GELEN ŞİFA

Abdurrahman hastaydı.

Akşam namazını zoraki kılıyor ve tekrar yatıyordu.

Aradan birkaç saat geçmeden acı bir sancı ile kalkıyor, zorla, yatsı namazını edadan sonra, sabahlara kadar dolaşüyor, kıvranıyordu.

Çektiği sancı dayanılmaz hale gelmişti.

Yine bir gün sancı ile uyandı.

Bir farklılık hissediyordu, ama ne olduğunu bilemiyordu.

Abdest aldı, yatsı namazını kıldı. Bir yandan da sancısı devam ediyordu.

O güne kadar olmayan bir hal oldu.

Son birkaç gündür hep sancıdan kıvrım kıvrım kıvrılır ve sabaha kadar dolaşırdı.

Ama bu gün uyudu. Bir rüya gördü. Rüyasında büyük bir salonun ortasındaydı. Ve sen de orada oturuyordun.

Abdurrahman'ı görünce: "Nerelerdesin, kardeşim?" dedin.

Geri çekilip oturdu. Hiç seslenmedi. Senin etrafında talebelerin vardı.

Onlardan biri Abdurrahman'ın kulağına eğilerek; "Üstad Hazretleri bugün bize teşrif edecekler. Bir toplantı yapacağız, sen de gel" dedi.

Abdurrahman üzgündü. Yavaşça: "Ben hastayım, gelemem" dedi.

O talebe kalktı ve senin yanına geldi. "Abdurrahman hastaymış. Gelemeyecekmiş." dedi.

"Kalk bakalım, neyin var?" dedin.

Abdurrahman durumunu tüm detaylarıyla anlattı.

Ağrıyan böbreğin ön kısmına sağ elini koydun ve duaya başladın.

Dualarında hep Cenab-ı Hakk'a sığınıyor ve şifa diliyordun.

Dua ettin uzun uzun...

Dua ettin tüm samimiyetinle.

Dua ile sığındın, sığınılacak tek limana.

Abdurrahman uykusundan uyanmıştı. "Hayırdır inşallah!" dedi.

Uyandığında yaklaşık bir aydır devam eden ağrıların kalmadığını gördü.

Uzun uzun hamdetti.

Sonra: "Hey koca Üstad!" dedi.

"Hayatında da, mematında da kurtarıcısın. Allah seni daimi rahmetlerine gark buyursun."

Hemen zevcesinin yanına koştu.

"Ben kurtuldum" dedi.

"Üstad rüyamda şefaatçi oldu. Bana dua etti. Allah da hastalığımı iyi etti."

Aradan iki gün geçmişti.

Kan pıhtısı içerisinde uzunca bir taş düşürdü.

Ben kurtuldum!” diyordu etrafındakilere, ama kimse inanmıyordu.

Doktora götürdüler zoraki.

O günün şartlarında, sahasında otorite olan Prof. Gıyaseddin Korkut Beye muayene oldu. Doktor hayretler içindeydi: “Bu taşı cidden idrar yollarından mı düşürdün? Bu mümkün olmayan bir şey!” diyordu.

Bir gün sonra tekrar tekrar röntgene gitti Abdurrahman.

Doktor, uzun uzun inceledi filmleri.

“Bak!” dedi: “Senin bu böbreğini alacağız diyen doktor deli. Halbuki, bu böbreğin öbürünkinden daha sağlam”

RİSALE-İ NURLARIN TELİFİ

Barla,

Eğirdir Gölü'nün Batı yamacında, dağlar arasında küçük bir belde.

Barla,

Dağlarda eriyen karların şırıl şırıl akarak göle kavuştuğu yeşil diyar.

Barla,

Senin gelişinle şenlenen her yeri ayrı bir güzel olan Cennet Bahçesi.

Barla,

Etrafi yüce dağlarla sarılı diyar.

Barlalı Marangoz Mustafa Çavuş, ulu çınar ağacının dalları arasında bahar ve yaz aylarında oturabileceğin bir kulübecik yapmıştı usta elleriyle.

İbadet ve tefekkürünü burada yüzlerce kuş cıvıltıları arasında yapıyordun.

Okuyordun, yazıyordun ve dua ediyordun.

Bir taraftan kuş cıvıltıları diğer taraftan senin iniltilerin kaplıyordu semayı gece ve gündüz.

Karşı komşun Hüseyin Efendi, o küçük kulübende sabahlara kadar inleyerek dua ettiğine her gece şahit oluyordu.

Nurları yazmaya başladın bu güzel beldede.

Önce “Sözler” dedin yazdığın Nurlara.

Sonra “Risale-i Nur” ismini verdin duya duya, doya doya...

“Bu risalelerin heyet-i mecmuasına ‘Risale-i Nur’ ismini verdim.” dedin.

Ve devamında... “Hakikaten Kur’an’ın Nur’una istinad edildiği için, bu isim vicdanımdan doğmuş.

Bunun ilham-ı İlâhî olduğuna bütün imânımla kaniim.” diye söyledin bizlere.

Nur Risalelerinin ilk kâtiplerinden büyük bir âlim olan Hafız Halid, bir yazısında eserlere Risale-i Nur isminin verilişini şöyle anlatmıştı:

“Üstadım, kendisi Nur ism-i celiline mazhardır. Bu ism-i şerif kendileri hakkında bir ism-i âzamdır. Kendi karyesinin adı Nurs, validesinin ismi Nuriye, Kadiri üstadının ismi Nureddin, Nakşi üstadının ismi Seyyid Nur Mehmet, Kur’an üstadlarından Hafız Nuri, hizmet-i Kur’aniyede hususî imamı Zinnureyn, fikrini ve kalbini tenvir eden âyet-i nur olması ve müşkül mesailini izaha vasıta olan nur temsilatı gayet kıymettardır. Resailin mecmuuna Risale-i Nur tesmiyesi, “NUR” ismi O’nun hakkında ism-i âzam olduğunu teyid etmektedir.”

Ayrıca Şualar’ı yazdığında da ifade etmiştin bunu:

“Sûre-i Nur’dan Âyet-ün Nur’dur ki, Risâle-i Nur’un Resâil-in Nur ve Risâle-in Nur ve Risalet-ür Nur namlarıyla sebep-i tesmiyesinin on altı sebebinden bir sebep olduğundan, birinci olarak onu beyan etmek gerektir.”

Ve ilk yazdığın Risale “Onuncu Söz”dü.

Kendi ifadelerininle şöyle diyordun:

Eğirdir Gölü sahilllerinde, “*Şimdi bak Allah’ın rahmet eserlerine; arzı, ölümünün ardından nasıl diriltiyor. Şüphe yok ki, o ölüleri de herhalde tekrar dirilticidir. O her şeye hakkıyla kâdirdir.*” (Rûm, 50) Mealindeki âyet-i kerimeyi 1926 yılı baharında, Mart, Nisan aylarında “rahmet-i İlâhiyenin eserlerini dağ ve bahçelerde müşahedesinden ve ihtiyarsız olarak, kırk defaya yakın okumasından sonra” kalbine doğan ilhamla kaleme almıştın.

Bazen öyle anlar oluyordu ki, ötelerden gelen ilhamlar sağanak sağanak yağıyordu da en hızlı kâtiplerin onları yakalamak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Dudaklarından dökülen lâl ü güher hakikatlerin hiçbirini kaçırmak istemiyorlar, adeta o ilhamları şeker şerbet içer gibi yudumluyorlardı.

SADECE BAKIYORDU

Burdur’da hayatını ikame ediyordun.

Diyanette müşavere kurulu azası olan Hamdi Kasaboğlu seni ziyarete gelmişti.

Ama imtihan etmek istiyordu kendince seni.

Yanına gelirken bir parça Arapça metin almıştı.

“Acaba!” dedi içinden... “Acaba, Bediüzzaman Arapça biliyor mu?”

Ziyaretin bir yerinde, bir fırsatını bulup,

“Efendim, lütfen bunu okur musunuz?” diye uzattı kağıt parçasını.

Kağıdı eline aldın ve bir göz attın.

Sonra tekrar, Hamdi Kasaboğlu’na verdin Arapça ibareyi.

“Bak bakalım!” dedin...

“Takip et, hatırımda kalmış mı?”

Sonra ezberden okudun metni hiç şaşırmadan ve tereddüt göstermeden.

Bu durum karşısında gözleri yerinden fırlayacak gibi bakıyordu yüzüne.

Ne bir kelam ediyor ne de şaşkınlığını gizleyebiliyordu.

Sadece bakıyordu ziyaretin sendeki bu mükemmel hafızaya.

Sadece bakıyordu...

HAYIR VE ŞER

Barla'daydın.

Barla'dan nur saçıyordun etrafına.

Eğirdir mal müdürü, bir eczacı ve ilçenin doktoru bir köy meselesinin halli için kayıkla Barla'ya gelmek üzere yola çıkmışlardı.

Yolda sohbet dinî meselelere gelince eczacı kayıktakilere:

“Madem Allah var diyorsunuz. Allah Şerri niçin yarattı?” diye sordu.

İnkâr ediyordu ulûhiyeti.

Ve anlatılanlarla bir türlü ikna olmuyordu.

Kayıкта bulunan İhsan Üstündağ, “Barla'ya gidiyoruz.” dedi.

“Daha fazla konuşma, yoksa seni göle atarız. Azıcık sabret. Orada Şeyh Efendi'ye sor cevabını alırsın.”

Barla'ya geldiklerinde seni ziyaret etmek istediklerine dair haber gönderdiklerinde memnuniyetle kabul ettin.

Ayakta karşıladın gelenleri.

Adeta nezaket dersi veriyordun.

“Benim sizi ziyaret etmem gerekirken, siz beni ziyarete geldiniz.” diyerek başladın söze ve “hayır ve Şer” bahsini anlattın uzun uzun.

Henüz ne soru sormuşlardı ne de kayıkta geçen hadiseleri anlatmışlardı.

“Şimdi size Őerrin nasıl hayır olabileceğini anlatacağım.” dedin.

Misafirler taaccüp edip Őaşırdılar.

“Kangren olmuş bir kolu kesmek Şer değil, hayırdır.” dedin eczacıya bakarak.

“Çünkü kol kesilmezse vücut gidecek. Demek, Allah bu Şerri hayır için yaratmıştır.”

Sonra doktor ile eczacıya dönüp “Siz doktor ve eczacısınız, bunları daha iyi bilirsiniz.” deyince eczacı kireç gibi bembeyaz oldu.

Her Şey sükût etmişti.

Zaman geçmek bilmiyordu.

Gelen misafirlerin hiçbirisi bir kelime dahi konuşamıyordu.

Sessizliğı yine sen bozdun.

“Bakın kardeşlerim!” dedin...

“Bir hindinin altına yumurta konsa ve bu yumurtaların birkaç tanesi bozulsa, diğerlerinden hindiler çıksa bu iş Şer oldu denilir mi? Çünkü yumurtadan çıkan her hindi beş yüz yumurta kıymetindedir.”

Eczacı söyleyecek bir söz bulamıyordu.

Sadece dinliyor ve başıyla tasdik ediyordu.

Herkes alacağı cevabı almıştı.

KARDEŞLİK SİKKESİ

Hacı Hafız Sabri,

Namı diğer Santral Sabri.

Senin nazarında Sıddık Sabri.

Eğirdir'in Pazar Köyü'nden Bedre'ye dönerken kamyon devrilmişti de beyin kanamasından Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu.

Sonra da Sıddık Sabri'nin mezar taşına:

“Gel nazar kıl mezarımın taşına,

Akil isen aklını al başına

Ben de bir dem sürdüm sefa cihanda.

Akıbet bak, taş diktiler başıma.” yazılmıştı.

O yaşantısıyla ders veriyordu, öldükten sonra da ders vermeye devam ediyordu.

Barla'da Nur Risalelerini telif ediyordun.

Bedre yakınlarında bir korulukta yangın çıkmıştı.

Sabri Efendi uğraşıyor, didiniyor; ama ne yaparsa yapsın bu yangını söndürmeye muvaffak olamıyordu.

Bir ara aklına geldi.

Durdu ve düşündü.

“Acaba?” dedi...

“Müsaade var mıdır?”

Sonra sırtındaki senden yadigar kalan cübbeyi çıkardı ve alevlere doğru uzattı.

“Haydi!” dedi. “Yak yakabilersen! İşte bu Bediüzzaman'ın cübbesidir!”

Çok sürmedi.

İlahi bir lutuf, alevler çekildi, yangın söndü.

Bu hadise sana anlatılınca Sıddık Sabri'ye baktın ve gülümsedin.

“Keçeli!” dedin..

“Keçeli, beni orman koruyucusu mu yaptın?”

Sıddık Sabri'nin ayak parmaklarının ikincisi ve üçüncüsü de senin ayak parmakların gibi birbirine yapışıkta.

Ve “kardeşim!” diyordun her fırsatta:

“Sıddık Sabri! Senin cisminde (ayağında) kardeşliğimin sikkelerini gördüğüm zaman bir hiss-i kablelvuku ile kalbime geldi: Bu zat mühim bir vakitte bana çok ehemmiyetli bir kardeşlik edecek. Ve muvaffak oldun, yaptın. Allah senden ebediyen razı olsun.”

KISA KISA

Sünnetlere çok önem verirdin.

Hulusi Yahyagil ziyaretine gelmişti de beraber çay içiyordunuz.

Bardaktaki çayı tam olarak bitirmemişti.

“Kardeşim!” dedin sert bir ses tonuyla.

“Sen sünnet bilmez misin?”

İçilen bir şeyin iyice bitirilmesi gerektiğini söylemiştin hem hal dilinle hem de sözle.

...

Yine bir gün Hulusi Efendi, ebced hesabıyla bir tarih bulmuştu da bir rakamı eksikti.

Sen bu eksikliği hiç yüzüne vurmadın talebenin.

“Maşallah!” dedin. “Bu binlerin içinde bir rakamın hiç ehemmiyeti yoktur.”

...

Temizliğe çok dikkat ederdin.

Her zaman özellikle de Barla’da üst üste iki çorap giyerdin.

Namaza duracağın sırada üstteki çorabı çıkarır, sonra namaza dururdun.

Daha sonraları ise çorapsız durdun namaza hayatın boyunca. (Şafiî mezhebinde çıplak ayakla namaza durmak sünnettir.)

...

Barla’da namaz kılarken (Cehri okunan namazlarda, bilhassa sabah namazlarında) Kuran-ı Kerim’in ‘Elhamdülillah’ ile başlayan surelerini okurdun.

Bir başka okurdun Kuran-ı Kerim’i,

Bir başka duyardın Kuran’ın hakikatlerini.

Kuran’ın ilahi sedası, senin tüm ruhunu kaplardı.

Tecvid-i manevi üzere okurdun ilahi kitabı ve uyumazdın sabahlara kadar.

Zikreder, tesbih çeker, dua eder ve namaz kılardın.

İnim inim inlerdin tüm varlıkla beraber.

İssız gecelerde yıldızlar sırdaşın olur,

Serin rüzgarlar eşlik ederdi yakarışlarına.

....

Bir insana kâfi gelmeyecek kadar az uyurdun.

Ve hep derdin ki:

“Kardeşlerim! Fıtri uyku beş saattir.”

Ama sen uyumazdın beş saat.

Belki bir, belki bir buçuk saat uyku kâfi gelirdi sana geceleri.

Sabahlara kadar seccadenle buluştururdun, alnını ve göz yaşlarını.

Yaz ve kış değiştirmezdin bu âdetini hiç.

Teheccüd namazını hiç aksatmaz, münacat ve evradlarını asla terk etmezdin.

Her zaman abdestli gezerdin.

Ve duha namazını hiç terk etmezdin.

...

“Aman!” derdin gelen ziyaretçilerine.

“Aman ha! Sakın ha! Nur Risalelerinin ve Nurcuların siyasetle alâkaları yok.

Ehl-i dünya Nur talebelerinden hiç evham etmesin. Çünkü bizim hizmetimiz dünyevi değil, uhrevidir.

Risale-i Nur, rıza-i İlahiden başka hiçbir şeye alet edilmediğinden mümkün olduğu kadar Risale-i Nur’un mensupları içtimaî ve siyasi cereyanlara karışmak istemiyorlar. Çünkü iman dersi için gelenlere, tarafgirlik nazarıyla bakılmaz.

Dost düşman, derste fark etmez.”

...

Talebelerine sorardın: “Bugün kaç sahife okudunuz?” Onlar da üç veya beş dediği zaman, “Ben iki yüz sahife okudum. Hem benim kalemim yok, çok ağır yazıyorum. Hem de sizin gibi, gazete gibi okuyup geçmiyorum. Ben manasını da anlayarak okuyorum. Hem de bakın ne kadar tashih ettim.” Risaleleri açarken sahifeleri hiç incitmeden, parmaklarını ağzın ile ıslatmadan çok itina ile açardın.

“Elhamdülillah” derdin...

“Elhamdülillah ben bugün bu kadar okudum, çok istifade ettim. Bugün imanım çok inkişaf etti”

Bazen hayretler içinde talebelerine gösterirdin. “Fesübhanallahı bu eseri hiç görmemiş gibi istifade ettim.”

“Bakın kardeşlerim! Nasıl ki mübarek günlerde camilerde tecdid-i iman ederler; biz de Risale-i Nur’u okumakla tecdid-i iman ediyoruz.

Kardeşlerim, bakın ben bu kadar yer okudum, hiç yanlış bulamadım. Risale-i Nur’un telifinde inayet-i İlâhiye ve hıfz-ı Rabhani bize yardım ettiler. Bizim bu ne hünerimiz, ne de kabiliyetimiz. Bu tamamen Cenab-ı Hakk’ın ihsan ve kereminden, biz âcizlere bir lütf-u ihsanıdır.

Risale-i Nur’un telifinde tayy-ı zaman, tayy-ı mekân karışmış, az zaman içinde çok işler yapmışız. Kardeşlerim, nasıl geldi öyle yazıyorum. Hiç değiştirmeye cesaret edemiyorum. Hiç fikrimi de karıştırmıyorum.”

...

Üstadım! Ramazan ayı geldi mi bir başka hal alırdı seni.

Ramazan’ın on beşinden sonra ise geceleri hiç yatmazdın.

Ve etrafındaki talebelerini de yatırmazdın.

Çok geceler kontrol ederdin uyudular mı, diye.

Bazen uyurken yakalardın da su döküp uyandırırdın üzerlerine.

“Hem rivayet-i sahiha ile ‘Leyle-i Kadri nıfs-ı âhirde, hususan aşr-ı ahirde arayınız’ ferman

etmesiyle, bu gelecek seksen kûsur sene ömrünü kazandıran Leyle-i Kadrin gelecek gecelerde ihtimali pek kavi olmasından istifadeye çalışmak böyle sevaplı yerlerde bir saadettir.” derdin.

MELEKLER FOTOĞRAFİNIZI ALIYOR

Yıl bin dokuz yüz otuz dört.

Yer Isparta'nın Ada Kahvesi Mahallesi.

Bağ içerisinde iki katlı bir ev...

Refet Barutçu, Hüsrev Altınbaşak ve birkaç Nur katibi, büyük bir aşk ve heyecanla Nur Risalelerini yazarak çoğaltıyorlardı.

Bir aralık kapı tıkırdadı ve açıldı.

Herkes şaşkındı.

Heyecanlandılar, mahcup oldular ve hemen ellerine sarılmak için koşular.

Elinde bir çay tepsisi ve bardaklarda çayla beraber içeri girmiştin.

“Aman Üstadım!” dediler...

“Aman Üstadım! Biz dağıtırız çayları.”

“Yok! Yok!” dedin... O engin tevazuunla...

“Ben size hizmet etmeye mecburum. Yazdığınız, hizmetine koştuğunuz Kur'an, İnd-i İlahi'de makbul oldu. Melekler sizin fotoğrafınızı alıyor. Ben de Kur'an'ın bir hizmetkarı olarak, size hizmet etmem lazım.”

RAMAZAN'A AİTTİR

Her zaman, her yerde olduğu gibi Isparta'da da Nurlara ve sana karşı saldırılar devam ediyordu. Ne yapıyorlarsa kendilerine yapıyorlardı, ama fark etmiyorlardı.

Sen ve talebelerin biliyordunuz.

Hatta manevi bir mecliste müjdesi verilmişti.

“Evet!” demişlerdi...

“Evet ümitvar olunuz, şu istikbal inkılabı içinde, en yüksek gür sada İslam'ın sadası olacaktır.”

Bundan hiç mi hiç şüpheniz yoktu.

Yine Isparta'da yapılan aramalar neticesinde üzerinde “Ramazan'a aittir.” diye yazılan bir risale bulmuşlardı.

İslam yazısını okuyamıyorlardı.

Uzun süre “Ramazan”ı aradılar.

Her tarafı didik didik aradılar.

Ve Isparta Atabey'in köylerinden Ramazan isimli bir vatandaşı yaka paça tutup, Eskişehir Hapishanesi'ne yolladılar.

Kimin ne yaptığı belli değildi.

Gariban Ramazan hapiste boş yere yatıyordu.

İki ay sonra kitabın Ramazan Efendi'ye ait olmadığını, ramazan ve orucun hikmetlerini anlatan risaleler olduğunu anladılar.

Ve Ramazan Efendi tahliye edildi.

Hapishanede Ramazan Efendi'yi teselli ederdin.

“Kardeşim Ramazan!” derdin...

“Kardeşim Ramazan hakkını helal et.”

Kader Ramazan Efendi hakkında adalet ediyor, seni tanıma bahtiyarlığına erdiriyordu.

Şu üç günlük mahkûmiyetle, ebedi mahkûmiyetten kurtuluyordu.

SİZ CENNETTE YAŞIYORSUNUZ

Isparta'daki eve o şehrin meşhur zenginlerinden Hacı Patlak gelmişti.

Maksadı seni ziyaret etmektir.

Refet Barutçu ve Hüsrev Efendi vardı senin iki yanında.

Huzur buluyordun onlarla olunca.

“Kardeşim!” diyordun...

“Benim ruhum sizinle ünsiyet etmiş, yabancı biriyle beş dakikadan fazla oturamıyorum.”

“Yaşlı bir zat, zahmet etmiş, gelsin!” dedin.

Aldılar içeri.

Ama tembih etmişlerdi yapması gerekenleri.

“Aman!” demişlerdi.

“Aman, Üstadımız rahatsız, beş dakikadan fazla görüşemiyor. Eğer sohbet ederse görüşmeye

devam et. Lakin susar, konuşmazsa müsaade iste ayrıl. Şayet ‘safa geldin’ derse bu sohbetin bittiğini

ifade eder.”

“Tamam!” dedi Hacı Patlak.

“Beş dakika değil, sadece bir dakika. Sadece elini öpeyim yeter.”

İçeri girdi büyük bir edeple.

Sen sohbet etmeye başladın.

Bir ara laf arasında; “Ben seni fakir kabul ediyorum.” demiştin.

Hikmetini sonradan anlamışlardı etrafındakiler.

O çok zengin olarak yanına gelen Hacı Patlak, çok sonraları iflas etmişti.

Vefat ettiği zaman, belediye tarafından cenazesi kaldırılacak kadar fakir u zaruret içindeydi.

Sohbetin birkaç defa bitmişti. Susuyordun. Bazen birkaç dakika bir şey konuşmadan durduğun

oluyordu. Misafirin gitmesini bekliyordun.

Hacı Patlak kalkmıyordu.

Bir ara Hacı Patlak Refet Barutçu'ya doğru bakınca, o hemen kalkması gerektiği işaretini vermişti.

Nihayet misafir kalkmıştı.

Ama dışarı çıkmak, senin huzurundan ayrılmak istemiyordu.

Müsaade isteyip ayrılırken yanında bulunan ve kendisini yolcu eden arkadaşlarına:

“Birader!” dedi.

“Birader, siz cennette yaşıyorsunuz. Onun için bu tatlı, huzurlu, lezzetli ve feyizli halden

ayrılmadım.”

DÖN KARDEŞİM, TÖVBE ET!

Yunus Çavuş, Kastamonu Kalesi'nde yangın gözetleyicisi ve Ramazan topçusu olarak bulunuyordu.

Sen ise kaleye sık sık gelir, burçların üzerine oturur eserlerini tashih ederdin.

Dua eder, ibadetle meşgul olurdun.

Kimseler rahatsız etmezdi seni.

Kaleye çıktığında “Yunus Bey karındaşım!” diye hitap ederdin Yunus Çavuş'a...

Sabahın erken saatlerinde yine çıkmıştın Kastamonu Kalesi'ne.

Şehre bakan ve altı çok derin olan bir burcun üzerine çıktın oturdu.

Çalışıyordun.

Eserlerinin tashihiyle meşguldün.

Bu sırada sabaha kadar içip sarhoş olan bir serkeş, sabahleyin kalenin altındaki yoldan geçerek malûm(hoş olmayan-uygunsuz) evlerden birine gitmek istiyordu.

Bir oyana bir bu yana sallanarak yoluna devam ederken senin hizana gelince birden yerinde çakılıp kalmış gibi durdu.

Ne bir adım ileri ne de bir adım geri atabiliyordu.

Şefkat ve merhametin galebe çalmıştı.

Selam verdin...

Adam utandı.

“Dön kardeşim!” dedin.

“Dön Kardeşim! Gitme oraya... Doğru banyoya git. Yıkan tövbe et... Namaz kıl...”

Sarhoş adam neye uğradığını şaşırılmıştı.

Gözyaşlarını tutamıyordu.

Vazgeçti gitmekten o malûm menhus yere.

Döndü evine gitti ve tövbe etti.

AKŞAM GÜNEŞİ DOĞMUŞTU

Güneş guruba yaklaşmak üzereydi.

Yetmiş yaşlarında, başında sarık, sırtında cübbe,
Emirdağ seninle şerefleniyordu.

Kartal bakışların hep ufku süzüyordu

Elinde bir seccade ve küçük bir bavul,

O da ihtimal ki, kitaplarından başka bir şey değildi.

O akşam Emirdağ'a bir nur iniyordu.

O nur senin nurundu. O nur adam da senden başkası değildi.

Hekimoğlu İsmail, "Emirdağ'da Sabah" başlığı altında yazmıştı senin Emirdağ'a girişini.

O, anlatsın istedim bu girişi...

"Emirdağ'da Güneşin devri dönmüştü..." diye başlıyordu yazısı:

"Güneşin devri dönmüştü;

Akşam adım adım yaklaşıyor, gölgeler uzuyordu.

İnsanlar kadar, hattâ 'şeyler' kadar gölge vardı. Vatanın yüzü gölgeleniyordu.

Bir zat girdi Emirdağ'a!

Yol kavşağının başında durdu.

Hep yol kavşağında değil miyiz zaten? Kârla zararın, iyi ile kötünün ve doğru ile yanlışın...

Fakat, o bildiğiniz yollardan birinin kavşağında durup, kendine benzemeyen birine ezanı sordu.

O, başını salladı: "He!" diye.

Bir kişi ezanı okumuş, binlerce kişi dinlemişti.

Ta uzaklardan akis yaptı:

- Allahu Ekber!

Herkes didiniyor; çırpınıyor, herkes bir rüya görüyordu.

Kâbus mu kâbus!...

Sonra da kibleyi sordu. Beriki kolunu uzatarak gösterdi. Şaşkındı, konuşmaya mecali yoktu.

Gelen zat kendine hiç mi hiç benzemiyordu.

Ya biz ondan değildik, ya o bizden...

Lâkin Türkçe konuşuyor ve dedeme benziyordu.

Omzundaki seccadeyi serdi yere; sermesiyle namaza başlaması bir oldu.

Dikili kaldı yanında iki jandarma neferi. Pür-silâh bekliyordlardı.

Neyi bekliyordlardı?

Sayfa sayfa, cilt cilt tarih olan şu zata mı?

O'nu mu bizden, bizi mi O'ndan koruyorlardı? Yoksa namazı süngülerin arasına mı almışlardı?

Yahut O, Emirdağ'ı yerle bir mi edecekti? Acaba jandarma neferleri neyi bekliyordu? Bilinmedi

gitti bu sır...

Birdenbire hayalim Süleymaniye 'ye kaydı.

Sinan, gökyüzünü ellere yaklaştırmak için kubbe yapmıştı.

Bu zat için yeryüzü bir cami ve bu iki jandarma neferi iki mermer sütundu.

Gökyüzü süngülerin ucunda duruyordu.

O, Emirdağ 'a gelmişti. Binlerce insan vardı, ama yine de yalnızdı.

Garipliğini namaz kılışında bile okumak mümkündü.

Belki aç karnına taş basar gibi ellerini bağrına bağlamış, yahut gömmüş, iki kat idi.

Dost bulamayınca Allah 'a iltica etmiş, sanki O 'na misafir, sanki O 'nun evindeydi.

Hürmeti bu derece dıştan okunur, bu derece hali bilinirdi.

Öyle rahat namaz kılıyordu ki, jandarmalardan birinin gölgesi üstüne düşmüştü; anlaşılan, kendini çooook emniyette hissediyordu.

Velhâsıl her şeyi ile garip bir zattı.

Adı da kendi gibiydi.

O, sanki bir İbn-i Kemal, yahut Zenbilli, yahut Ebû 's-Suud 'tu.

Bunlara «Kimdir?» deme Allah aşkına!

Ne çabuk unuttun?

Bunlar senin de, benim de dedemdi!...

Evet, evet! Diliyle, şekliyle, yazısıyla dedemiz olan bu zat, mezardan kalkmış; şimdi Emirdağ yol kavşağında namaz kılıyordu. Yanında iki jandarma vardı, ama onlar da onun torunuydu. “Evlâdım” derdi. “Kardeşim” derdi.

Kendisine kelepçe vuranları bile severdi.

İlme ve fenne o derece düşküdü ki, kelepçede sanat var diye onu da beğenirdi. Hele hapisaneler, vatanın bir parçasıydı...

Diyar diyar, sürgün gezerdi. Vatanını gezdirenlere dua eder, hidayet dilerdi.

Kısacası yazılmayan hayatı bir eserdi.

Bir Kur 'an, bir de kitab-ı kâinatı okurdu.

Başka kitap vermezlerdi. Bunları da elinden alamazlardı.

O gün Emirdağ 'da kıyamet kopmuştu. Çünkü akşam üzeri güneş doğmuştu.

İki güneşi bir arada gördü Emirdağlılar. Fakat kör olanlar gece nasıl yürürse, gündüz de öyle yürürdü...

Emirdağ 'da emir vardı.

“Güneş balçıkla sıvanacak ve minareye kılıf uydurulacaktı.”

Emirdağ 'da gönüller aydınlandı.

İnsanlar, hatta her şey sıcak sıcak, cana yakın oldu. Her şey erimiş kardeş kardeş birbirine sarılmıştı:

Emirdağ'a güneş doğmuştu....

Emirdağ'dan yüzlerce kilometre uzaktayım.

Fakat bir sıcaklık var içimde...

Dün bir Emirdağlı gördüm, yanıyordu...

"Battı mı dedim, O güneş?"

Kalbini gösterdi, gözlerim kamaştı, bakamadım.

Herkes ayna olmuş, her aynada o güneş parlıyordu.

Işığa düşman olan aydınlar, o aynaları kırdılar. Yine de her bir ayna parçasında bir güneş görüldü." (Emirdağ'da Sabah, Hekimoğlu İsmail, Yeni Asya, 10 Mart 1972)

MUHAFAZA ALTINDAYDIN

Eskişehir Hapishanesi'ndeydin.

Dışarıdakilere göre mahpus,

İçeridekilere göre imamdın.

Sen girmeden önce taş ve beton yığını olan zindanlar,

Sen girdikten sonra Medrese-i Yusufiye oluvermişti birden.

Eskişehir Hapishanesi'ndeydin,

“Tifo aşısı yapıyoruz” dediler sana, haince gülerek.

Oysa zehir şırınga ediyorlardı sol göğüs altından defaatle.

Vücut zehri tecrit etmişti.

Almamış içeri, toplanmıştı deri altında bir noktada.

Sertleşti yavaş yavaş göğüs altında bir bölüm.

Zehir yavaş yavaş balmumu şeklini almıştı.

Ve bir gün kopuverdi vücudundan bir parça.

Aldın sakladın, sana deva diye verilen zehri.

Tam da uyuyordu göğüs altındaki çukura elindeki parça.

Halbuki deri altına verilen her şey kana karışırdı.

Korumuştu seni, kainatı yaratan Yüceler Yücesi, Rahman ve Rahim olan.

Oysa sen muhafaza altındaydın, bunu bilmiyorlardı,

Bilmeyeceklerdi de içini kin, gözünü kan bürümüş köhne ruhlar.

KUVVET VAR İSTİMAL ETMEK YOK

Bir Pazar günüydü.

Emirdağ'da Nurları yazıyor, Nurları yayıyordun dünyanın her tarafına.

Pazar günleri tashih edeceğin kitapları alıp kırlara gitmeyi âdet edinmiştin.

Yine böyle bir Pazar günü kırlarda okuyor ve tashih ediyordun Nurları.

Kaymakamın emriyle, Başçavuş Ziya, iki jandarma ve Bekçi Halil senin peşinden kırlara gelmiş,
huzurunu bozmak istemişlerdi.

Başındaki sarığa el uzatmışlardı.

O sarık ki uğruna başını koyduğun kutsal emanet.

Hiddetlendin, üzüldün.

Bu sırada Eskişehir'den Binbaşı Reşat Bey ise seni ziyarete gelmişti.

Oturdunuz, sohbet ettiniz.

Geçmiş hatıralardan bahsettin uzun uzun.

Sonra bir ders yaptın nur deryasından.

Ve başucunda duran Kur'an-ı Kerim'i gösterdin heyecanla,

Sesin titriyordu.

Kalbin çarpıyordu.

Sarığına el uzatılmasına tahammül edememiştin.

“Bak Kardeşim Reşat Bey!” dedin...

“Kardeşim Reşat Bey! Şu Kur'an hakkı için; “Şu, Üstadım İmam-ı Ali' (r.a.) nin Celcelutiyesi'dir.

Ben bunu otuz senedir vird edinmişim, okuyorum. Daimi bir virdimdir.”

Aniden açtın Celcelutiye'nin bir sayfasını,

Bakışların keskinleşti, kaşların çatıldı.

“Fakat şu iki satır, var ya!” diye devam ettin.

“Bu iki satırı hiç okumamışım. Diyeceksiniz ki: Üstadım, senelerdir bunu okuyorsun da, bu iki

satırı niçin okumuyorsun? Üstadım İmam-ı Ali (r.a.) burada buyuruyor ki: “Ya Said, sen bunaldığın zaman bu iki satırı oku!

Cenab-ı Hak ifritlerden sana iki hadim gönderecek! Tabi ben de bunu, hiddetli zamanımda okuyacağım. Karşıma geldiği ve “Emret!” dedikleri zaman emredeceğim...

Bizim vazifemiz hizmettir. İhlâsla vazifemize devam etmektir. Ben bunu okumamışım ve okumuyorum. Yoksa bu zalimlerin bin tanesinin canını cehenneme bir günde gönderirim. Hiç bir talebemin de elini kana bulamam.

Kuvvet var, istimal etmek (kullanmak) yok.” dedin tekrarlar,

“Kuvvet var, istimal etmek yok.”

Şefkat ve merhametin ağır basmıştı ey Şefik Üstadım!

Dua ettin imanlarının kurtulması için.

Dua ettin nesl-i âtinin selameti için...

Sen geleceğın kutlu nur hadimleri Hamzalar, İbrahimler, Yunuslar, Aliler... için;

Hep dua ederdin, yolu nurlu, gönlü nurlu nur abidesi.

YİRMİ EVLİYAYA DEĞİŞMEM

Bin dokuz yüz elli dört yılıydı.

Demirci Salih Efendi, Çilingir Ali ve Şakir Çağlar ile birlikte Barla'ya gidecektiniz.

Bir de Demirci Salih Efendi'nin iki yaşlarındaki küçük Said'i.

Etrafindakiler, seninle beraber yolculuk yapmak ve arkanda huşu içinde namaz kılmak için can atıyorlardı.

Nasıl atmasınlar ki,

Senin olduğun her yerde maddi-manevi bereket,

Senin olduğun her yerde gönül huzuru, göz aydınlığı vardı.

Arzun, arabayla gitmekti, lakin vasıta bulunamayınca motorla gölden gitmeye karar verdiler.

O gün sanki gelecek bela ve musibetleri hissetmişçesine Cevşen ve Şah-ı Nakşibendi'nin dualarını mütemadiyen okuyordun.

Ellerini açmıştın semaya ve Yüce Yaratıcı'ya sığınmıştın.

Henüz yola çikalı yarım saat olmamıştı ki, bir fırtına koptu gölün tam ortasından.

Büyük dalgalar, içinde bulunduğunuz küçük motorla adeta oynuyordu.

Bir o yana bir bu yana sallanıyordu motor.

Bir havaya, bir dibe doğru inip çıkan, her an batma tehlikesi içinde, şiddetli yağmur ve dalgalardan sıırılsıklam olmuşunuz.

Ölümle burun buruna gelmiş, korku ve heyecan içinde tir tir titriyordu etrafindakiler.

Sen ise asrın vekili, sen Sahib'üz-zaman, bela zindanlarında sefa bahçelerini seyreden Ulu Sultan!

Sen ise gayet rahat ve fütursuz, dualarını okumaya devam ediyordun.

Gönüllü ve ısrarlı Barla yolcuları yağmur ve dalgalardan sıırılsıklam olurken, rahmet-i İlâhî senin üzerine tek damla yağmur ve su düşürmemişti.

Herkes bağılıyor, tekbir ve salâvat getiriyordu.

Korkudan benizleri atmış, soğuktan ise tir tir titiyorlardı.

Demirci Salih Efendi, kendi mahallî Eğridir şivesiyle gayet safiyane şunları ifade ediyordu daha sonraları:

“Başımız adam akıllı tuttu. Kımıldayacak halimiz yok, tahammülümüz kalmadı. Başımı kaldıracak takatim yok. Hafiften Üstad'a bakıyorum; içimden Üstad nasıl olsa kurtulur, ama biz denizin dibine gideceğiz, diyorum. Kavisli bir sahile yanaştık... Liman... Bedre iskelesine motor kendini atınca derinden derine nefes alıp, şükretmeye başladık.”

Sağ salim sahile çıkınca ihtiyar bir kadının kulübesine sığınmıştınız.

İhtiyar kadın, seni görünce sevincini ifade etmekte zorlanıyordu.

“Allah'ım!” diyordu. “Şükürler olsun, nerelerden gönderdin sen bunları?”

Demirci Salih ise başımızdan geçenleri bir bir anlatmıştı ihtiyar kadına.

Yağmurun ve fırtınanın seni ıslatmadığını da söylemekte gecikmemişti hiç gerek yokken.

Çay içecektiniz.

“Ben yaparım!” dedi Demirci Salih ve hemen hazırlıklara başladı.

Lakin kulübedeki çalılıarı tutuşturdu yanlışlıkla.

Herkes panikledi,

Şakir Çağlar benim heybem diye heybesini kurtarmaya çalışırken, ihtiyar kadın ‘Burada üç yüz liralık eşya var.’ diye bağıyordu. Testideki suyla söndürmüştünüz olabilecek büyük bir yangını.

“La havle...” çekiyordu dudakların hızlıca.

Sabrını iyice zorlamıştı Demirci Salih.

Bardağı taşırılmıştı.

Bir arslan gibi kükredin.

Çağırdın yanına ve yüzüne bir tane tokat aşkettin.

Tokadı yiyen Salih Efendi şaşırılmıştı.

“Aman Allah’ım ben ne yaptım?” dedi büyük bir pişmanlıkla.

Nihayet kendine geldi.

Daha sonra kendisi:

“Üstad bir vurdu, bir vurdu ki barut gibi yaktı.” diyordu.

“Üstad ‘Orada öyle ettin, burada da böyle ettin...’ dedi ve tokadı yiyince aklım başıma geldi. Üstad

‘kalk’ dedi ‘namaz kılalım’ kalktık göl kıyısında namaz kıldık...”

Yıl ‘bin dokuz yüz elli dört’ tü,

Aylardan Temmuz.

Taleben Konyalı Halıcı Sabri’nin büyük oğlu Ömer askerdi.

Ömer askeriyede civan gibi bir subaydı.

Ömer, İstanbul’dan Balıkesir’e askeri bir jet uçakla gece uçuşu yaparken Manyas Gölü kenarına

düşerek şehadet mertebesine ulaşmıştı.

Uçak kazasını duyunca bir an yerinden kımıldayamadın.

Gözlerin nemlendi, bakışların donuklaştı.

Dilinde dua vardı.

“Ömer!” diyordun...

“Ömer benim yerime şehid oldu”

“Ömer’i tanıyor musunuz? Ben Ömer’i yirmi evliyaya değişmem!” diyordun sessizce.

ALLI TURNAM

Eskişehir hapishanesindeydiniz,

Mahkumlar, geceleri pislikten, tahta kurularından, hamam böceklerinden uyuyamıyorlardı.

Sen ise çok uyumazdın zaten geceleri.

Dua eder, ibadetle meşgul olurdun her an.

“Vardığımız ellere,

Şu safalı güllere,

Eskişehir hapsinde,

Tahta kurlarından,

Uyku tutmaz kimseyi

Döndük bülbüllere.” derdi mahkumlardan ismi Mehmet, nam-ı diğer Muhammed olan.

Kaside ve ilahi söylerdi sıkıldıkça, gerçekten de kaside ve na't-ı şerif bülbülüydü Mehmet Gülırmak.

“Muhammed, yavrum!” dedin o berrak ve şefkatli sesinle.

“Haydi, bir na't-ı şerif söyle de dinleyelim!”

“Söylerim Efendim!” dedi Muhammed (Mehmet), fırladı yerinden.

Kekeledi, bir şeyler söyler gibi yaptı, sonra sustu.

Garip şeyler oluyordu.

Bildiği bütün na't-ı şerifleri, kasideleri unutmuştu sanki.

Hiçbirini hatırlayamıyor, ağzını açınca, “Turnam,” diyor başka bir şey demiyordu.

“Eyvah!” dedi içinden. “Bildiğim bütün na't-ı şerifleri unuttum. Koskoca evliyanın yanında da türkü söylemek olmaz ki!”

Mehmet Gülırmak, utana sıkıla;

“Allı turnam bizim ele varırsan

Şeker söyle, kaymak söyle, bal söyle...” diyordu.

Bir beyiti bitince, “Fesübhanallah Muhammed, sen ne yapıyorsun? Bu, avam kısmının türküsü.” diye ikaz etmiştin.

Biliyordu Mehmet (Muhammed), biliyordu bunun türkü olduğunu; ama elinden bir şey gelmiyordu.

“Olsun!” dedi Mehmet.

“Ne olursa olsun Efendim, neyse cezam çekeceğim. Bunu illa çağıracağım!”

“Fesübhanallah!” dedin hızlı hızlı, “Fesübhanallah!”

Mehmet hem turnam türküsünü söylüyor hem de korkuyordu hiddetlenmeden.

Seni kızdırmak, seni küstürmek istemiyordu; ama kendisine de hâkim olamıyordu.

“Fesübhanallah, hiç böyle başıma gelmedi.” diyordun sık sık.

Bir yandan da Mehmed'in yanık sesi geliyordu kulaklarına:

“Allı turnam bizim ele varırsan

Şeker söyle, kaymak söyle, bal söyle

Eğer bizi sual eden olursa

Boynu bükük, benzi soluk yar söyle

Ah gülüm gülüm, kırıldı kolum,

Tutmuyor elim, turnalar hey

Allı turnam ne gezersin havada

Kanadım kırıldı kaldım burada

Ne onmamış bir kulmuşum dünyada

Akşam oldu allı turnam dön geri”

Ve nihayet türkü bitti.

Mehmet korkudan tir tir titriyordu.

Bir sana bakıyor, bir yere bakıyordu.

Bir an gülümsedin. Mehmet rahatlar gibi oldu.

“Muhammed yavrum, bana hakkını helal et!” dedin.

“Ne hakkı bu Üstadım? Yerden göğe kadar helal olsun!” dedi Mehmet.

Şaşırılmış, heyecanlanmıştı.

Hiddetlenmeni, kızmanı beklerken, sen “Hakkını helal et!” diyordun.

“Muhammed!” dedin.

“Muhammed, sen bu türküyü söylerken, öyle bir ilham geldi ki, ‘Sakın çocuğa dokunma, biz ona na’-t-ı şerif sevabı yazıyoruz; ne çağırırsa çağırsın.’ dendi.

Muhammed, şaşırttın sen beni.”

BEN BALONCU DEĞİLİM

Kemal Taner, stajyer avukattı.

Gerek mahkemeye, gerekse hapishaneye rahatlıkla girip çıkabiliyordu.

Sen ise Eskişehir Hapishanesi'ni Medrese-i Yusufiye'ye çeviriyordun.

Etrafindakilere nur saçıyor, en azılı katilleri bile karıncayı incitemeyecek bir ruh haletine büründürüyordun.

Zindanlar olmuştu sana bir gülistan,

Oradan görüyordun ebediyetlerin nurlu ufuklarını.

İdam sehpaları, birer vaiz ve irşat kürsüsü olmuştu.

Sen ise hapishanelerdeki his mahkumlarının tabibi,

Maneviyat mahkumlarının imamı,

Fikir mahkumlarının hocası olmuşsun engin şefkat ve ilminle.

Kemal Taner, yanına geldi seni ziyarete.

Namazı yeni kılmış, tesbih çekiyordun.

Yanına yaklaştı, elini öptü.

Gözlerinin içine baktı.

Gözlerinde şimşekler çakıyor,

Bakışlarında alevler oynaşyordu.

Tereddüt etti. "Söylesem mi, söylemesem mi acaba?" diye düşündü bir an.

Sonra tüm cesaretini toplayarak:

"Efendim!" dedi.

"Efendim, size birçok keramet gösterir, diyorlar. Halbuki ben sizden herhangi bir harika hal ve vaziyet görmedim. Eğer böyle bir şey gösteriyorsanız, bana da gösterin, meselâ şu elinizdeki tesbih kendi kendine yürüsün."

Tebessüm ettin tüm enginliğinle.

"Bak kardeşim!" dedin.

"Sana temsili bir hikayecik anlatayım."

"Bir adamın çok sevdiği, sevimli, sevgili bir tek oğlu varmış. Adam bu kıymetli yavrusuna, çok değerli bir hediye almak için, kuyumcu dükkânına götürmüş. Çok çeşitli elmas ve mücevherattan hangisini beğenir ve isterse oğluna alacaktı."

Mücevherat dükkânında, kuyumcu adam, dükkânı süslemek için; tavana, çok çeşitli renklerde, kırmızı, yeşil, mavi, mor, pembe, sarı her renkte büyük balonlar asmış. Çocuk dükkâna girince mütemadiyen tavandaki balonlara bakarak, 'Baba ben bu balonlardan isterim.' diye tutturmuş, başlamış ağlamaya. Adam, "Oğlum, ben sana çok pahalı ve kıymetli, elmas, mücevher alacağım" diyormuş, Çocuk ise, 'Ben balon isterim' diye ağlayıp duruyormuş."

Sonra ayağa kalktın.

Kemal Taner'e Şefkatli gözlerle bir kez daha baktın.

"Kardeşim," dedin...

"Kardeşim, ben Kur'an'ın elmas ve mücevherat dükkânının bekçisiyim, dellalıyım. Ben baloncu değilim. Benim dükkânımda, benim pazarımda, Kur'an'ın ebedi ve ölümsüz elmasları var. Ben bunlarla meşgulüm. Ben Kur'an nurunu ilân ediyorum, balonculuk yapmıyorum."

BEN BİR HİÇİM

Ankara'ya geliyordun,

Gölbaşı mevkiinde karşıladı seni seven ve sana hizmet eden yiğitlerin.

Gece olunca bir buçuk saat istirahate çekilmiştin.

Zira daha fazlası sana zül gelirdi.

Geceleri Rabbinle buluşma anındı.

Seccaden gözyaşlarına doyamıyordun.

Sabah olunca talebelerinden Hasan Okur da seni ziyarete gelmişti.

Elini öptüler ve hayır dua istediler.

“Efendim!” dediler yanındaki kahramanlar,

“Efendim, bu kardeşimiz ve arkadaşları Nevşehir'e ‘dershane-i Nuriye’ açmışlar.”

Tebessüm ettin.

“Şükürler olsun Ya Rabbi!” dedin doya doya.

Sonra sağ elinin şahadet parmağını Hasan Okur'a uzatarak.

“Kardeşim, senin bana karşı çok fazla hüsn-ü zammın var.” dedin.

Ellerinle cübbenin sağlı sollu iki yakasını tutarak, arka topuklarını kaldırıp parmaklarının ucuna bastın.

Sonra tekrar düz bastın yere.

Hem sevincinden çırpınıyor hem de:

“İşte bak!” diyordun...

“İşte bak, ben bir hiçim. Nazarlarınızı Risale-i Nur'a çevirin.”

“Bana bağlanmayınız. Risale-i Nur'a bağlanınız. Ben âciz bir insanım, kusurlarım var. Risale-i Nur, Kur'an'ın malıdır, ona bağlıdır. O size yeter. Ben de sizin gibi bir ferdim. Beni büyük bir zattır diye tanımayınız. Risale-i Nur'da konuşan delil ve bürhan, hakikattir.”

Zaten bir defasında da; “Risale-i Nur benim şahsî malım değildir.” demiştin.

“Risale-i Nurlar, Kur'an-ı Hakim'in bu zamanda tereşşuh eden bîr mu'cize-i mâneviyesidir. Benim hissem yalnız şiddeti ihtiyacımla talep ve duadır. Ben 70 sene evvel Van'da Tahir Paşa'nın konağında iken bir gazetede Âlem-i İslam'a dair şöyle bir havadis okumuştum: ‘Ecnebilere bir müstemlekât nâzırı kendi millet meclislerinde, ‘Kur'an onların elinde kaldıkça biz onlara hakikî hâkim olamayız. Ne yapıp ne edip, bu Kur'an'ı sükût ettirmeliyiz veyahut Müslümanları bundan soğutmalıyız.’ demiş. Bu ve emsali haberler benim ruhumda şiddetli bir tesir husule getirmiş ki, bütün ruhumla azmettim, dedim: “Yârabbî! Sen inayet ver. Ben bu Kur'an'ın ulviyetini isbat ve ilân edeyim. Tâ Kur'an aleyhinde çeşitli telâkkiler izale olsun.”

Duruyor duruyor, “Ben bir hiçim kardeşim!” diyordun.

Sonra bir elini Hasan Okur'un omzuna, diğer elini mühendis Kemal Ural'ın yüzüne koydun.

“Günde en az bir sahife Risale-i Nur okuyarak âlem-i İslam'da hasıl olan şirk-i maneviye

sevabına dahil olmalı.” diye nasihat ettin.

“İslam’da hasıl olan şirket-i maneviye sevabına dahil olmalı...”

KAYBOLAN ÇORAPLAR

Kastamonu'daydın,

Kaybolan çoraplarını arıyordun, ama bir türlü bulamıyordun.

O sırada Çaycı Emin, seni ziyarete gelmişti.

Beraber aradınız. Ama bulamıyordunuz.

“Kardeşim!” dedin Çaycı Emin’e dönerek.

“Ben çoraplarımı her yerde aradım.”

Durdun bir müddet.

Gülerek: “Hatta, kibrit kutusunun içini bile aradım! Bazı meczup evliyalar var. Bana yardım edecekleri yerde benimle eğleniyorlar. Halbuki bu ızdırapların, bu şiddetli takiplerin altında bana yardım etmeleri lazımken, bana yardım etmiyorlar. Bilakis, böyle mâniler çıkararak benimle eğleniyorlar.”

Sonra tekrar gülümsedin. “Eğer beş yüz banknot (lira) tazminat vermezlerse kabul etmem.” dedin.

Sonra yavaşça kalktın yerinden.

Abdest alıp namaza durdun.

Ve ardından dua...dua...

Vazgeçilmez sevdandı dua senin.

Uzun uzun dua ettin.

Bir ara soba deliğine çevirdin gözlerini.

Çorapların ucu oradan sarkıyordu.

Fareler almışlar, çorabı sobanın içinden götürmüşler, baca deliğine bırakmışlardı.

“Vardır bir hikmet-i İlahi” dedin kendi kendine.

Ayağa kalktın aldın çoraplarını.

O an hatırladın.

Bir zamanlar Risale-i Nur'un bazı parçalarını soba deliğine saklamıştın bulamasınlar diye.

Ama hatırlıktan çıkmıştı uzun zaman önce.

Aldınız oradan Nur'un parçalarını,

Götürdünüz, sakladınız daha emin yerlere.

Çok vakit geçmemişti ki aradan, polisler, jandarmalar geldiler.

Didik didik aradılar her yeri.

Ama ne Risaleleri bulabildiler, ne de asayiş ihlal edecek bir şey.

KAMBUR, BENMİ HAKLIYIM YOKSA SEN Mİ?

Çaycı Emin gelir, sabahları sobanı yakar, hizmetini yapardı.

Mevsim kıştı ve çok soğuk bir gündü.

Gökyüzünde ay vardı.

Emin, her zamankinden iki saat kadar önce gelmişti yanına.

Seccadenin üzerindeydin.

İbadet ediyor, inim inim inliyordun.

Mum ışığında, seherin soğuşunda, hazin bir sesle dua ediyordun.

İçin için yalvarıyordun Rabbine.

Çaycı Emin, tam bir buçuk saat ayakta bekledi senin bu mahzun halini seyrederken.

Titreyerek, ürpererek seyretti bu uhrevi anı.

Ve uzaklardan ezan sesi duyuldu.

İçiniz yanıyordu.

“Allahu Ekber!” sadası yerine, “Tanrı Uludur!” diye bağırıyordu imamlar.

Yerinden kalkmadan arkana döndün ve biraz da hiddetlenerek:

“Emin!” dedin...

“Emin, sen çok büyük bir hata ettin!

Kasem ederim. Yemin ederim ki, benim bir vaktim vardır. O vakitte melaike de gelse kati bir surette kabul etmem. Sen çok yanlış ettin. Bir daha böyle hareket etme. Bu kadar erken gelme. Ezan okunmayınca gelme!”

Emin, mahcup, Emin üzgün.

Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Efendim affet!” dedi.

“Kusura bakma! Ay ışığı dolayısıyla vakti bilemedim. Erken gelmişim. Bir daha ezandan önce gelmem!”

Ve bir daha erken gelmemeye özen göstermişti.

Yine bir gün beraber ikindi namazını kılıyordunuz.

Namaz bitmiş, ardından tesbihat yapıyordunuz.

Çaycı Emin kulaklarına inanamıyordu.

Odada ikinizden başka kimse yoktu, ama sen birine sesleniyordun:

“Kambur, ben mi haklıyım yoksa sen mi haklısın?” diyordun gülerek.

Çaycı Emin’in hayretler içerisinde kalarak şaşırıldığını görünce ona izah etmiştin.

“Bak, kardeşim Emin!” dedin.

“Onuncu Söz, haşir ve ahiret hakkındadır. Ben o eseri bir vakitler Barla’da yazıyordum (1926

senesi).

Baktım o günlerde bir İslâm düşmanı, ıslahı gayr-i-kabil...

Arefeye birkaç gün vardı.

Ben beddua ettim.

Benim bedduama karşılık bütün Hicaz velileri ve Hicaz'daki Kutb-u A'zam, onun ıslahı için dua ediyorlardı.

Benim bedduam ferdî kaldığı için iade edildi. Aradan uzun seneler geçti. Baktım, bu sene bana nihayet hak verdiler.

Ben halbuki bunun ıslahının gayr-i kabil olduğunu biliyordum. Onlar nihayet bu sene başladılar beddua etmeye.

Emin Efendi, benim konuştuğum Kutb-u A'zam'dır; Mekke-i Mükerreme'dedir. Bütün Hicaz'la birlikte beddua etmeye başladı. Bana hak verdi. Ben de ona hitap ettim.”

Çaycı Emin'in hayretleri artıyordu.

“Ya Rabbi!” dedi kendi kendine,

“Benim gibi âciz birini kimlere hizmet ettiriyorsun. Şükürler olsun sana.”

BİRİ BENİM EVRADIMI TAMAMLADI

Zaman zaman çok şiddetli hastalanırdın.

Vücuduna verdikleri zehirden midir nedir, ateşler içinde yanardın.

Ne zaman zehirleseler aynı hal olurdu. Ateşler içinde yanar, yerinden kalkamaz olurdun.

Sabahleyin bir elma vermişlerdi sana içi zehirle dolu.

Yine hastalanmış, yine ateşler içinde yanıyordun.

Biraz yatağa uzanmış, hastalığın şiddetinden olsa gerek bayılmıştın.

Yanında Çaycı Emin'le Mehmet Feyzi kalıyor ve hizmetini yapıyorlardı.

Senin uzandığını görünce onlar da biraz dinlenmek kastıyla bir köşeye kıvrılmış ve uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorlardı.

Birden bir ses duydular.

Bir mırıltı geliyordu evin içerisinden.

Bir dua, bir münacat ve niyaz sesleri kaplamıştı her yanı.

Emin şaşırıldı.

“Feyzi ağabey!” dedi.

“Üstad uyuyor bunu okuyan kim acaba?”

Feyzi, “Sus! Sakın sesini çıkarma!” diye işaret etti Emin'e.

Sabah'a bir saat kalmıştı.

Uyandın. Kalktın ve abdest alıp seccadenin başına geçtin.

Dua, ibadet, cevşen ve Kur'an...

Seccadenin başına geçince gönlün gül, dilin bülbül oluyordu.

Seni hayretler içinde seyreden Emin'le, Feyzi'ye döndün:

“Ben Cenab-ı Hakk'a şükrediyorum.” dedin.

“Ben bu gece evradımı, vird ve dualarımı tamamlayamamıştım. Birisi benim evradımı tamamladı.”

SANKİ KELEPÇE YOKTU

Yer Denizli Hapishanesi.

Nur'a gönül veren erlerin toplandığı medrese.

Karanlık zindanların aydınlandığı, Nur'la, Kur'an'la, İslam'la buluştuğu yerler.

Kapatıldığın hücreleri, atıldığın zindanları aydınlatmıştın bir bir.

Hapishaneye Medrese-i Yusufiye derdin hep, bunca eza ve cefaya rağmen.

Medrese-i Yusufiye...

Yani Yusuf'un (a.s.) medresesi.

Masum Nebi, Hz. Yusuf, gül yüzlü Yusuf (a.s.),

Tam yedi yıl yatmıştı da suçsuz yere, etrafındakileri aydınlatmıştı ışığıyla.

Medrese-i Yusufiye oluyordu senin de girdiğin her zindan.

Buraya seninle beraber girenler cahil olarak giriyor, alim olarak çıkıyorlardı bir bir.

İman dersi, irfan dersi, Kur'an dersi...

Derslerin en yücesi, müfredatın en ulvisi gerçekleşiyordu burada.

Seni tanıyanlar, nura erenler bırakmak istemiyorlardı, seninle kalmanın yollarını arıyorlardı.

Ve mahkemeye gidiyordunuz sıra sıra.

İkişe ikişer götürüyorlardı ellerinizde kelepçe.

Mahkemeye gidiş ve gelişlerde eller kelepçeliydi.

Mahkemeye gidiş ve gelişlerde suçlu muamelesi yapılıyordu.

Yanında Mehmet Feyzi vardı ve sizi beraber kelepçelemişlerdi.

Bir kabristanın yanından geçiyordunuz.

Bir an durdun, "Fatiha!" dedin ve başladın okumaya.

Zaten her an dua ediyordun.

Senin boş durduğunu gören olmamıştı hiç.

Ellerinizdeki kelepçe, zincirli ve asma kilitliydi.

Fatiha'yı okuduktan sonra ellerini yüzüne sürdün.

Ama elleriniz beraber bağlı olduğu halde, Mehmet Feyzi'nin elleri hiç kıınıldamamıştı.

Allah kelepçeleri yok saydırmıştı.

Sanki kelepçe yoktu ellerinde.

Sanki serbestti.

MUKADDES BELDEDE KILINAN NAMAZ

Bir Kurban Bayramı günüydü...

Bayram namazını herkes senin kıldırmanı bekliyordu.

Bir müddet beklediler, ama sen yoktun.

Talebelerin namazı kıldıktan sonra senin evine geldiler ve uzun uzun kapını çaldılar.

Bir türlü açmıyordun kapıyı.

Telaşlandılar, heyecanlandılar.

Tekrar tekrar çaldılar kapının tokmağını.

Evde olmadığını kanaatine vardılar.

Ama bir türlü de ayrılamıyorlardı kapının önünden.

Neredeyse gelir diye bir müddet beklediler.

Çok geçmemişti ki kapıyı açtın.

“Buyurun evladım, sizi çok mu beklettim?” dedin gönüllerini alırcasına.

“Sizi çok mu beklettim evladım?”

Üzerinde müthiş bir yorgunluk vardı.

Alnında bulgur bulgur ter.

Sanki uzun bir yolculuktan gelmiş gibiydin.

Başka diyarlardan, başka memleketlerden.

Öyleydi zaten, bunu herkes anlamıştı.

Bayram namazını mukaddes beldede kılmıştın, mukaddes insanlarla beraber.

Hatta bir keresinde Afyon hapishanesinde kalırken talebelerinden Hasan Akyol şöyle demişti:

“Ben Bediüzzaman’ın ayakkabılarını silerdim.

Akşamları elime alıp tozunu temizlerdim. Ama sabah olunca ayakkabıları yine tozlu bulurdum.

Bu her zaman böyle olurdu.

Akşama silerdim, velakin sabaha yine tozlu bulurdum.

Herhalde Üstad, geceleri gezip geliyordu.”

Kudret-i Sonsuz’a hakiki kul olana, dünyada engel ne ola ki?

ELLERİNİ SÜRMESİNLER

Emirdağ'da iken yemeklerini Mehmet Çalışkan'ın zevcesi yapardı.

Afyon hapsine kadar tam dört sene yemekler evden geldi gitti.

Sonrasında ise talebelerin devraldı bu görevi.

Umumiyetle mevsim yiyeceklerini tercih ediyordun.

Kimi zaman, patlıcan, kimi zaman karnıyarık, kimi zaman bamya, kimi zaman da dolma, tatlı gibi evde pişen normal yemekleri tercih ederdin.

Kimi zaman da sadece çorba gibi dış gerektirmeyecek yemekleri seçerdin.

Mehmet Çalışkan'ın evinde yapılan yemekler bir sepetle dükkana getirilir, oradan da sana ulaştırılırdı.

“Hemşirem yemek yaparken sen de yanında bulun!” derdin Mehmet Çalışkan'a... “Dükkana getir, ben oradan aldırırım.”

İhtimal ki zehirlenme olmasın diye tedbir yapardın.

Kızartma yemezdin ve mümkün olduğunca az yemek yerdin.

Yemek tabakları tekrar dükkana geldiğinde içerisinden hep bir yirmi beş kuruş çıkardı.

Karşılıksız hiçbir şey almamıştın.

Ne yedin ne içtiysen ücretini ödemiştin.

Talebelerin dahi olsa kimseye minnet altında kalamazdın.

Mehmet Çalışkan da senin verdiği paraları almamazlık edemezdi.

Aldı verdiği paraları, aldı; ama bir kenara koydu biriktirdi ve dükkanına gelip giden talebelere verdi.

Mehmet Çalışkan'ın ceylan gibi bir oğlu vardı, adı da Ceylan!

“Ceylan'ı dünyaya vermeyeceğim!” derdin...

“O, dünyalık değil, ahiretliktir.”

Adı gibi kendi de ceylandı.

Ceylan'ın babası, onu üniversitede okutmak istiyordu.

Ziyaretine gelmişti elinden tutarak Ceylan'ın.

Fikrini almak istiyordu. Sen ne dersen onu yapacaktı.

“Bak kardeşim!” demiştin Ceylan'ın babasına.

“Bak kardeşim! Benim evladım yok. Bu oğlunu bana ver. Benden hem iman dersi alsın hem de bana hizmet etsin.”

“Olur!” dedi kahraman baba.

“Emrin olur Üstadım!”

Sana başkaları yemek getirince kabul etmiyordun.

Durumunun ve bünyenin hassasiyeti buna izin vermiyordu.

“Kusura bakmayın!” diyordun.

“Kusura bakmayın! Ceylan’ın validesinin yemeği, benim validemin yemeği gibi geliyor bana. Sizinkileri yiyemiyorum.”

Çamaşırlarını da bir dönem Ceylan’ın validesi yıkamıştı.

Temizliğe çok önem verirdin.

Yıkanmak için gelen çamaşırların kirliliği hiç belli olmazdı.

Terin misk gibi kokar, çamaşırların temizlerden ayırt edilemezdi.

“Aman!” derdin. “Yıkama işi bittikten sonra çamaşırların üzerine su döksünler. Su döküldükten sonra da sakın ellerini sürmesinler.”

KAPILAR KENDİ KİLİTLENDİ

Kastamonu'ya sürgün gelmiştin.

Karakolda merdiven altında bir yerde tutuluyordun.

Geceleri çok soğuk oluyordu.

Kaldığın yerin kapısında ise büyükçe bir kilit vardı.

Sinoplu bir polis memuru nöbet tutuyordu kapıda.

Ne içeri birini alıyor, ne de çıkmaya müsaade ediyordu.

“Aman!” dediler amirleri Sinoplu polise.

“Aman! Bunu zehirle, öldür. Ne yaparsan yap!” ve çıkıp gittiler evlerine.

Nöbet tutan polisin kalbinde ise sana karşı bir hürmet ve saygı hissi vardı.

Orada kaldığın ilk hafta içerisinde bir gün sabaha karşı seni kontrole gelmişti..

“O da ne?” gözlerine inanamıyordu.

Kocaman alman kilidi sökülmüş, demir parmaklıklı dış kapı ise sonuna kadar açıktı.

Hemen içeriye koştu, yatağın sıcaktı. Ama sen yoktun içinde.

Korktu.

“Ben ne yaparım şimdi?” diye geçirdi içinden.

“Amirlerime ne hesap veririm, ne söylerim?”

Çok sürmedi, korkusu şaşkınlığa dönüşüverdi birden.

Elinde ibrik girmiştin içeriye.

Abdest almış geliyordun sabah namazı için.

Sinoplu polisin kalbi kabına sığmıyordu.

Elini göğsüne koydun;

“Korkma Mehmet!” dedin...

“Korkma Mehmet! Bu zalimler ne sana ne bana dokunamayacaklar!”

Mehmet tir tir titriyordu.

Kısa bir müddet sonra

Kapılar kendiliğinden kapandı. Kilitler kitlendi.

Ama Mehmet o olaydan sonra aynı Mehmet olmadı.

KİM GÖRMÜŞ MECNUN'UN LEYLA'YI BIRAKTIĞINI

Namaz dinin direği,

Namaz gözünün nuruydu.

Onunla varıyordun Yüce Dergah'a!

Onunla doluyor, onunla çıkıyordun kutlu miraca!

Afyon'da Hapishanesin'deydin bir Cuma vakti.

Dedin, "Müsaade edin, varayım Rabbimin huzuruna!"

"Olmaz!" dediler, "Sana izin yok! Dışarı çıkamazsın."

"Peki!" dedin "Siz bilirsiniz!"

"Dünyada en acı şey sorsalar nedir?"

Hiç düşünmeden de ki; esarettir.

Dünyada en tatlı şeyi sorsalar

Düşünmeden söyle hakimiyettir." (A.R. Saraçoğlu)

Demişti şair, en güzel cümlelerle.

Onlar bilmiyorlardı ki senin sadece bedenin esirdi.

Ruhun hür, gönlün yücelerdeydi.

Yoktu ki dünyada acılara batmamış bir aşk.

Küçük acılar vardı senin de hayatında, seni esir eden.

"Peki!" dedin, "Siz bilirsiniz!"

Cuma vakti geldiğinde gardiyanlar koğuştta seni görememişlerdi.

Telaşlandılar, sağa sola koşturdular.

Şehirdeki tüm camilere baktılar birer birer.

Tüm camiler didik didik arandı.

Muhtelif camilere giden polisler, seni aynı anda İmarat, Otpazarı ve Mısırlı camileri gibi daha pek çok camide namaz kılariken görmüşlerdi.

Fakat namaz çıkışında bir türlü bulamamışlardı.

Koşa koşa geldiler hapishaneye,

"Hiç bilmem gönlümün bu sevdadan bıktığını,

Yer yer bükülmüş olsa da irademin kaddi;

Kim görmüş Mecnun'un Leyla'yı bıraktığını,

Hep bu oldu dünyada düşüncemin serhaddi!" (M. F. Gülen)

Hapishanede ellerin yüzünde oturuyordun karşılarında.

"Gelin!" dedin...

"Bakın ben buradayım!"

“Kim görmüş, Mecnun’un Leyla’yı bıraktığını...”

Yine bir Ramazan Bayramında, Savcıyla, Hapishane müdürü Otpazar Camiine bayram namazı için gitmişlerdi.

Camiye vardıklarında sen en ön safta oturuyordun.

Hayret ve şaşkınlık...

Namaza gitmene izin vermemişlerdi kendi akıllarınca,

Oysa sen:

“Muhabbetin gönlümüzde hız olsun,

Güttüğümüz Hakka varan iz olsun.

Önümüzde uçurumlar düz olsun,

Yolumuzda dikenleri güller et!” (O.S. Orhon)

Diyordun adeta...

Sen güllere giden yolda, dikenlerin de olacağını biliyordun.

Ama elini kanatan dikenlere takılıp yollarda bir an bile durmadın.

Cami çıkışında kapının iki yanında beklediler bir müddet.

Ama sen çıkmadın bir türlü ve içeride kimse kalmamıştı.

Hızlı adımlarla hapishaneye geldiler.

Sen içeride oturuyordun, sırtında beyaz cübbe, elinde tesbih.

Savcı koştu, elini öptü, sonra müdür geldi, diz çöktü önünde.

“Affet!” dediler...

“Affet bizi!” “Sana her şey serbest. Ziyaretçiler dahil!”

UYKUYA ÇALIŞIYORLAR

Emirdağ'da sabah namazları bir başka oluyordu.

Hele de senin arkanda kılınan namazın tadı bir başka, yâdı bir başka oluyordu.

Huşu içerisinde kılınan bir sabah namazının ardından önceki gecenin vermiş olduğu yorgunluğu üzerlerinden atmak için Zübeyir ve Tahiri Efendiler odalarına çekilmiş istirahat ediyorlardı.

Odadaki zili çaldın.

Ceylan, hemen koştu geldi yanına.

“Buyurun Üstadım!” dedi.

Zübeyir ve Tahiri Efendileri sordun, ne yapıyorlar, diye.

Ceylan, ne diyeceğini bilemedi önce.

Sonra, “Çalışıyorlar Efendim!” dedi. Ve odasına çekildi.

Az sonra tekrar zili çalarak çağırdın odadakileri.

Yine Ceylan koştu geldi yanına heyecanla.

“Keçeli,” dedin... “Sizi çağırmadım mı?”

“Üstadım!” dedi Ceylan. “Arkadaşlar meşguller, çalışıyorlar.”

Kızmıştın ve meraklanmıştın. “Fesübhanallah!” dedin...

“Fesübhanallah, neye çalışıyor bunlar böyle?”

Ceylan, naz makamındaydı.

Bazen latife yapardı da sen ona çok kızmazdın.

“Efendim!” dedi hafif tebessüm ederek.

“Efendim, arkadaşlar uykuya çalışıyorlar.”

HZ. ALİ'NİN NESLİ

Osman Çalışkan, Emirdağ'ın güllerinden biriydi.

Senin diğer talebelerin gibi o da Nur'ları elle yazarak çoğaltıyordu.

Nur'ları yazarken bir gece, aklını kurcaladı küçük bir soru.

“Fesübhanallah!” dedi aynen senin dediğin gibi.

“Üstad'ın ehl-i beytten olması gerekir. Halbuki Üstad, Şark'tan geldi. Bu nasıl olur ki?”

Uzun uzun düşündü, ama bir anlam veremedi.

Sabah olmuştu. Osman Çalışkan dükkana doğru giderken senin kapının önünde üç beş kişi gördü bekleyen.

Gitti, ilgilendi bekleyenlerle...

“Kiminin derdine çare buldu, kimine ise ‘Bekle!’ dedi, ‘Üstad’la görüş.’

Osman'ı kapıda görünce hemen yanına çağırdın.

“Gel kardeşim Osman!” dedin...

Mangalı verdin ve “Git bana karşı fırından ateş al, buraya getir.” dedin.

Koşa koşa gitti Osman Çalışkan, fırına.

Fakat kafasındaki soru onu rahatsız ediyordu.

Mangalı ateşle doldurup geri dönerken,

Vazifesini yapmış olmanın mutluluğu vardı üzerinde.

“Buyur Üstadım!” dedi mangalı uzatarak.

Ama sen Osman'ın sıkıntısını biliyordun.

Osman'ın omzundan tutup gözlerinin içine baktın.

“Kardeşim Osman!” dedin gülümseyerek.

“Kardeşim Osman! Ben de seni çağırıacaktım. Çünkü ben Hz. Ali'nin neslinden geliyorum.”

HİÇ KİMSE HİSSETMEZ

Bayramlardan önce kapıya, “Rahatsızım, kabul edemiyorum. Ben sizlere dua ediyorum. Sizler de bana dua edin. Bayramınızı tebrik ederim.” şeklinde bir yazı astırır, bayram ziyaretine gelenleri kabul edemezdin.

Çünkü insanların manasız beklentileri ve istekleri seni rahatsız ediyordu.

Çok kişi ziyaret etmek ister, çok kişi kapıda beklerdi uzun uzun.

Osman Çalışkan da, dedikodu olmasın, insanlar farklı şeyler söylemesinler düşüncesiyle bayramın ilk günü gelmemişti seni ziyarete.

İkinci güne kadar bekledin.

Talebelerine dedin: “Osman Çalışkan’ı çağırın bana.”

Osman Çalışkan, mahcup ve meraklı gözlerle geldi huzuruna.

Önce gözlerinle süzdün onu ve sarıldın gönülden gele gele.

“Kardeşim Osman,” dedin sitem dolu sözlerle...

“Kardeşim Osman, bayram ziyaretime dün neden gelmedin? Sen beni her zaman ziyaret etmek mecburiyetindesin. Seni hanenin büyüğü olarak kabul ediyorum. Kapımın önüne bir tabur asker koysalar, istediğimi istediğim an içeri alır, istediğim an çıkarırım; hiç kimse hissetmez.”

BU SAKALLAR DA KESİLMEZ Kİ!

Denizli Hapishanesi'ne ya da senin tabirinle Denizli Medrese-i Yusufiyesi'ne girdiğinde, Mehmet Feyzi Efendi de yanındaydı.

Sen hiç sakal bırakmamıştın.

Ömrün boyunca da bırakamayacaktın.

“Niçin sakal bırakmıyorsun?” diye soranlara:

“Bu sünneti işlemediğimin sebebi, benim bir milyondan fazla talebem vardır. Ben sakal bıraksam, bunlar da genç-ihtiyar hep sakal bırakacaklar. Gençlerdeki sakal ise akranları arasında istihza mevzuu olacaktır. Bu sebeple ben bu sünneti tehir ettim.” diyordun.

Hapishane müdürü, Mehmet Feyzi Efendi'nin sakallarının kesilmediğini görünce hiddetlendi.

“Nerede başgardıyan?” diye bağırdı. “Hemen buraya gelsin ve şunun sakallarını kestirsin!”

Etraftaki diğer gardiyanlar, başgardıyanın yanına gittiler müdürün sözlerini aktarmak için.

Mehmet Feyzi Efendi telaşlanmıştı.

Askerlikte bile kestirmemişti o güzel ve gür sakallarını.

Sakalının kesilmesiyle başının kesilmesi arasında bir fark yoktu ona göre.

Mehmet Feyzi Efendiye baktın ve tebessüm ettin.

“Kardeşim, endişelenme!” dedin.

“Endişelenme, o sakallar benim. Sende emaneten duruyorlar. Onları hiç kimse kesemez.”

Başgardıyan hızlı ve telaşlı adımlarla geldi.

Mehmet Feyzi Efendi'nin karşısına gelince birden durdu.

“Olmaz!” dedi...

“Bu güzel sakallar da kesilmez ki!”

KABAHAT SİZDE DEĞİLDİR

Emirdağ'da bir camide vaaz u nasihat ediyor, bir ayet-i kerimenin manasını veriyordun.

Camide bulunan âlimler, şeyhler ve sair ahali belki de ilk defa duydukları bu harikulade tefsiri hayranlıkla dinliyorlardı.

Herkes hayran, herkes memnun, herkes minnettardı.

Her toplulukta olduğu gibi burada da seni kıskananlar vardı.

Kimisi sıradan insan, kimisi şeyhti.

Şeyh'in kıskançlığı gözünü kör etmiş, hırsı ve öfkesi senin canına kastetmeye kadar varmıştı.

İki müridini çağırdı ve dedi:

“Bediüzzaman'ı, sık sık gelip geçtiği şu تنها geçitte, akşam namazından sonra mavzerle vurun!”

Aynı gün akşamı kuruldu bir hain pusu...

“Yine duman, yol üstü duman,

Duman durur bir felaket eşiğinde.

Duman içinde boğulur çimen,

Duman yatar bağ arkasında.” (R. Babacan)

Dumanlı, kirli ve hain bir pusuydu kurulan.

Akşamüzeri geçide yaklaşıyordun gûya hiçbir şeyden habersiz.

Geçide gelince gördün kurulmuş pusuyu.

Göz göze geldin iki cahil mürid ile...

Görür görmez doğrulttular silahlarını, hedefte sen vardın.

O (c.c.)'dan izinsiz rüzgar bile esmezken kimin haddine düşmüştü O (c.c.)'nun sevdiği bir kulu öldürmek.

Sen biliyordun ve her daim dilinden düşürmüyordun ki:

“Tevekkeltü Alellah... ecel birdir, tegayyür etmez. (Değişmez)”

Tam ateş edecekleri an birden duraksadılar.

Ne olduğunu anlayamadılar.

Silah tutan kolları felç olmuş gibiydi.

Silahları tutamadılar ve yere düşürdüler.

Yine merhametin ağır basmıştı.

Çağırdın yanına müritleri ve omuzlarına mübarek ellerini koyarak:

“Kabahat sizde değildir!” dedin.

“Ben size hakkımı helal ediyorum!”

DERS BAKLAVASI

Sabah dersleri,

Üçüncü Said devresinin vazgeçilmez değeri.

Talebelerle sabah namazından sonra oturur, beraber Nur'ları mütaala ederdiniz.

Önce sen okurdun o berrak sesinle.

Sonra sırayla okuturdun tek tek.

Sabah namazından sonra başlayan ders beş-altı saat sürerdi.

Bazen öğlen namazına kadar devam ederdi .

Ceylan Çalışkan derslerde anlatılanları çok iyi anlardı.

Ama yorgunluktan uykuları gelirdi etrafındaki talebelerinin.

Ve uyumamak için vücuduna iğne batıran talebelerin de olurdu Zübeyir Ağabey gibi.

Derste herkesin pür dikkat olmasını isterdin.

Fevkalade bir cevvaliyet içerisinde: “Evlatlarım!” derdin..

“Evlatlarım! Bu ders yalnız bizi değil, bütün kâinatı alâkadar eden bir derstir. Bu dersi mele-i â'lânın sakinleri de dinliyorlar. Bu ders çok mühimdir.”

Yine bir gün dersten sonra talebelerine doğru dönmüştün ve seslenmiştin:

“Evlatlarım! Siz zannediyor musunuz ki, biz beş-altı kişi ders yapıyoruz. Biz bu dersimizle Anadolu'da binler ders yapan cemaatlerin arasına manen giriyor ve beraber ders yapıyoruz.”

Ve hiç bilmedikleri halde Arapça yapılan dersi bile anladıklarını ifade ederdi talebelerin.

Ve arkasından, ders baklavası diye bir teberrük verirdin.

Bir elman varsa bıçakla parçalayıp kur'a çekerdin.

İlk kur'a kime isabet ederse ilk sefer o alırdı.

Bazen bir salkım üzümü kaç kişi olursa olsun kur'a ile paylaşırdın.

Kimi zaman da Isparta'da yapılan beyaz kurabiye tatlısından aldırırdın.

Adı ders baklavasıydı bunun.

Tadı cennet meyvelerine eş.

DUA BİR İKSİRDİR

Dua; bir çağrı,

Dua; bir yakarış.

Dua; ötelere ötesine bir yöneliş.

Dua; ilahi dergâhın kapı tokmağına bir dokunuş.

Dua; kendi küçüklüğünün ve yöneldiği kapının yüceliğinin farkına varış.

Dua; bir talep, bir niyaz ve bir iç döküştür.

“Ey, varlığı canlarımızın câmı, nûru gözlerimizin ziyası Yüce Varlık! Sen tenlerimize can vermeseydin, bizim çamurdan, balçıktan ne farkımız olurdu! Sen gözlerimize ziya çalmasaydın, kâinatı, eşyayı nasıl değerlendirebilir ve Seni nasıl bilebilirdik! Sen bizi önce taştan–topraktan, sonra da iman ve mârifet bahşederek iki kez var ettin. Sana kâinatın zerrelere adedince hamd ü senâda bulunsak, yine de hakkıyla şükür vazifesini yerine getirmiş sayılamayız...”

Ey, her zaman güzellikler izhar edip çirkinlikleri örten ve en çirkin görünen şeyleri dahi izâfî güzelliklerle bezeyen Güzeller Güzeli! Gönüllerimizi güzellik duygularıyla mamur kıl ve bize her zaman güzel kalmanın yollarını göster!” (M. F. Gülen)

Dua, senin vazgeçilmez sevdandı.

“Arz-ı hâl etmek üzere artık kapının önündeyiz.” derdin her fırsatta.

“Arz-ı hâl etmek üzere artık kapının önündeyiz.”

Ve halini arz ederdin Yüceler Yücesi Mevla’ya.

Isparta’daki menziline baş ucunda, beş metre uzunluğunda, bir metre eninde bir şecere vardı.

Peygamberimiz’in (s.a.s.) al-i beytinden, evratlarında ism-i şerifleri olan zatların nereden geldiğini ayrı ayrı oklarla gösteriyordu.

İsim üzerine dua ederdin.

Tek tek bütün isimleri sayardın.

Bir tanesini atlamazdın sürse de sabahlara dek.

“Nasıl ki,” derdin...

Nasıl ki, bir yere mektup attığınızda zarfın üzerine güzel yazarsanız, gideceği yere de güzel gider. Dua ederken de ismiyle zikredilirse daha iyi olur.”

“Hem gıyabi yapılan dua daha makbuldür.” derdin.

“Çünkü ben senin ağzıyla günah işlemedim. Sen de benim ağzıyla işlemedin.

Dua bir iksirdir.

Toprağı gümüş yapar, gümüşü de altın.”

RİSALE-İ NUR'A KANAAT EDİNİZ

Talebelerin bazen hata yapardı.

Yine böyle bir gün yine bir hata yapmışlardı.

Sidre mevkiinde Zübeyir Gündüzalp ve Bayram Yüksel su getirmeye gitmişlerdi.

Sen ise oturmuş evde okumakla meşguldün.

Geç kalmışlardı.

Heyecanlandın ve meraklandın.

Çünkü onlar senin için çok kıymetliydi.

Talebelerinin başına gelebilecek en küçük bir zarar seni derinden üzer, seni giryân ederdi.

Şemsiyeni aldın ve aramaya çıktın talebelerini.

Hiddetlendin görünce:

“Niye geç kaldınız?” diye çıkıştın.

“Ben sizin hatırınız için kırk senelik kaidemi bozdum.” diye devam ettin çıkışmaya.

“Ben siz yokken kimseyi devamlı yanımda bulundurmuyordum. Kimseyi yanımda yatırmazdım.

Akşam kapıyı içten ve dıştan kilitleyip, sabah açıyordum. Sizin hatırınız için kaidemi bozdum.

Eğer siz benim hizmetimden giderseniz, ben eski hayatıma döneceğim.

Siz mecbursunuz, benim meslek ve meşrebimi ve Risale-i Nur'un meslek ve meşrebini benden gördüğünüz gibi muhafaza etmeye.

Ben sizinle iktifa ediyorum.

Siz de Risale-i Nur'a kanaat ediniz.

Siz, zaten dünyada ücretinizi almışsınız.

Başta Müslüman olduğunuz için, ikincisi; Risale-i Nur talebesi olduğunuz için, bana hizmetkâr olduğunuz için...

Bilhassa çok dikkat etmeniz lâzım. Sizin hayrınız da çok azim, hatanız da...

Onun için sizin daha çok dikkat etmeniz lâzım.”

SEN KOKLASAN BU SANA YETER

Arabî dersinde Hizbünnuriye’yi okuyordunuz.

Bayram Yüksel’e döndün ve “Anladın mı?” diye sordun.

“Anlamadım Efendim!” dedi.

Ve tekrar izah ettin uzun uzun.

Bayram Yüksel anlamıştı.

“Tamam, Üstadım!” dedi. “Anladım!”

İçinden “Arapça’yı güzel anlamaya başladım.” diye geçirdi ve yanından ayrıldı.

Odadan çıkar çıkmaz öğrendiği her şeyi unutmuştu. Hiçbir şey kalmamıştı.

Başka bir gün yine dersten sonra Bayram Yüksel’e sormuştun anlayıp anlamadığını.

Yine, “Anlamadım!” diye cevap verince elini kaldırdın ve bir tokat aşkettin.

“Keçeli, keçeli!” dedin...

“Sen mükemmel anladın.

Anladığın kadarı yeter sana.

Eğer daha çok anlasan, ‘Bu bana yeter artık’ dersin ve ‘yetiştim’ diye gidersin.

Böyle istihdam olamayacaktın.

Bir bahçeye girenler boyları nisbetinde meyvelerden istifade ederler. Boyu uzun olan yüksek dallardan, kısa olanlar ise aşağıdaki dallardan koparıp yerler. Bir kısmı da koparamaz, yere düşen meyveleri çiğnerler.

Sen koklasan bu sana yeter.

Kanaat et, şükret!”

Bayram Yüksel, biraz mahzun, biraz da mahcup;

“Siz bilirsiniz Üstadım!” dedi sessizce.

MANEVİ ATOM BOMBASI

“Risale-i Nurlar kıyamete kadar devam edecektir!” diyordun tâ yürekten gelen bir sesle.

Ve “Dünya devletleri bunu kanun olarak kullanacaklardır!”

“Sizden soruyorum!” dedin ses tonunu sertleştirerek:

Sizden soruyorum, koca Çin’i ve Balkanlar’ı yutan bir ejderha Türkiye’ye neden bir şey yapamıyor?”

Ve cevabını yine kendin veriyordun herkese şevk veren cümlelerle.

“Çünkü,” diyordun...

“Çünkü, Kur’an-ı Kerim’in bu zamandaki hakiki tefsiri olan Risale-i Nur’un sayesinde.”

O sırada sohbetinde bulunan Bayram Yüksel,

“Acaba Risale-i Nur koca Rusya’yı nasıl durduracak?” diye geçirdi içinden.

Sanki içinden geçenleri okumuştun talebenin.

“Bakın, bir Miralay talebem gitti, Onuncu Söz’ü habbeciklerle Şark’ta neşretti. Rusya’nın önünü aldı.” dedin...

İkna olmamıştı Bayram Yüksel.

Yine içinden geçirdi: “Onuncu Söz, elli altmış nüsha kitap. Nasıl koskoca Rusya’nın önünü alacak?”

Gülümsedin.

Akıllardaki şüpheler ve sorular bitecek gibi değildi.

Ama hiçbiri hiçbir sorusunu ve şüphesini açıktan soramıyordu sana.

Sohbet ederken açıklıyordun herkesin aklındakileri bir bir.

“Esas manevi atom bombası Risale-i Nur’dur!” dedin.

“Risale-i Nur, onların atomundan daha üstündür. Sizler korkmayın. Telaş etmeyin. Türkiye’de Risale-i Nur var, Ruslar giremez!”

ELİMİ ÖPME MELİ İDİN!

Hastaydın...

Bu dünyada verilen ömrünün belki de son demlerini yaşıyordun.

Emirdağ durgundu...

Şehir, senin gibi bir misafiri kıyamete kadar belki de bir daha ağırlayamayacağının hüznünü yaşıyordu...

Ama insanlar senin kıymetini bilememişlerdi.

Gazeteci Celal Başer seni ziyarete gelmişti.

Canın çok sıkıydı,

Tüm masumluğuna rağmen bir cânî gibi muamele görüyordun.

Kimseyi kabul etmiyordun yanına.

Talebelerin; “Üstadımız rahatsız ve canı çok sıkıkın; kimseyi kabul etmiyor!” dediler.

Celal Başer, ısrar etti.

“Önce sorun!” dedi.

“Eğer kabul etmezse çeker giderim!”

Sordular.

“Gelsin!” dedin... “Gelsin!”

Mutluluktan uçuyordu Celal Başer.

Koşa koşa çıktı tahta merdivenleri. Huzuruna girdiğinde el pençe divandı.

Tahta bir karyolada yatıyordun. Yanına yaklaştı ve yorganın üzerinde bir deri bir kemik kalmış o bembeyaz ve mübarek ellerini tuttu öptü.

Elini kimsenin öpmesine müsaade etmiyordun.

Canın sıkıldı. Çok müteessir oldun. “İyi etmedin!” dedin.

“Elimi öpmemeli idin!”

“Üstadım!” dedi Celal,

“Üstadım! Ben sizin elinizi öpmeyeceğim de kimin elini öpeceğim?”

“Hayır!” dedin... “Bizler talebeyiz ve kardeşiz. Ben bunun altından nasıl kalkacağım? Sana kitap versem, sende vardır.”

Üzül müştün...

Mahsun olmuşsun...

“Üstadım! Ben talebe kardeşlerimi dolaşarak geldim. Cümlesi de kendi yerlerine elinizi öpmemi istediler. Ben bu vazifeyi yerine getirdim.” dedi gözleri yerde.

Sen yine üzüntülüydün.

“Olmaz!” diyordun zar zor duyulabilen bir sesle. “Olmaz! Ben bu yükün altından nasıl kalkarım? Onlar da benim kardeşlerimdir. ”

Celal Başer, ne yapacağını bilemiyordu.

Durup dururken üzmüştü seni. Kendisi de üzülmüştü. Aklına gelen bir Şey biraz sonra kendini de seni de rahatlatıyordu.

Hafifçe gülümsedi, “Üstadım!” dedi, son bir çare olarak.

“Ben Konya’ya da uğradım. Kardeşiniz Abdülmecid Efendi’yi de ziyaret ettim. Abdülmecid Efendi hassaten ellerinizi öpmemi istediler.”

Bu sözlerin üzerine derin bir nefes aldın.

“Hah! Şimdi oldu!” dedin.

“Abdülmecid, benim küçüğümdür. Beni bir yükten kurtardın.”

Etrafındaki talebeleri sırtına bir yastık dayadılar.

Çağırdın yanına Celal Başeri, ve bağrına bastın. Mutluluğun gözlerinden okunuyordu. Talebelerine dönerek:

“Ben sizlere demedim mi? Bu o gazetecilerden değil. Senin gazeten, Nur’un matbuat kalesidir.”

KÂBE'DEN ŞEKER GELDİ

Bir dönemin (1950-1954) mebusu(milletvekili) olan Ekrem Ocaklı, yanına Bitlis mebusunu da alarak seni ziyarete gelmişlerdi.

Gelmeden önce aralarında anlaşmışlar ve dört soru sormaya karar vermişlerdi.

Soruları bir kağıda yazmışlardı.

Lakin bu soruları şifahen mi yoksa kalben mi soracaklarına tam karar verememişlerdi.

Ama biliyorlardı ki, yanına vardıkları zât bir kalp ehliydi.

Dediler: “Kalben soralım.” ve kalkıp yanına geldiler yüreklerinde bir çarpıntıyla.

İçeri girince ayakta karşıladın misafirleri.

“Gel!.. Bir cesette iki ruh taşıyan kardeşim!” (Bitlis Mebusu Gıyasettin Bey hem ehl-i tarikti hem de Risale-i Nurları okurdu.) diyerek önce Bitlis Mebusunun daha sonra da senin ellerini öpmeye çalışan Ekrem Ocaklı'nın boynuna sarılmıştın.

Henüz yeni oturmuşlardı ki, bir bir sorularını cevaplamaya başlamıştın.

Hem de kağıttaki sıraya göre.

Hiç takılmadan ve yorulmadan,

Sanki misafirlerin kalplerini değil, elindeki kağıtları okuyordun.

Misafirlerinin yazdıkları dördüncü soru mebusluktan istifa edip etmemekle ilgiliydi.

“Kardeşim!” dedin... “Siyasetle meşgul olmuyorum. Dördüncü sorunuza cevap vermeyeceğim.”

Sonra seri bir şekilde ayağa kalktın.

Avucunun içi yere bakar şekilde ellerini ileri uzattın.

Misafirlerinin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Hayret ve şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

Birdenbire bir kesekağıdı gelip avucuna yapıştı.

Kesekağıdının ağzı aşağıya doğruydu.

Elini ters çevirdin ve kese kağıdını misafirlerine uzattın.

“Size bir şey ikram edemedim.” dedin tebessüm ederek.

“Kusura bakmayın. İşte Kabe'den şeker geldi. Buyurun alın!”

TALEBEMİZİ BULMUŞUZ

Günlük derslerini hiç aksatmazdın.

Bir gün Zübeyir Ağabey rahatsızlanmış ve derse iştirak edememişti.

Sungur Ağabeye ve Ahmet Gümüş'e, "Aman!" dedi.

"Ben rahatsızım, beni idare edin!"

Sungur Ağabey ve Ahmet Gümüş senin yanına gelmişlerdi.

"Zübeyir Efendi nerede?" diye sordun.

Geçıştirmek istediler bir şekilde, ama muvaffak olamadılar.

Ciddi bir tavır takındın. Hiddetlendin.

"Zübeyir olmayınca ders yapmıyorum. Zübeyir'i bulup getiriniz." dedin.

Gittiler ve Zübeyir Gündüzalp'i getirdiler.

Kızdın. Adeta bir arslan gibi kükredin.

"Ben Zübeyir'i öyle zannederim ki," dedin... "Değil parmak, kellesi gitse başsız gövdesiyle 'Risale-i Nur... Risale-i Nur...' diye koşacak bilirdim. Bir parmak rahatsızlığı ile benim ümidimi kırdı. Ben öyle fedakâr talebe istiyorum ki, değil parmak, kol gitmiş aldırış etmeyecek. Böyle şeyler için kudsî davada tembellik gösterilmez. Said, Hak için hiçbir zaman kelleyi vermekten çekinmemiştir. Risale-i Nur'lara her şeyini feda edecek, fedakâr talebe lâzımdır..."

Sinirlendiğın zaman gözlerinde şimşekler çakıyor, bakışlarında fırtınalar kopuyordu.

Ahmet Gümüş, korkudan tir tir titriyordu.

Seni hiç bu kadar sinirli görmemişti.

Bir an kalbinden geçirdi:

"Hey Üstadım! Siz Zübeyir Ağabeye bu derece itab ediyorsunuz. Demek Risale-i Nur, talebesini bulmamıştır, ne gariptir."

Başını kaldırdın ve Ahmet Gümüş'e baktın.

Gözlerin çakmak çakmak, bakışların mânalı.

"Hayır, Ahmet Efendi!" dedin...

"Hayır! Risale-i Nur ve ben talebemizi bulmuşuz."

HER 25 LİRAYI VERENE VERMEYİN

Said Özdemir'e 'Büyük Sözler'i matbaada basmasını söylemiştin.

'Sözler', daktilo edilmiş dosyalar halindeydi.

'Sözler'i verirken sermaye yapmaları için 600 lira da para vermiştin.

İlk defa 'Sözler'i Ankara'da, Ayyıldız Matbaası'nda bastırmışlardı.

Daha sonra Doğu Matbaası'na geçmişler, Nurlar'ın basımını oradan gerçekleştirmişlerdi.

Kitap formlar halinde sana gelirdi.

Yanıdaki talebelerden biri yeni yazı ile okur, sen takip ederdin. Yanlış ya da eksik yazılmış bir yer varsa anında müdahale eder, yeni yazıyla basılacak olan kitabın tashihini büyük bir titizlikle yapardın.

O günlerde Isparta'da bulunuyordun.

Yanına gelen ziyaretçileri her an kabul edemiyordun.

Sağlığın buna müsaade etmiyordu.

Ama işin içine Nurlar'ın formları girdi mi durum değişiyordu.

Birden heyecanlanıyor, ayağa kalkıyor ve kim, ne zaman gelirse gelsin büyük bir sevinç ve heyecan içerisinde yanına alıyordun.

Nurlar'ın formları gelince, bir annenin çocuğuna kavuşma sevincini yaşıydın.

Said Özdemir ve birkaç arkadaşı 'Sözler'i ciltletip getirmişlerdi sana son haliyle.

İçin içine sığmıyordu.

Gözlerin yaşardı. Yüreğinde buruk bir sevinç vardı.

"Ben vazifemi yaptım!" dedin biraz mahzun...

Artık gerisi talebelerine kalmıştı.

Fiyatının kaç lira olduğunu sordun bu eserin.

Maddi bedel biçilemezdi.

Teberruken "25 lira dediler!"

Ve kendi eserin olan bu kitaba cebinden çıkarıp 25 lira verdin.

Kendi kitabımı ilk sen kendin satın aldın.

Ve, "Her 25 lirayı verene vermeyin!" dedin.

"Ancak 25 kişiye okutacağım diyene verin!"

UÇAK KAZASI VE MENDERES

Doktor Tahsin Tola, Ankara'ya gidecekti.

Her Nur talebesi gibi, gitmeden önce seni ziyaret edip, hayır dualarını almak ve bir emrinin olup olmadığını öğrenmek istemişti.

Isparta'ya geldi, maruzatını dile getirdi ve izin istedi.

“Adnan Bey kardeşime selam söyle!” dedin...

“O bizim himayemizedir. Eğer biz onu himaye etmezsek,” dedin ve bir an durup, elini ters çevirdin.

“Bir anda altı üstüne gelir.”

Ve devam ettin: “Bizi, âlem-i İslam'dan, Pakistan'dan çağırıyorlar. Eğer burayı bırakıp gitsek, bir anda altı üstüne gelir.”

Kaşlarını kaldırdın ve Tahsin Tola'nın gözlerinin içine bakarak:

“Kardeşim!” dedin..

“Kardeşim, biz burayı himaye ediyoruz!”

Adnan Menderes'in daha sonra gerçekleştirdiği Londra seyahatinde çok telaşlanmıştın.

Ali İhsan Tola ve Atıf Ural'ı yanına çağırarak;

“Menderes'e ulaşın, seyahatini tehir etsin.” diye haber göndermiştin.

Gönderdiğin kişiler, Menderes İstanbul'da olduğu için görüşmemişlerdi.

Senin söylediğin bir sözü yerine getirememenin sıkıntısını yaşıyorlardı.

Ama, Menderes'in seyahati niçin tehir etmesi gerektiğine de bir anlam veremiyorlardı.

Aradan çok zaman geçmemişti.

Her şey ortaya çıktı.

Menderes'i taşıyan Londra uçağı düşmüştü.

Ve Menderes İnanet-i İlâhî ile uçak kazasından kurtulmuştu.

AYNI YERE GİDİYORUZ

Bin dokuz yüz elli iki yılıydı...

İstanbul'a gelmiş ve Akşehir Palas otelinde kalıyordun.

Sanki bütün İstanbul bu otele boşalmıştı. Herkes seni görmek için geliyor, senin hayır duana mazhar olmak istiyordu.

Hemen her gün yüzlerce insan ziyaretine gelirdi.

Ve gelenlerin içinde pek çok tanınmış sima da vardı.

Zamanın meşhur şairi Necip Fazıl da seni ziyarete gelenler arasındaydı.

3 Şubat 1952'de Avni Toktor ve Necip Fazıl Kadıköy'de buluşmuşlardı.

Necip Fazıl bir gün önce ziyaretine gelmek istediğini bildirmiş ve senden randevu almıştı.

Avni Toktor'la beraber Kadıköy'den vapura binmişlerdi.

Vapurda, "Bediüzzaman'la ilgili bilgin var mı?" dedi Necip Fazıl gülerek.

"Yok!" dedi Avni Toktor. "Bilgim yok!"

Necip Fazıl, "Dikkat et!" dedi.

"Dikkat et! Halkımız birçok âlim hakkında mübalağalı şeyler anlatırlar. Veli olmayan insanlara veli nazarıyla bakarlar. Ve Bediüzzaman da bir âlimdir."

Nihayet otelin önüne gelmişlerdi.

Etraftaki polisler kimlik kontrolü yaptılar.

Otelin dördüncü katına çıktıklarında onları ayakta ve kapıda karşılamıştın.

Küçük otel odasına kapıdan girişte sol tarafta karyolan vardı. Karyolanın bitişik olduğu duvarda ise, beyaz bir torba aslıydı. İçinde kitapların ve gazeteler vardı.

Pencerede, çaydanlık ve bardak duruyordu.

Yanından ayırmadığın birkaç eşyadan biriydi bunlar.

Sadık talebelerle birlikte çay içmeyi çok seviyordun.

Yere serilmiş bir hasır ve kenarında üç sandalye vardı.

Senin üzerinde ise; uzun, beyaz pamuklu, kenarları dikişli bir hırka vardı ve belinde ucu sağ tarafa sarkmış bir kuşak bağlıydı.

Başında takkeye benzeyen bir külahın üzerine beyaz sarığın çaprazlama bağlıydı.

Sarığın altından görünen saçların ve kaşların ise yılların vermiş olduğu yorgunluğu anlatırcasına bembeyazdı.

Yanına geldiklerinde Necip Fazıl selam vermişti.

Daha henüz selamı almamıştın.

Kendine has Şark şivenle kollarını açarak hem misafirlerini karşıladın hem de:

"Necip Fazıl Bey, kardaşım!" dedin...

"Kardaşım, ben kendimi kendime beğendirmemişem!"

Hem Necip Fazıl hem de Avni Toktor donakalmışlardı.

Vapurda yaptıkları konuşmalara bir cevaptı sanki söylediklerin.

Büyük şairi sandalyeye oturmaya davet ettin ve ciddi alâka gösterdin.

Kendin ise yatağa geçmiştin.

Necip Fazıl'la sohbet ediyordun.

Necip Fazıl, kendisinin yanına gelip giden gençleri burada, senin hizmetinde görünce biraz üzülmüştü. Ama belli etmek istemiyordu.

Tebessüm ettin.

“Üzülme! Üzülme!” dedin...

“Ben Doğucuları, Risale-i Nur talebesi olarak kabul ettim. Ben seni Risale-i Nur'a yirmi senelik hizmet yapmış olarak kabul ediyorum.”

Necip Fazıl biraz rahatlamıştı.

Derin bir nefes aldı.

Ve sen devam ettin:

“Biz bir ağacın meyveleriyiz.” dedin.

“Aramızda ayrılık-gayrılık yoktur. Ders almak ve kaynak bakımından aynı yere gidiyoruz.”

KABRİM GİZLİ OLSUN

“Ah Üstadım!”

Bütün ömrün sıkıntı ve ızdırap içinde geçti.

Yumuşak döşeklerini gecenin zülüflerine terk edemeyenler seni nasıl anlasın!

Günde üç öğün sofralarına çeşit çeşit yemek koyup kaldıranlar, senin ızdırabını nereden bilsinler!

“Beni, nefisini kurtarmayı düşünen hodgâm bir adam mı zannediyorlar?” diyordun...

“Ben, cemiyetin îmanını kurtarmak yolunda dünyamı da feda ettim, âhiretimi de. Seksen küsur senelik bütün hayatımda dünya zevki namına bir şey bilmiyorum. Bütün ömrüm harp meydanlarında, esaret zindanlarında, yahut memleket hapisanelerinde, memleket mahkemelerinde geçti. Çekmediğim cefa, görmediğim eza kalmadı. Divan-ı harblerde, bir câni gibi muamele gördüm. Bir serseri gibi memleket memleket sürgüne yollandım. Memleket zindanlarında aylarca ihtilâttan men edildim. Defalarca zehirlendim. Türlü türlü hakaretlere mâruz kaldım. Zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade ölümü tercih ettim. Eğer dinim intihardan beni men etmeseydi, belki bugün Said topraklar altında çürümüş gitmişti.”

Ah Üstadım!

Sen biliyordun ki, hayatında rahat yüzü göstermeyenler ölümünden sonra da seni rahat bırakmayacaklardı.

O yüzden vasiyetini yazdırırken “Kabrim gizli olsun!” diyordun...

Yalvaç yolu üzerinde bir dere kenarında, söğüt gölgesine, Bayram Yüksel, Ceylan ve Zübeyir Ağabeylerle beraberken yazdırmıştın vasiyetini.

“Evlâtlarım!” diyordun...

“Evlâtlarım! Ben bu vasiyetimi bir ihtara binaen yazdırıyorum. Ben size vasiyet ediyorum ve bunu da kaleme alın, nasıl Gavs-ı Azam, Cenab-ı Allah’tan biraz ömür istemiş, Cenab-ı Hak hizmet için ömrünü uzatmış. Ben de Cenab-ı Allah’tan ömür istiyorum. Risale-i Nur Külliyyatı’nın baskısı matbaalarda bitinceye kadar. Tâ ki ehl-i dünyanın nazarı bende olsun, matbaalarda ve Risale-i Nur’larda olmasın.”

Sen hemen her gün Barla’ya veyahut başka bir semte gider, orada Nurları okur veya tashih eder, evradınla meşgul olurdu. Hem Isparta emniyeti, hem Ankara hükümeti seninle meşgul olurlardı. Polisler telsizle, ‘Bediüzzaman namaz kıldı, şurada burada.’ diye Ankara’ya malûmat verirlerdi. Sen varlığınla onları meşgul ederken hem Ankara’da, hem İstanbul’da, hem Samsun’da hem Antalya’da Risale-i Nurlar basılıyordu.

Matbaalarda Sözler basılırken, “Ya Rab! Bunu görsem gideceğim.” diyordun. Sonra Mektubat basılmaya başladı, “Bunu görsem gideceğim.” dedin. Lem’alar basılmaya başladı, aynı şekilde “Bunu görsem gideceğim.” dedin. En sonunda Şuâları ve Sikke-i Tasdik-i Gaybî mecmuasını gördün. “Ya Rab! Artık ben gideceğim, benim vazifem bitti.” diyordun sık sık.

Dostlardan ayrılık zor olsa da sen vuslatı arzuluyordun.

“Allah’tan ömür istedim ve hadsiz şükür olsun, bunları da gördüm. Yalnız benim kabrim gizli olsun. İki-üç talebenden başkası bilmesin. Nasıl ömrümde mukabilsiz hediyeler bana dokunuyordu. İsalet-i nazar verecek haller var, Risale-i Nur’un mesleğindeki azamî ihlas için bu hastalık verilmiş. Çünkü bu zamanda şan, şeref perdesi altında riyakârlık yer aldığından azamî ihlâs ile bütün bütün enaniyeti terk lâzımdır. Dostlar uzaktan ruhuma fatiha okusunlar. Manevî dua ile ziyaret etsinler. Fatiha uzaktan da olsa ruhuma gelir. Risale-i Nur’daki azamî ihlas ile bütün bütün terk-i enaniyet için buna bir manevî sebep hissediyorum. Kendini Risale-i Nur’a vakfetmiş olan, yanımda bulunanlardan nöbetle birer adam kabrimin yakınında bulunup bu mânâyı, lüzumsuz ziyarete gelenlere bildirsinler.”

İkinci kez ise vasiyetini Emirdağ’da yazdırmıştın.

Ve üçüncüsünü de vefatından üç-dört yıl önce Isparta’da bir hastalık içinde, yanında bulunan talebelerine yazdırmıştın:

“Benim kabrimi gayet gizli bir yerde, bir-iki talebenden başka hiç kimse bilmemek lâzım geliyor.” demiştin.

Bunu vasiyet ediyorum.

Çünkü dünyada sohbetten beni men eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat bu surette beni mecbur ediyor.”

Bunun üzerine Zübeyir Ağabeyle, Ceylân Ağabey sordular:

“Kabri ziyarete gelenler, fatiha okur, hayır kazanır. Acaba siz ne hikmete binaen kabrinizi ziyaret etmeyi men ediyorsunuz?”

“Evlatlarım!” dedin...

“Bu dehşetli zamanda, eski zamanlardaki firavunların dünyevî şan ve şeref arzusuyla heykeller ve resimler ve mumyalarla nazar-ı beşeri kendilerine çevirmeleri gibi, bu zamanda enaniyet ve benliğin verdiği gafletle heykeller ve resimler ve gazetelerle nazarıları tamamen kendilerine çevirmeleri ve uhrevî istikbalden ziyade dünyevi istikbali hayal edinmiş olmaları ile eski zamanda lillah için ziyarete mukabil, ehli dünya kısmen bu hakikate muhalif olarak mevtanın dünyevî şan ve şerefine ziyade ehemmiyet verir, öyle ziyaret ediyorlar. Ben de Risale-i Nur’daki azami ihlası kırmamak için o ihlasın sırrıyla, kabrimi bildirmemeyi vasiyet ediyorum. Hem şarkta, hem garpta, her kim olursa olsun okudukları fatihalar o ruha gider.

Dünyada sohbetten beni men eden bir hakikat, vefatımdan sonra da bu surette, beni sevap cihetiyle değil, dünya cihetiyle menetmeye mecbur edecek.”

“Hz. Ali’nin kabri nasıl gizli ise, benim de kabrim öyle gizli olsun.” demiştin.

Ayrıca bu hususta talebelerine şu dersi de vermiştin:

“Belki beni uzak bir yere gönderirler. Veyahut bu defaki zehir beni kabre sevk edecek. Ben de her birinizi yerimde birer Said ve Nur’a birer bekçi ve muhafız olarak vâris bırakıyorum. Bir bekçiye bedel binler muhafız olursunuz. Hem sizler dahi benim yerimde her bir Mecmua-i Nuriye’yi bir manevi Said görüp, benim bedelime ondan ders almaya çalışınız. Sarsılmayınız, fâni zahmetlerin ehemmiyeti yoktur. Bizim sohbetimize hiçbir şey mâni olmaz. Hatta berzahtaki merhumlar ve yirmi

sene sureten görmediğim Nur kardeşlerimi her zaman görür gibi bir nevi beraberlik hissediyorum.

Benimle hakikat meşrebinde sohbet etmek ve görüşmek isteyen adam, hangi Risale'yi açsa, benimle değil, hadim-i Kur'ân olan üstadıyla görüşür ve hakaik-i imâniyeden zevkle ders alabilir.

Evet, Risale-i Nur'la görüşen benim adi şahsımla değil, Kur'ân hâdimi ve Nur tercümanıyla görüşüyor. Çünkü Nurlardaki ilim başka kitaplar gibi bir ilmî ders dinlemek değil, belki müellifinin manevî ameliyat ve tedavileri içinde ve bütün lâtife ve duygularıyla çırpındığı ve çalıştığı ve kısmen aynelyakîn kazandığı aklî ve halî ve kalbî hissettiği ve zevk ettiği hakikatleri onun ders aldığı yerden ders almak ve manevi muhavere ve sual ve cevabı müstefidane dinlemektir. Bu ise fena ve fânî şahsımla sohbetten çok ziyade faydası var. Hem meşrebimizde suri ve muvakkat sohbet esas değil, manevî ve daimî sohbet yeter.

Bilirsiniz ki, kendim sadaka ve yardımları kabul etmediğim gibi, öyle yardımlara da vesile olmadığımından kendi elbisemi ve lüzumlu eşyayı satıp, o para ile kendi kitaplarımı yazan kardeşlerimden satın alıyorum. Tâ Risale-i Nur'un ihlasına dünya menfaatleri girmesin, bir zarar vermesin. Ve başka kardeşler de ibret alıp hiçbir şeye alet edilmesin.

Nur'un hakikî şakirtlerine Nur kâfidir. Onlar da kanaat etmeli. Başka şereflere veya maddî manevî menfaatlere gözünü dikmesin. Hem münakaşa, münazaa, mesail-i diniyede damara dokunacak tarafgirane mübahase etmemek lazımdır ki, Nur aleyhinde garazkârlar çıkmasın.”

Emrin olur ey Aziz Üstadım, başım gözüm üstüne.

Elmas gibi, yakut gibi sözlerin daha dün söylenmiş gibi, ter ü taze bugün.

Emrin olur ey Aziz Üstadım, tüm kardeşler adına.

Altın harflerle yazılası şu hakikatler, bugün ne kadar da anlamlı.

Emrin olur ey Aziz Üstadım, başım gözüm üstüne.

VUSLAT GÜNÜ

*“Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde
Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma.
Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş.
Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm’a.
Mezar taşımla pür-emvat enîndar o mezârımla
Revânım sâha-i ukba-yı ferdâma.
Yakînim var ki: İstikbal semâvatı, zemin-i Asya
Bâhem olur teslim, yed-i beyza-yı İslâm’a.
Zira yemin-i yümn-i îmandır
Verir emn-ü eman ile enâma...”(B. S. Nursî)*

“Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma.”nın açıklamasında Hicri 1379 yılına kadar yaşayacağını söylemiştin.

Sen yıllar önce bu günü görüyor, bu günün işaretini veriyordun.

Ve yaşadın Hicri 1379 yılına kadar.

“Kan ter içinde yaşadın kan terdi pazarın

Yoktu vefâdârın...

Sînelere çarpıp geçiyordu âh u zarın

Ateşten efkârın...

Magmalar gibiydin yalnız kaldığın günlerde

Derdin perde perde...” (***)

Yüreğinde yanardağlar kaynıyor, ama sen kimselere derdini açamıyordun.

Tıpkı mercanlar gibi sinen kanla doluyor, etrafına hep inci mercan dağıtıyordun.

Kara kışta baharı müjdeliyordun, henüz bahara ait hiçbir emare yokken.

Cennet asa baharlar tülleyeniyordu, engin ufuklarında.

“Bahar müjdelemiştin, tülleenmeden baharın

Ümitten diyarın...” (***)

Engin çöller, yüce dağlar aşıyordun, yanında bir avuç mesut fedain.

“Hasretle geçip gitti hicran dolu anların

Müthişti kararın;”

Başına gelenlerden, sana reva görülenlerden dolayı hiç ye’se düşmüyor, inkisara meydan vermiyordun.

Ümit solukluyor, ümit aşıyor, istikbalin Nur fedailerinin hayat programını hazırlıyordun.

Akıl almaz eza ve cefaları sana reva görenlere de hakkını helal etmeyi ihmal etmiyordun, engin şefkat ve merhametinle.

Senin için sevgiyle olmalıydı ve muhabbetle.

Husumete nur ikliminde yer yoktu. Zaten buna vaktin de yoktu.

Neylersin ki âdil kader, senin yolunu böyle çizmişti.

Lakin;

“Nurlar yağıp karanlıkları boğuncaya dek

Bu kavga sürecektir... ” (***) ve bu sevda sürecektir...

Takvim yaprakları 23 Mart 1960 Çarşambayı gösteriyordu.

Hicri 1379, Ramazan’ın 25. günü saat 03.00...

Sahur vakti talebelerin bir bir toplandılar başına.

Sabah namazı vakti Urfa minarelerinden Ezan-ı Muhammed’i okunuyordu müezzinlerin yanık sesiyle...

Hizmetkarların odanın etrafında pür dikkat nöbet tutuyorlardı.

Kalkmanı bekliyorlardı belli ki!

Kalkmanı ve her zamanki gibi telaşlı telaşlı “Sabah namazı vakti girdi mi keçeli!” demeni bekliyorlardı.

Ama seni sabırsızca ve iştiyakla bekleyen, başka âlemlerde başkaları da vardı.

Bugün onlarla buluşacaktın büyük bir özlemle.

Bugün büyük gündü.

Senin vuslat günündü bugün...

Kavuşma günün, buluşma günün, ‘Şeb-i Arus’un...

Ama, senin bugünün, bize hasret, bize firkat, bize gurbet günüydü.

Sevgililer Sevgilisi (s.a.s.)’e koşuyordun ardına bakmadan.

Bugün beyhude bekleyecektik kapıda uyanırsın diye.

“Göçüp gittin bir gece tan yeri ağarırken

Ak horoz öterken... ” (***)

Sana handan olan bugün bize zindan olacak,

Sana bayram olan bugün bize hicran olacak,

Yüreklerin yandığı, gözlerin yaş yerine kan akıtacağı gün, bu gün olacak.

Bugün beyhude bekleyecektik kapıda uyanırsın diye.

Ne olur, bir kez daha kalksaydın yatağından ve “Keçeli!” diye kızsaydın bize...

Bugün bir daha “Keçeli!” deyişine hasret kalacaktık.

Hasret kalacaktık kıyamete dek.

“Hep anıp durmuştun, erdin vuslatına Yâr’ın

Gönüller mezarın.... ” (***)

İSTİFADE EDİLEN KAYNAKLAR

1. Akar, Mehmet, Secdede Bir Ömür, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2005

2. Badıllı, Abdulkadir, Bediüzzaman Said-i Nursi Mufasssal Tarihçe-i Hayatı (1-2-3), Timaş Yayınları, İstanbul, 1990

3. Balcı, Ramazan, Kalp Ülkesinin Sultanı, Bediüzzaman Said Nursi, Nesil Yayınları, İstanbul, 2005

4. Edip, Eşref, Risale-i Nur Müellifi Said Nursi, Sözler Yayınevi, İstanbul, 1993

5. Erdem, Rahmi, Davam, Timaş Yayınları, İstanbul, 2005

6. Erdem, Rahmi, Bediüzzaman ve Alperenleri, Timaş Yayınları, İstanbul, 2004

7. Gülen, M.Fethullah, Kırık Mızrap, Nil Yayınları, İzmir, 1996

8. İsmail, Hekimoğlu, 100 Soruda Bediüzzaman Said-i Nursi, Timaş Yayınları, İstanbul

9. İsmail, Hekimoğlu, Bediüzzaman Said Nursi, Denge Yayınları, İstanbul, 1998

10. Kalyoncu, Cemal, Nurlu Hayatlar, Zaman Kitap, İstanbul, 2005

11. Kitapçı, Zekeriya, Bediüzzaman Said Nursi ve Anadolu İman Hareketi, Yedi Kubbe Yayınları, İstanbul, 1989

12. Köseoğlu, Nevzat, Bediüzzaman Said Nursi (Hayatı-Yolu-Eseri), Ötüken Neşriyat, İstanbul, 2004

13. Kutay, Cemal, Bilinmeyen Tarihimiz (1-2), İstanbul, 1974

14. Nursi, Bediüzzaman Said, Risale-i Nur Külliyyatı (1-2), Nesil Yayınları, İstanbul, 2004

• Sözler,

• Mektubat,

• Şualar,

• İşaretü'l-İ'caz

• Barla Lahikası

• Kastamonu Lahikası (Aymaz, Abdullah, Metin ve Açıklama, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2005)

• Emirdağ Lâhikası

• Divan-ı Harb-i Örfî

• Hutbe-i Şamiye

• Sünihat

• Hutuvat-ı Sitte

• Sikke-i Tasdik-i Gaybî

• Lemaât (Aymaz, Abdullah, Metin, Sadeleştirme ve Açıklama, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2005)

15. Nursi, Bediüzzaman Said, Hayatı – Mesleği - Tercüme-i Hali (Tarihçe-i Hayat), Sözler Neşriyat, İstanbul, 2004

16. Paksu, Ömer Faruk, Bediüzzamanla Yaşayan Öyküler (1-2-3), Nesil Yayınları, İstanbul, 2005
17. Şahiner, Necmeddin, Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi, Yeni Asya Yayınları, İstanbul, 1979
18. Şahiner, Necmettin, Son Şahitler Bediüzzaman Said Nursi'yi Anlatıyor (1-2-3-4), Nesil Yayınları, İstanbul, 2005
19. Şahiner, Necmettin, Hatıralarla Bediüzzaman, Vural Yayıncılık, İstanbul, 1997
20. Şahiner, Necmettin, Nurs Yolu, Yeni Asya Yayınları, İstanbul, 1997
21. Şahiner, Necmettin, Şahitlerin Dilinden Bediüzzaman, Timaş Yayınları, 1997
22. Şerifoğlu, İsmail, Bediüzzaman'ın Urfa Günleri, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2005
23. Tantavi, Abdullah Mahmut, Bediüzzaman'a Göre Değişim, Şahdamar Yayınları, İstanbul, 2005
24. Vakkasoğlu, Vehbi, Başkasının Günahına Ağlayan Adam, Nesil yayınları, İstanbul, 2005
25. Yalsızuçanlar, Sadık, Tasavvuf Risalesi (Bediüzzaman Said Nursi), Sufi Kitap, İstanbul, 2005